

RİSÂLE-İ NUR'DA
BULUNAN ŞİRK
HURAFE VE
YALANLAR

İÇİNDEKİLER

NURCULUK.....	3
SAİD NURSİ HEDEF SAPTIRARAK MİLLETİ ALDATTI.....	12
RİSÂLE-İ NURDA BULUNAN ŞİRK HURAFE VE YALANLAR.....	13
NASIL NURCU OLDUM.....	167
CEHENNEMİN MUTFAĞINDA GEÇEN BİR HAYAT.....	187

NURCULUK

Bu yazımızda amacımız Said Nursi ve Risâlelerinin iç yüzünü en açık bir şekilde ortaya koymak olacaktır. Said Nursi ve Risâle-i Nur Külliyyatı talebelerince kutsal olarak kabul edilmiş, Kur'an cahili ümmi halka da bu şekilde anlatılmıştır. Kur'an cahili Nurcular için Said Nursi'nin kutsallaştırılması pek de zor olmamıştır. Çünkü insanların çoğu okumayı ve araştırmayı sevmez. İşte bu nedenle Said Nursi ne diyor? Bu dedikleri Allah'ın kitabına uygun mu? Ya da sünnetullahla uyumlu mu? diye bir araştırma yapmadan Said Nursi "Bediuzzaman" "zamanın eşsiz âlimi" ilan edilmiştir. Ümmi insanlar tarafından âlim olarak bilinen bir kişinin reklamı yapıldığında, artık o kişiye taraftarlarınca bir tür dokunulmazlık zırhı giydirilir ve o kişiyi eleştirenler cehaletle, sapkınlıkla ve iftiracılıkla suçlanır. Kur'an buna "ahbarlarını ve ruhbanlarını Allah'ın yanında, berisinde rabler edindiler" der. (Tevbe-31) Yani din atalarının kendilerine yalan söylediğine ve kendilerini aldattıklarını hiçbir zaman kabul etmezler. Hatta Said Nursi ve benzerlerine söz söyletmeyenler arasında kendini tevhid'e nispet eden kişiler de mevcuttur. Aslında bu açık bir cehalet ve büyük bir hastalıktır. Sadece çok reklamı yapıldığından dolayı Said Nursi ve benzerleri insanların bilinçaltılarında dokunulmaz bir mâsum olarak yer etmiştir.

Halbuki İslam dışı inanç ve fikirler kimden gelirse gelsin onlara karşı İbrahim (a.s) gibi şiddetle karşı konulmalıdır. Bunlara bile

bile karşı koymayanlar hanif dinin darbe almasına sebep olurlar. Sonuçta İslam dininin kutsalları bellidir. Bir adam düşünün ki, son Nebi'den ve Nübüvvet'e bağlı son Resul'den yani İslam dininin tamamlanmasından sonra (Mâide-3; En'am-115) ortaya çıksın ve aşağıdaki âyete rağmen bana Allah tarafından bir kitap yazdırıldı deyip hem kendini hem de kitabını kutsallaştırmaya kalksın. "Elleriyle bir kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için "Bu Allah katındandır" diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü onlara veyl olsun! Ve kazandıklarından ötürü onlara yuh olsun!" (Bakara- 79)

Şimdi böyle bir adam hakkında düşünceniz ne olurdu? İşte Said Nursi eliyle yazdığı kitab-ı Allah'a nisbet edip bunu kendi iradesiyle değil de, Allah tarafından kendisine yazdırıldığını, Risâlelerinden ve kendisinden Kur'an'da övgüyle söz edildiğini, Allah Resulü'nün amcasının oğlu Ali başta olmak üzere asırlar önce yaşayıp geçmiş olan Abdulkadir Geylani gibi şahsiyetlerin Risâle-i Nur'u övdüğünü ve ondan haber verdiğinin iddiasındadır. Bu Kur'an'a aykırı ve akıldışı iddialar Said Nursi'nin Risâlelerinin bir çok yerinde mevcuttur. Allah'ın izniyle bu yazımızda bunları işleyeceğiz. Aslında her şey gelip Kur'an'ın bilinmesine dayanıyor. Kur'an bilinirse şirk ve iftira, yalan ve uydurmalar bilinir. Fakat Kur'an'ın ilim ve hikmetinden uzak kalınırsa Kur'an'ın ifadesiyle kişi kitap yüklü eşek olur. (Cuma-5)

İşte Nurcular Kur'an cahili oldukları için ilme ve bilimsel verilere yani göklerde ve yeryüzünde bulunan değişmez yaratılış yasasına aykırı olan ayrıca iman bakımından insanın inancını zedeleyen ve onu cehenneme atacak bir kitab'ı sorgulamadan kayıtsız şartsız kabul ederler. Evet her şeyi Kur'an'ın bilmesine dayanıyor.

Kur'an bilinirse her şey kolaylaşır, Kur'an bilinmezse her türlü akılsızlık ve ahmaklığın yolu açılmış olur. Said Nursi ve şakirtlerinin iman ve fikirleri şöyledir.

Nurcular Said Nursi ile ilgili diyorlar ki: "...yirmi senede öğrenilmesi gereken ilim ve fenlerin özünü üç ayda kavrayarak öğrenimini tamamlamıştır. "Hangi ilimden olursa olsun, sorulan her soruya,

tereddütsüz ve derhal cevap vermiştir” (Bediuzzaman Said Nursi, Tarihçe-i Hayat, Sözler Yayınevi, İst. 1991, s. 34)

Takdim yazısında bu kitabın 1958’ de hazırlandığı, Bediuzzaman Said Nursi’nin onu kontrol ettiği ifade edilmektedir. Buna gerekçe olarak deniliyor ki, “rüyasında Allah Resulün’den ilim istemiş, o da ümmetine soru sormamak şartıyla Kur’an ilminin öğretilceğini müjdelemiş, bu sebeple daha çocukken asrın en büyük âlimi olarak tanınmış ve kimseye soru sormamış, ama sorulan bütün sorulara mutlaka cevap vermiştir” (Bediuzzaman Said Nursi, Haşiye, Tarihçe-i Hayat, s. 33)

Aslında “bir kimsenin Allah’ın elçisi tarafından bilgi sahibi kılınması inancı” Şiilere ait bir inançtır. Şii uleması bunu Ali’nin soyundan gelen imamlar için söylerler. Onlara göre “...imamlardan herbiri hiçbir öğretime gitmemiş, bir eğitimden geçmemiş ve bir şey öğrenmemiştir” “Hiçbiri bir hocadan ders almamış, hiçbirini bir mektebe, bir medreseye gitmemiştir” “Böyle olduğu halde kendilerine bir şey sorulunca derhal en doğru cevabı verirler” “Dillerine bilmiyorum sözü gelmediği gibi, cevap vermek için düşünmeleri yahut cevabı bir müddet geciktirmeleri de vaki değildir...” Muhammed Rıza’l-Muzaffer, Akâid’ül-İmamiyye, Şia inançları - Türkçeye çeviren Abdülbaki Gölpınarlı İstanbul 1978, s. 52-53) Şiilere göre, “imamın ilahi hükümlere, ilahi maarife, bütün bilgilere sahip olması, Resul yahut kendisinden önceki imamın vasıtasıyladır”

Halbuki Allah Resulü’nün böyle bir yetki ve görevi yoktur. Resulün görevi sadece indirilen vahyi insanlara duyurmak yani tebliğ etmektir.

Said Nursi diyor ki: “Kur’an’ın gizli gerçekleri Risâle-i Nur ile birlikte bize iniyor!”

Bu sözün açık anlamı; Allah Resulü’ne Kur’an’ın vahiy suretiyle inmesi gibi, her asırda o Kur’an’ın arştaki yerinden ve manevi mü’cizesi’nden feyz ve ilham yoluyla onun gizli gerçekleri ve gerçeklerinin kesin delilleri iniyor” Yani “Risâle-i Nur Külliyyatı, Kur’an’ın

indiği yerden vahiy suretiyle inmesi gibi inerek onun gizli kalmış gerçeklerini ve o gerçeklerin kesin delillerini getiriyor” Said Nursi bu sözü ile kendini Nebi seviyesine çıkarıyor. Nebi olduğunu söylemese de yukarıdaki sözlerin o manaya geldiği açıktır. Ayrıca Kur’an’da açıklanmamış gerçeklerin kendine indirildiği iddiası, kendi kitabının Allah’ın kitabından daha önemli olduğu iddiasından başka bir anlam taşımaz. Farkında olmasalar da nurcular Said Nursi’yi son Nebi, Risâle-i Nur’u da Allah’ın son kitabı saymış oluyolar.

Said Nursi diyor ki: “Risâle-i Nur denilen otuz üç adet Söz, otuz üç adet Mektup, otuz bir adet Lem’alar, bu zamanda, Kur’an’daki âyetlerin âyetlerdir” “Yani onun gerçeklerinin göstergeleridir” “Onun hak ve hakikat olduğunun kesin delilleridir” “Kur’an âyetlerinde yer alan inançla ilgili gerçeklerin gayet kuvvetli belgeleridir” Yani Said Nursi’ye göre “Kur’an delil olmaktan çıkmış, delile muhtaç hale gelmiş ve Risâle-i Nur’un âyetleri, Kur’an âyetlerinin delili” olmuştur.

Böyle bir kitabın hatasız olması gerekir. Said Nursi bu iddiayı da yapmaktan kaçınmıyor. Diyor ki: “Sözler” şüphesiz Kur’an’ın nurlu parıltılarıdır. Açıklanmaya muhtaç yerleri eksik olmamakla birlikte tümüyle kusursuz ve eksiksizdir” Nurcuların Kur’an okumayıp gece gündüz sadece Risâle-i Nur Külliyâtını okumalarının gerçek sebebi işte bu batıl ve şirk dolu imandan kaynaklanmaktadır. Said Nursi, insanları kendi kitaplarına çekmek için hiçbir şeyi eksik bırakmamış. Aynen şöyle diyor. “Risâle-i Nur, bu asırda, bu tarihte bir “urvetül- vuska”dır. “Yani çok sağlam, kopmaz bir zincir ve “hablullah” yani Allah’ın ipidir. Ona elini atan, yapışan kurtulur” Halbuki “Urvetül-vüska” (sağlam bağ) (Bakara- 256) ve “hablullah” (Allah’ın himayesi- Allah’ın koruması) (Âli İmran-103) Kur’an’a ait özelliklerdir. Said Nursi, “Risale Nur Külliyatının, Kur’an’ın alındığı yerden alındığını iddia ediyor.

Diyor ki: “Risâle-i Nurlar, ne doğunun kültüründen ve ilimlerinden, ne de batının felsefe ve bilimlerinden alınmış ve iktibas edilmiş bir nurdur” “O, gökten inmiş Kur’an’ın, doğunun ve batının

da üstünde olan Arştaki yerinden iktibas edilmiştir”

Risâlelerinden, “Âyetü’l Kübra”yı örnek verip oradaki iddialara bir göz atalım.

1-) Said Nursî’ye yazdırıldığı iddiası: “Bu Risâlenin mukaddimesinin bu derece uzun olması istemeden olmuştur. Demek ihtiyaç var ki, öyle yazdırıldı”

2-) Adını İmam Ali’nin verdiği iddiası: “Bu Risâlenin öyle bir ehemmiyeti var ki; İmam Ali (radıyallahu an) gaipden gösterdiği kerametlerde (kerameti gaybiyesinde) bu risâleye “Âyet-i Kübra” ve “Asâ-yı Musa” adlarını vermiştir”

3-) İmam Ali’nin şefaata dilediği iddiası: “İmam Ali (r.a), Nur’un eczalarından haber verdiği sırada “Âyet-ül Kübra” hakkı için beni ani ölümden korusun” deyip o Âyet-ül Kübra’yı şefaataçı yaparak...”

4-) Risâle’nin lâ ilâhe illallah sözünün olağanüstü delili olduğu iddiası: “Lâ ilâhe illallâh’ın hücceti ise metbu’ Âyet-ül Kübra Risâlesidir. O emsalsiz hüccetin hârikalığı içindir ki; İmam-ı Ali (radıyallahu anh), onu şefaataçı yapmıştır”

5-) Risâle’nin kurtarıcılık yaptığı iddiası: “...o risâlenin hem Ankara hem Denizli mahkemelerinde galebesi ile ve perde altında tesirli intişarı ile talebelerine beraat kazandırmağa sebep olduğu gibi...”

6-) Bir mağazayı yangından koruduğu iddiası: “... hükümet dairelerinden birisi...” gecenin en soğuk bir vaktinde üç saat cehennem gibi yandığı halde; tam bitişiğinde, Risâle’i Nur’un bir talebesi yanıma geldi, dedi: “Biz yanıyoruz, mahvolduk” Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Ayet-ül Kübra’nın bir kısım basılı nüshalarını yanıma getirmesini söylemişim, fakat getirmemişti. Demek o ateşi söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risâle-i Nur’u Ayet-ül Kübra’yı şefaataçı yapıp: “Ya Rabbi kurtar” dedim. “Üç saat o dehşetli yangın, bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkanları bütün yaktı, yıktırdı” “Risâle-i Nur’un ve Âyet-ül Kübra’nın korumasında olan mağazaya kat’iyyen ilişmedi ve altındaki

şakirdin dükkanı da sağlam kaldı” Nurcular, Said Nursi’ye olağanüstü değer verdikleri için söylediği hiçbir şeye karşı gelmiyorlar. Nurcuların kim oldukları ile ilgili Arif Kılıç hocamın enfes değerlendirmesini dikkatinize sunuyorum.

NURCULAR KİMDİR?

20. Asırda ortaya çıkan, Kur’an-ı Kerim’i okumayıp, kendi liderlerine vahyedileni okumayı ibadet sayan ve Avesta’da geçen Zerdüştî bilgileri islam ismini kullanarak topluma şırınga etmeye çalışan, ezik ve sinsi cemaat! Liderlerine “Bediüzzaman” dualarına “Cevşen” kurtarıcılarına “Mehdi” otlattıkları davarlara “Nurcu” adını veren, batını ve ilkel bir akım! Bu akımın, İslam’la tek bağı mürit edindiği insanların müslüman çocuğu olmasıdır. Bunlar, devşirdikleri çocukları ailelerinden ve köklerinden koparmayı ilke edinmişlerdir.

1-) Said Nursi, Risâle-i Nur’un Kur’an’ın tefsiri yani açıklaması olduğunu iddia ediyor. Halbuki insanlar Kur’an’ı tefsir edemezler. Çünkü Kur’an’ın tefsiri yoktur. Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğü, kendi içinde bulunan çözümü ve hikmeti yani sistemi olur. Âyetlerin açıklanması ile ilgili Kur’an’da beş kavram bulunmaktadır. “Tefsir, te’vil, tasrif, tafsil ve tebyin” kavramları. Bu kavramların içinde bulunan “tebyin” kavramı hariç diğer kavramların hepsinin bağlamı Allah’tır. Çünkü diğer kavramlar yani “tafsil, tasrif, tefsir ve te’vil” âyetleri Kur’an’ı detaylandırma anlamına geliyor. Dolayısıyla sadece Allah Kur’an’ı tefsir edip detaylandığı için bu kavramlar Resül bağlamında bile kullanılmamıştır. “Tebyin” kavramı “okuma, duyurma, gizleme yapmadan açığa çıkarma, ilan ve tebliğ etme” anlamına geldiği için hem Allah (Nahl-89 ; Nisa-176) hem de Resul (Nahl-44) bağlamında kullanılmıştır. Dolayısıyla Said Nursi’nin şakirtlerine yazdırdığı Risaleler Kur’an’ın tefsiri olamazlar. Çünkü Kur’an’ın tefsirini bizzat Allah yapmıştır (Furkan-33) Said Nursi heva ve hevesine göre sadece 250 küsür âyetin yorumunu yapmıştır.

2-) Said Nursi, sık sık kendini ve eserini övmüş ve “bunlar kalbime ihtar edildi, gıyaben bize yazdırıldı” demiştir.

3-) Said Nursi, Kur'an'a, göklerde ve yeryüzünde bulunan yaratılış yarasına ve islam aklına aykırı olan "ebced" hesapları ile "otuz üç Kur'an âyetinin" kendisinden ve eserinden haber verdiğini iddia etmiştir. Hatta, bu uydurma "ebced!" hesabına uyması için, kendi ismini Said-i Nursî , Said-ün-Nursî, Molla Said, Said- Kürdi gibi, Külliyyâtını da Risâle-i Nur, Resâil-in-Nur, Risâlet-ün-Nur, Risâle-in-Nur, Risâlet-ün-Nuriyye gibi farklı şekillerde kullanmıştır. Ebced hesabına uyması için, âyette geçen şedde ve tenvinleri; "küçük sırlı bir fark" gerekçesiyle bazen saymış, bazen de saymamıştır. Üstelik ebced hesabına uyması için yılları; bazen hicrî, bazen rumî , bazen de miladî takvime göre belirlemiştir. Yani anlayacağınız uydurma bir hesapta bile dürüst hareket etmemiştir. Halbuki Kur'an'ın ilim ve ahlakına sahip olanlar böyle adi ve basit şeylere tenezzül etmezler.

4-) Dinde kaynak olması mümkün olmayan uydurma Ebced hesabıyla âyetlerin mealini değiştirerek hoşuna giden anlamı âyetlere onaylatmaya uğraşmıştır.

Mesela: Âyette geçen ve (yeryüzünün temiz bir parçası) anlamına gelen saîd (سعيد) kelimesindeki (sad) harfini ebced hesabına uymadığı için kendi ismi olan (mutlu- sevinçli-mesud) anlamına gelen Saîd (سعيد) kelimesindeki (sin) harfi ile değiştirerek kendine işaret edildiğini iddia etmiştir. İbrahim süresi "Elif. Lam. Ra.(Bu Kur'an) Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa yani Aziz ve Hamid olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz bir kitaptır" Birinci âyetinde geçen "sirâtil Azizi'l-Hamid" cümlesi ile ilgili olarak, Osmanlı padişahları olan Abdulaziz ve Abdulhamid'in sırat-ı mustakim üzerinde olduklarını iddia etmiştir.

5-) Allah Resulü'nün yanında otururken Ali'nin kucağına Cebrail'in "sekine" adında bir sayfayı düşürdüğünü, bu esnada Ali'nin Cebrail'i gökkuşağı (alâimu's-sema) şeklinde gördüğünü ve bu düşürülen "sekine" sayfasında gelmiş geçmiş önemli sır ve ilimlerin olduğunu iddia etmiştir. (Lemalar-18. Lem'a) Halbuki vahyin son muhatabı olan Muhammed (a.s) a metin olarak yazılı bir şey asla indirilmemiştir. Allah Resulü'nün huzurunda Cebrail'in yazılı bir

sayfayı Alinin kucağına bıraktığını iddia etmek bozuk bir aklın ürünüdür. Said Nursi, bu “sekine” meselesinde “Gulat-ı Şia” ya mensub olan Gurabiyye fırkasının tuzağına düşmüştür. Onlar “Karganın kargaya, sineğin sineğe benzediği gibi, Muhammed ve Ali birbirine benzediğinden dolayı, Cebrail, vahyi Ali’ye getireceğine, yanlışlıkla Muhammed’e getirdi” diyorlardı.

6-) Said Nursi yazdıkları eserlerde hiçbir yanlışlık olmadığını iddia ederek diyor ki: “Kimin haddidir ki, bu Nurlarda yanlışlık bulsun. Onun için bir harfine dokunmayı azim (büyük) bir günah işliyor telakki ediyorum...” (Barla Lahikası-62) Halbuki Allah’ın elçileri bile Nübüvvet makam ve mertebesinde Allah’a karşı hata yapmış ve yanlış sözler söylemişlerdir. (Tevbe-113; Tahrir-1; Hud-45,46) Said Nursi o kadar büyük bir egoya sahip idi ki: Tek amacı, insanların kendi eserine kayıtsız şartsız boyun eğmeleri ve sadece onun eserine itaat etmeleri ve sorgulama yapmadan ona teslim olmaları idi. Kur’an’a göre din ve hüküm olarak Allah’tan yani O’nun kitabından başka bir kaynağa teslim olmak şirktir. İşte bu yüzden Said Nursi’nin inanç ve öğretisine göre ihlas, “dini Allah’a özel kılmak” değil, tefekkür ve sorgulama yapmadan Said Nursi’nin eserlerine kayıtsız şartsız iman etmektir. Said Nursi’ye itiraz edenler “ihlası” kaybederler. “Diyor ki: Ey göklerin ve yerlerin yaratıcısı...” Kur’an’a ve imana hizmet için, insanların kalplerini Risâle-i Nur’a itaat ettir, boyun eğdir! Hz. Musa (a.s) a denizi ve Hz. İbrahim (a.s) a ateşi ve Hz. Davut (a.s) a dağı-- demiri ve Hz. Süleyman (a.s) a cinni ve insi ve Hz. Muhammed (a.s) a Güneş’i ve Ay’ı boyun eğdirdiğinin gibi, Risâle-i Nur’a kalpleri ve akılları boyun eğdir!..” (Asa-yı Musa-211) Halbuki Kur’an’a baktığımızda Allah ve Resulün’den başka hiç kimseye mutlak anlamda itaat emredilmemiştir. Yani itaat kavramı kayıtsız şartsız olarak Nebi (a.s) hakkında bile kullanılmamıştır. Dinde itaat sadece Allah’a ve vahyi ilan eden yani tebliğ eden Resüle özel kılınmıştır. Yine Said Nursi diyor ki: “Madem hakikat budur; ya diyeceksiniz ki: Pek harika ve mağlup olmaz bir deha bu işi çeviriyor veya diyeceksiniz: “Gayet inayetkerane bir hıfz-ı ilâhidir (Risâleler Allah’ın yardımı ve koruması altındadır) Elbette böyle bir deha ile

mübareze (karşı gelme - itiraz- mücadele -tartışma-atışma) etmek hatadır, millete ve vatana büyük zarardır” “Ve böyle bir hıfz-ı ilâhi ve inayet-i rabbaniyye (Allah’ın koruması altında ve Allahın yardımına mazhar olmuş) bir esere karşı gelmek, Firavunâne (Firavun’un ahlakına benzer) bir temerrüttür (kafa tutma-inatla direnme-karşı gelmedir)” (Emirdağ Lahikası-1 11)

7-) Said Nursi ve şakirtlerine göre Risâle-i Nur, Allah Resûlünün vâdettiği, Ali’nin müjdelediği, Abdulkadir Geylani’nin yardımı, İmam-ı Gazali’nin tavsiyesi ve İmam-ı Rabbani’nin gaybdan haber vermesidir” (Emirdağ Lahikası- 1,98)

Sonuç olarak: Şia versiyonu Bahailiğin lideri olan Mirza Hüseyin Ali Bahauallah da (ö. Hicri- 1309; Miladi-1892) böyle harf numaralarıyla “cifr” ve “ebcet” hesapları ile başlamış, sonra da Kur’an cahili ve akılsız müritlerine kendisini Allah’ın yeryüzündeki nuru diye inandırmıştı. Saîd Nursi, kendisine “Bediüzzaman” dedirterek yirminci asırda Anadolu’yu hurafe ve yalanlara boğmuş bir bahaidir. Nerde sapkın bir inanç ve fikir görürseniz Saîd Nursi mutlaka ondan bir şey çalmıştır.

SAİD NURSİ HEDEF SAPTIRARAK MİLLETİ ALDATTI

Kur'anın bağlam ve bütünlüğüne, özellikle Kur'an'ın kavramları olan küfür-kâfir, şirk-müşrik, zulüm-zalim, fısk-fusuk, kizb-tekzib gibi bir çok kavramın Allah'ın varlığını kabul etmeyen dinsizlerle ilgili değil, Allah'a iman eden, kulluk yapan hatta dindar olarak kabul edeceğimiz kimseler hakkında kullanılmışlardır. Ama Said Nursi tam aksine bir yol izleyerek, sanki bütün dünya şirk ve küfür pençesinde değil de, dinsizlik pençesinde kıvranıyor gibi, ömrünü Allah'ın varlığını ispat etme üzerine yoğunlaştırmıştır. Böyle olunca Kur'anın yüzlerce âyette kınadığı şirk ve müşriklerin, dolayısıyla Yahudi ve Hristiyanların, Şia ve Ehl-i Sünnet'in bütün şirk, küfür, zulüm ve vahşetlerinin görülmesini engelleyerek hedef saptırmıştır. Eserlerinde müşrikleri, Yahudi ve Hristiyanları, mezhep ve fırkaları eleştirdiği bir cümlesi bile mevcut değildir. Halbuki yeryüzünde olan vahşet ve katliamların en büyük sebebi dinsizlik değil, şirk ve ırkçılık belasıdır. Ateistler hiçbir zaman Yahudi, Hristiyan, Şii ve Sünniler kadar etkili ve tehlikeli olamazlar. Hatta ateistler değil bir hükümet ve bir devlet kurmak, bir dernek ve vakıf bile kurabilecek bir güce sahip değillerdir. Yani anlayacağınız Fetö'nün inanç atası ve fikir babası Said Nursi çok kötü bir şekilde milleti aldattı. Allah'a ve O'nun dini olan İslam'a en büyük düşman ateistler değil, müşriklerdir. (Tevbe-114; Şura-13)

RİSÂLE-İ NURDA BULUNAN ŞİRK HURAFE VE YALANLAR

Unutulmamalıdır ki, hak ve adalet, Allah'ın emri ve rızası bütün değerlerin üzerindedir. İslam dini: Kur'an, tevhid, güzel ahlak, ilim, akıl, tefekkür ve sorgulama ile insanlığa rahmet ve saadet getirecektir.

Bir dinde bunlar yoksa o din kaos, katliam, kargaşa, vahşet, cehalet, terör, ihtilaf ve perişanlığın kaynağı olacaktır.

Dolayısıyla körü körüne bir takım kişileri savunmak gayretiyle İslam aklının ve öğretilerinin te'villerle yamuklaştırılması yahut göz ardı edilmesi, batılın hakka karıştırılması, insanların aklıyla alay edilmesi doğru olmayan şeytani bir oyundur.

“Hak ve adaletin ortaya konulması hususunda batıl olanın yanında durmak olmaz. Bir eserde yazılanlar doğru değilse, o zaman böyle batıl eserden, o mezhepten, kim olursa olsun o kişiden insanları sakındırmak Allah'ın en önemli emirleri arasında yer almaktadır. (Hud-116) Allah biliyor ki, hata edenin hatasını söylemekten maksadımız, yüce İslam dinini ve Allah'ın elçisini her türlü hurafe ve yalandan tenzih etmek, saf ve temiz olan tevhid dinini zararlı maddelerden arındırmaktan başka bir şey değildir. Bu çalışmamızda ancak İslam emanetini yerine getirmeye çalışıyoruz. Biz insanların kusurlarını açığa çıkarma peşinde değil, hakkı ortaya koyma peşindeyiz.

Said Nursi diyor ki: “Resulü Ekrem (a.s) iddia-i nübuvvat etmiş, Kur’an-ı azımuşşan gibi bir fermanı göstermiş ve Ehli tahkikin yanında bine kadar Mücizat-ı bahireyi göstermiştir. O Mücizat-ı, heyeti mecmuasıyla, davayı nübuvvatin vukuu kadar vücutları kat’idir. Kur’anı Hakim’in çok yerlerinde en muannid kafirlerden naklettiği sihir isnat etmeleri gösteriyor ki, o muannid kafirler dahi mucizatın vücutlarını ve vuku’larını inkar edemiyorlar” “Yalnız kendilerini aldatmak veya etbalarını kandırmak için haşa sihir demişler” “Evet Mücizat-ı Ahmediye’nin yüz tevatür kuvvetinde bir kat’iyyeti vardır.” (Mektubat, Mücizatı Ahmediye sayfa, 91)

Cevap: Said Nursi, müşriklerin Allah Resulü’ne neden sihirbaz dediklerini anlayamamıştır. Mekke müşrikleri Resulullah (a.s) dan görmüş oldukları mucizelerden dolayı sihirbaz demiyorlardı. Kur’an-ı Mübin’in olağanüstülüğü, onun karşısında aciz duruma düşmeleri, ona karşı hiç bir cevap verememeleri, akrabalar arasındaki ilişkilere tesir ettiğinden dolayı Allah kelamını gözden düşürmek için, “Allah Resulü’ne sihirbaz, Kur’ana da sihir” diyorlardı.

Sihirbaz iftirasına uğramayan Allah Elçisi yoktur. Davanın olağanüstü ve yüce bir mertebeye sahip olmasından dolayı böyle diyorlardı. Ve özellikle bunu sık sık dile getirirlerdi.

İkincisi: Hiçbir Nebi insanlara “ben sizin için güvenilir bir Nebi’yim” dememiştir. Bütün elçiler kavimlerine, “إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ” Ben sizin için güvenilir bir Resulüm” demişlerdir. Resuller Allah tarafından kendilerine indirilen vahyi tebliğ ederler. Yani Nübüvvat ve Risalet iddiasında bulunmazlar.

“إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ” (Şuara-107, 125, 143, 162, 178, 193; Duhan-18)”

Üçüncüsü: Allah Resulü’nün Kur’an’dan başka hiçbir mucizesi yoktur. Said Nursi, Mücizat-ı Ahmediye’nin 95.Sayfasında diyor ki, “Evet, Muhaddisinin muhakkikininden, el hafız, tabir ettikleri zatlar, laakal, (en az) yüz bin hadisi hıfzına almış (ezberlemiş) binler muhakkik muhaddisler, hem elli sene sabah namazını işa(yatsı) abdestiyle kılan muttaki muhaddisler ve başta Buhari ve Müslim olarak kütübü sitte-i Hadisiye sahipleri olan ilmi hadis dâhileri, alla-

meleri tashih ve kabul ettikleri haberi vahid, tevatür katiyetinden geri kalmaz “

1-) Said Nursi'nin bu pasajda dile getirdikleri şeylerin hepsi yalan ve uydurma haberlerdir. Binler muhakkik muhaddis her biri nasıl olur da yüz bin hadisi ezberler, onları toplar, tasnif eder, yazar ve rivayet edebilir.

2-) Allah Resülü'nün 13 yıl mekke hayatını çıkaracak olursak ki, Mekke'de sadece Kur'anı tebliğ etmiştir. Mekke hayatında hadisten söz dahi edilemez.

3-) Medine'de ise bir sürü savaş, gazve, seriyye, Mekke'nin Fethi, aile hayatı, Müslümanların sorunları, münafıkların fitneleri, gelen ve gönderilen elçilerin karşılanması, inen vahyin sık sık insanlara okunması, Bedir, Uhud, Hendek, Huneyn savaşları, Beni Nadir, Beni Kurayza, Beni Kaynuka, Hayber Yahudileriyle yapılan gazveler, anlaşmalar, Tebük, Huneyn, Hudeybiye, Mekke'nin Fethi Beni Mustalik seriyyeleri ve bir çok meşgale arasında nasıl olur da Resulullah'ın dilinden yüz binlerce hadis çıkabilir. Halbuki Allah Resülü'nün görevi sadece Kur'anı tebliğ etmektir.

4-) Bir insan “elli yıl sabah namazını yatısı abdestiyle nasıl kılar” Said Nursi bu akıl almaz ve mantık kabul etmez uydurmaya inanıyor ki onu da eserine almıştır. Halbuki böyle bir şeyi ne din, ne tıp, ne ilim, ne akıl kabul eder. Abartısız söylüyorum, Said Nursi Kur'an'a aykırı, akıl ve mantığın kabul etmeyeceği binlerce rivayetle eserini doldurmuştur. Ehli Sünnet mezheplerine bağlı muhaddis ve müctehitlerle Şia'nın muhaddis ve müctehidleri arasında kendi taraftarlarını üstün gösterme yarışında karşılıklı olarak binlerce rivayet uydurulmuştur.

Şia: Ali, Hasan, Hüseyin, Fatma, Ehli Beyt, 12 imam ve Mehdi gibi masum kabul ettikleri şahsiyetlerle ilgili binlerce hadis uydururken, Emevilerin maddi desteğiyle Ehli Sünnet muhaddisleri de Ebu-bekir, Ömer, Osman, Talha, Aişe, Hafsa, Muaviye, Hâlid bin Velid, Ebu Hüreyre ve diğer sahabelerle alakalı binlerce hadis uydurdular.

Said Nursi, Şia ve Ehli Sünnet hadis kaynaklarına aynı mesafeden baktığı için iki ekol arasında ayırım yapmadan iki mezhebin eserlerinde bulunan yalan ve uydurma rivayetlerin bir çoğuna taşeronluk yaparak Anadolu’da iyice kök salmalarına sebep olmuştur.

Bakın ne diyor: “Hz. Peygamberin kanını şerbet yapıp teberruken içen Abdullah İbni Zübeyr’in harika bir şecaatle ümmetin başına geçeceğini, Emeviye Devletinin zuhurunu, (sayfa 103) Hz. Muaviye’nin ümmetin başına geçeceğini ona rıfk ve adaleti tavsiye ettiğini, Abbasi Devletinin zuhurunu ve uzun müddet devam edeceğini Hz. Peygamber haber vermiş.” (Mücizat-ı Ahmediye, sayfa- 103)

Hurafelerinden dolayı sakın Cübbeli Ahmet ve Adnan Oktarın yalanları tuhafınıza gitmesin, Said Nursi’ye göre Nebi (a.s) kıyamet gününe kadar gelecek her şeyi apaçık bir şekilde haber vermiştir.

Kur’an cahili muhaddislerin kanın Allah tarafından haram kalındığını bilmedikleri belli oluyor. “Bediüzzaman! lakaplı Said Nursi kanın haram olduğundan nasıl haberi olmaz.

(Not: “Peygamber” kelimesini Said Nursi kullandığından dolayı alıntılarımızda aynı şekilde bırakmak zorunda kaldık. Yoksa biz “Peygamber” kelimesini kullanmıyoruz.)

Çünkü “Peygamber” kelimesi Kur’an’daki “Nebi” ve “Resul” ibarelerini tahrif eden çok tehlikeli bir ibaredir. Peygamber kelimesini kullananlar Nebi ve Resulün arasındaki farkı kavrayamazlar. Lütfen, Allah rızası için “Peygamber” kelimesini kullanmayalım. Said Nursi, uydurma rivayetlerin tümünü müdafaa ederek, Kur’an, ilim ve akıldan yoksun bu yalanları reddeden muvahhidleri eleştirerek diyor ki,

“Daha hicretten iki yüz sene sonra, başta Buhari, Müslim, Kütübü Sitte-i makbule vazife-i hıfzı (hadis hafızlığını) omuzlarına almışlar. İbni Cevzi gibi şiddetli münekkidler çıkıp, bazı mulhidlerin veya fikirsiz veya hıfzsız veya nadanların karıştırdıkları mevzu (uydurma) hadisi tefrik ettiler, gösterdiler (Mücizat-ı Ahmediye sayfa- 113)

Yani Said Nursi'ye göre şu anda Şia ve Ehli Sünnet'in hadis kaynaklarındaki bütün rivayetler doğrudur.

Delayısıyla uydurma veya zayıf diye bir hadisten söz etmek mümkün değildir. Halbuki Ebubekir'in hilafeti döneminde Resulullah'ın hadislerini toplamak istediklerinde 500 hadisten başka bir şeyle karşılaşmadılar. Bu rivayetlerde Kur'an'dan farklı bir şey görmeyince hepsini yakıp imha ettiler (TDV-İslam Ans.-Hadis mad-desi- c. 15- s. 27)

Mektubat 19. mektup Mücizât-ı Ahmediyesine almadığı hurafe bırakmayan Said Nursi diyor ki, “Son ehli keşfin tasdikiyle, yetmiş defa Resulü Ekrem (a.s.m) temessül edip (canlı olarak gelip) yakaza (uyanık) halinde onun sohbetiyle müşerref olan Celaleddin Suyuti gibi allemeler ve muhakkikler, ehadisi sahihanın(sahih hadislerin) elmaslarını, sair sözlerden ve mevzuattan (uydurmalardan) tefrik ettiler (ayıkladılar). İşte bahsedeceğimiz hadiseler, mucizeler böyle elden ele kuvvetli, emin, müteaddit ve çok, belki hadsiz ellerden sağlam olarak bize gelmiştir” (sayfa, 114)

Cevap: Said Nursi karşısında bulunan Kur'an cahillerini aldatmak için böyle ağdalı, zor, karmaşık bir dil kullanmaktadır. Halbuki bu anlattığı şeylerin yalan ve uydurma olduğunu çocuklar bile anlar.

F Gülen'nin Allah Resulü'nü kamyonetlere bindirip statlara ve dershanelere getirmesinin altında da bu temessül yalanları yatıyor. Kur'an, ilim, hikmet, sorgulama, akıl ve tefekkür açısından söylediği şeylerin zerre kadar bir önemi yoktur. Said Nursi'nin bütün kaynakları yalan ve uydurma rivayetlerdir, Külliyyatında hiç bir zaman Kur'an'ı kaynak olarak almamıştır. İnsan sormaktan kendini almıyor.

Milyonlarca entelektüel insan nasıl böyle hikayelere din diye iman ediyor. Mücizât-ı Ahmediyesinde Said Nursi diyor ki, “Bereketeye dair Mücizât-ı kat'iyenin (kesin mucizelerin) birinci misali : Başta Buhari ve Müslim olmak üzere Kütüb-ü Sitte-i sahiha (altı sahih hadis kitabı (Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace, Nesai) muttafikan (ittifakla) haber veriyorlar ki,

Hız. Enes'in (Enes bin Mâlik) validesi Ümmü Süleym, bir iki avuç hurmayı yağ ile kavurarak bir kaba koyup Hz. Enes ile Peygamber (a.s.m) a gönderdi. Enese ferman etti ki, "...filan, filanı çağır. Hem kime tesadüf etsen davet et. "... Enes de kime rast geldiyse çağırırdı. Üç yüz sahabe gelip suffice ve hucre-i saadeti (Nebi (a.s) ın evini) doldurdular. Ferman (emr) etti, onar onar halka olunuz..." "Sonra mübarek elini o az taamın (yemeğin) üzerine koydu. Dua etti. "Buyurun dedi. "Bütün o üç yüz adam yediler, tok olup kalktılar. Enes'e ferman etmiş, kaldır, Enes demiş, bilmedim. Taam (yemek) kabını koyduğum vakit mi taam çoktu, yoksa kaldırdığım vakit mi çoktu, fark edemedim." (Sayfa- 114)

Said Nursi'den öyle hurafeler aktaracağım ki inanmayacaksınız. Yüce Allah'ın mutlak hidayet olarak gönderdiği Kur'an şahittir ki, Allah Resulü'nün Kur'an'dan başka hiçbir mucizesi bulunmamaktadır.

Dolayısıyla yüzlerce uydurmayı Risâle-i Nur Külliyyatına alan Said Nursi Resulullah'ın beşer olduğuna inanmamaktadır. Bundan dolayı en az bu rivayetleri uyduranlar kadar vebal altına girmiştir.

Çünkü onun gibi milyonlarca kişinin kalbinde taht kurmuş. Bütün Müslümanlar tarafından takdir edilen ve saygı duyulan birisi olarak, Kur'an'a, akıl ve mantığa uygun olmayan bu hurafeleri eserine almamış olsaydı insanlar bunlara inanmayacaktı.

F. Gülen ve terör örgütü bu kadar tehlikeli olmayacaktı. Nurcular inkâr etse de F. Gülen'in bu kadar tehlikeli olmasının baş sorumlusu Said Nursi'nin Risâle-i Nur Külliyyatıdır. Mücizât-ı Ahmediyesinde Said Nursi diyor ki "Ebu Eyyüb der ki: Resulü Ekrem (a.s.m) ve Ebubekir- i Sıddık'a kafi gelecek iki kişilik yemek yaptım. Ferman etti. "Ensarın ileri gelenlerinden otuz kişi çağır "otuz adam geldiler, yediler. Sonra ferman etti. "altmış kişi çağır" Altmış adam daha davet ettim, geldiler, yediler, sonra ferman etti. "yetmiş kişi çağır" yetmiş kişi daha davet ettim, geldiler, yediler. Kaplarda yemek daha kaldı. Bütün gelenler o mucize karşısında İslamiyete girip, biat ettiler. O iki kişilik taamdan (yemekten) 180 kişi yediler." (Sayfa-114)

Cevap: Halbuki Nebi (a.s) ile Ashab-ı, Mekke müşrikleri üç yıl boykot yaptıkları zaman Nebi (a.s) ve arkadaşları son derece büyük bir sıkıntı, darlık ve açlığa mahkum olup perişan oldular. O boykot döneminde Allah Resulü'nden hiç bir mucize rivayet edilmemiştir. Tarihin kaydettiği verilere göre o dönemde sahabeler ağaç kabuklarını, deri parçalarını ve ellerine geçirdikleri zararsız otları yemeye başladılar.

Dolayısıyla Said Nursi'nin tasavvur ettiği ve inanmış olduğu Resul ile Kur'an da anlatılan beşer Resul aynı değildir.

Ehli Sünnet ve Şia'nın inandığı ve müşriklerin istediği beşer Resul değil, İlah Resul'dür. Tasavvuf ve tarikat mensuplarının da Resul tasavvurları da hulul inancına bağlı olarak beşer Resul değil, ilâh Resul'dür. Müşrikler şöyle diyorlardı. "Veya senin bir hurma bahçen ve üzüm bağın olmalı, öyle ki, içlerinden gürül gürül nehirler akıtmalısın" (İsra- 91) Yani "meşakkatsizce geçimini sağlayacak olağanüstü imkanlara sahip olmalısın" (Furkan 7,8)

Müşrikler, Said Nursi'nin Risâle-i Nur Külliyyatına almış olduğu hurafe ve yalanlardan daha mantıklı isteklerde bulunuyorlardı. Malesef nurcuların sahip oldukları akıl, İslami, Kur'ani hatta insani de değildir. Allah Resulü (a.s) ın mucize göstermesinin mümkün olmadığına dair yüzlerce âyet mevcuttur. Örnek olarak şu ayetlere bakılabilir. (Ra'd 27; En'am- 35, 109; Ankebut- 50,51; İsra-59)

Bütün bu gerçeklere rağmen Said Nursi diyor ki, "Tirmizi ve Nesai ve Beyhaki ve Şifa-i şerif gibi kütübü sahiha beyan ediyorlar ki, Hz. Semurete ibni Cündüb der: Resulü Ekrem (a.s.m)a bir kâse et geldi. Sabahtan akşama kadar fevc fevc adamlar geldiler, yediler" (Mücizât-ı Ahmediye- sayfa, 116)

Halbuki Yüce Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor: "Ona Rabbinden mucizeler indirilmeli değil miydi? derler. "De ki: Mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise sadece apaçık bir uyarıcıyım. Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir millet için onda rahmet ve ibret

vardır.” (Ankebut-50,51)

Bu âyette bulunan “mucizeler ancak Allah’ın katındadır” cümlesi, Allah Resulü’nün mucize göstermesinin imkansızlığına vurgu yapmaktadır. Kur’an’ın bir çok yerinde bu gerçek dile getirilmektedir. Bütün bu gerçeklere rağmen Şia ve Ehli Sünnet’in mukallidi olan Said Nursi bu yalanlara inanmayan Kur’an ve tevhid ehline büyük bir öfke ile diyor ki, “Acaba niçin bu nurani, yüksek silsile-i rivayetten gelen şu mucize-i berekete, gözün ile görmüş gibi inanmıyorsun? Evet buna karşı şeytan dahi bahane bulamaz.” (Sayfa- 117)

Bu toplumda Risâle-i Nur Külliyyatının en büyük hizmeti! hurafelerin, yalanların ve uydurmaların yerleşmesini sağlamak ve kökleştirmek olmuştur.

Eğer Said Nursi’nin Risâle-i Nur Külliyyatı olmasaydı Ehli Sünnet ve Şia’nın akıl dışı yalan ve uydurma rivayetleri halkın içinde intişar etmeyecekti. Mehdi’nin zuhuru, İsa’nın nüzulü, Deccal’ın çıkışı, Cifir hesapları, Ebced düzmeceleri, Kıyamet alametleri, Nebi’nin mucizeleri! gibi bir çok yalanın uygun zemin bulmasını ve beyinlere yerleşmesini Risâle-i Nur Külliyyatı sağlamıştır. Said Nursi’nin Risale’i Nur Külliyyatı, Kur’an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulama düşmanlığını ortaya çıkaran ölümcül bir silah ve tehlikeli bir virüs gibidir. Şia ve Ehli Sünnet’in (Diyabet, Cemaat, Tarikat, Nurculuk) Paralel dini, yalandan Nebi’yi konuşturup gerçekte Allah’ı (Kur’an’ı) susturmanın adıdır. Şöhretsiz birisi Allah’ın kitabından konuşacak olursa kendisine itibar edilmemekte, fakat “Bediüzzaman” lakaplı Said Nursi’nin Kur’an, akıl ve ilme aykırı hurafelerine herkes inanmakta ve bu yalanları hiçbir sorgulamaya tâbi tutmadan kabul etmektedir.

Müciżât-ı Ahmediyesinde Said Nursi diyor ki, Hem Resulullah ferman etmiş ki, “Müslümanların davaları aynı iki grup birbirleriyle savaşmadıkça kıyamet kopmaz” diye, Sıffin’de Hz.Ali ile Muaviye’nin harbini haber vermiş” (Sayfa-118)

Ehli Sünnet’ten başka herkes bilir ki Muaviye’nin davası iktidar ve taht hırsından başka bir şey değildi, bu savaşta binlerce insan öldü

aynı zamanda Arap ırkçısı Emeviler insanlara her türlü zulmü yaptılar. Ali ile Muaviye'nin davaları nasıl aynı kabul edilebilir. Muaviye nasıl Ali'ye eşit olarak görülebilir.

Risâle-i Nur Külliyyatından Mektubat 19.Mektup Mücizât-ı Ahmediyesinde Said Nursi diyor ki, “Başta Tirmizi ve İmam Beyhaki gibi muhakkikler, Hz. Ebu Hüreyre’den nakli sahih ile beraber haber veriyorlar ki, Ebu Hüreyre demiş ki, “Bir gazvede ordu aç kaldı, Resulü Ekrem (a.s.m) Ferman etti. Bir şey var mı? Ben dedim, haybade bir parça hurma var (Bir rivayette on beş tane varmış) Dedi getir, getirdim, mübarek elini soktu, bir kabza çıkardı, bir kaba bıraktı, bereketle dua buyurdular. Sonra onar onar askeri çağırdı umumen yediler. Sonra ferman etti, getirdiğini al, muhafaza et, fakat ölçme, ben aldım, elimi haybeye soktum. Evet getirdiğim kadar elime geldi. Sonra Resul-ü Ekrem’in hayatında, Ebu Bekir ve Ömer ve Osman’ın hayatında (hilafetinde) o hurmalardan yedim. Başka bir tarikte rivayet edilmiş ki, o hurmalardan kaç yük, fi sebilleh (Allah yolunda) sarf ettim. Sonra Osman’ın katlinde o hurma kabıyla nehb (çalındı) ve garat edildi, gitti.

Baştan sona kadar yalan ve uydurma olan bu rivayet hakkında Said Nursi diyor ki, “İşte hoca-i kainat olan Fahri alem (a.s) in kudsi medresesi ve tekyesi olan suffenin demir baş bir mühim talebesi ve müridi ve kuvve-i hafızanın ziyadesi için dua-i nebeviye mazhar olan Hz.Ebu Hüreyre, gazvei Tebuk gibi bir mecma-i nasta vukunu haber verdiği şu mucizei bereket, manen bir ordu sözü kadar kat-i ve kuvvetli olması gerekir” (Sayfa-118)

Said Nursi diyor ki: “Resulü Ekrem (a.s.m) Beni Abdulmutalibi cem etti. Onlar kırk adam idiler, onlardan bazıları bir deve yavrusunu yerdı ve dört kiyye süt içerdi. Halbuki onlara bir avuç kadar bir yemek yaptı: Umum (hepsi) yiyip tok oldular, yemek eskisi gibi kaldı. Sonra, üç dört adama kafi gelir ağaçtan bir kap içinde süt getirdi umumen içtiler, içilmemiş gibi arttı. (Mektubat- 19.Mektup Mücizât-ı Ahmediye- Sayfa 116)

Cevap: Bu hurafelere medeni akla sahip olan asla inan-

maz. Muhammed (a.s)ın Elçiliğine en büyük delil Allah'ın kitabı Kur'an'dır. İşte ayet: “Ona Rabbinden mucizeler indirilmeli değil miydi? derler. De ki, mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise apaçık bir uyarıcıyım. Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir millet için onda rahmet ve ibret vardır” (Ankebut- 50,51)

Maalesef günümüzde Risâle-i Nur talebeleri içinde Risaleleri sorgulayacak veya karşı çıkabilecek akıllı başında, özgür iradeye ve medeni ilme sahip bir kişi bile bulunmamaktadır. Bu cehaleti hoş görmek doğru değildir. Bakınız Said Nursi, nasıl akıl almaz, fikir kabul etmez bir rivayeti eserine almıştır.

“Hz. Ebu Hüreyre aç olmuş, Resulü Ekrem (a.s.m) arkasından gidip menzili saadete (evine) gitmişler. Bakarlar ki, bir kadeh süt oraya hediye getirilmiş, Resulü Ekrem (a.s.m) emretti: Ehli suffe'yi çağır, ben kalbimden dedim ki: Bu sütün bütününe içebilirim, ben ziyade muhtacım “Fakat emri nebevi için, onları topladım, getirdim. Yüzü müteceviz (yüz kişiden fazla) idiler. Ferman etti onlara içir, ben de, o kadehteki sütü birer birer verdim.

Her biri doyuncaya kadar içer, diğerine veririm. Böyle birer birer içerek bütün ehli suffe o safi süttten içtiler. Sonra ferman etti ki, “Ben ve sen kaldık “Sen iç, ben içtim, içtikçe. “İç ferman etti” ta ben dedim, seni hak dinle Elçi olarak gönderen Allah'a yemin ederim, yer kalmadı ki içeyim “Sonra kendisi aldı, Bismillah deyip, hamd ederek bakiyesini içti, yüz bin afiyet olsun” (Mektubat- Mücizat-ı Ahmediye sayfa- 119)

Said Nursi ve nurculara şöyle bir soru soralım. Allah Resulü'nün risaletine en büyük şahit olarak Allah'ın göndermiş olduğu Kur'an yeterli değil mi ? “Muhammed Allah'ın Resulü'dür...” (Fetih 29)

Said Nursi yüzlerce hurafe ile beraber şu yalan rivayeti de eserine almıştır. Diyor ki: “Başta Buhari, Müslim, Kütüb-ü Sitte-i sahiha muttafikan haber veriyorlar ki: Hz Enes diyor “Zevra nam mahalde üç yüz kişi kadar Resulü Ekrem ile beraberdik, ikindi namazı için

abdest almayı emretti. Su bulamadık ,yalnız bir parça su emretti, getirdik, mübarek elini içine batırdı. Gördüm ki, parmaklarından çeşme gibi su akıyor. Sonra bütün maiyetindeki üç yüz adam geldiler, umumu abdest alıp, içtiler.” (Mücizat-ı Ahmediye, sayfa 121)

Cevap: Bu rivayeti uyduranlar ve kitaplarına alan cahiller teyemmümü emreden âyetten hiç bir zaman haberleri olmamıştır. (Maide- 6) Şimdi aklımızı kullanalım, Allah Resulü su bulamadığı durumlarda Kur’an’da var olan emri mi uygular? Yoksa elinde olmayan ve görevi arasında bulunmayan mucize mi gösterir. Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan yalan ve hurafeler dünyadaki bütün yalan ve hurafelerden daha fazladır. İşte onlardan biri “Başta Buhari, Müslim, Kütüb-ü Sitte-i Sahiha (Altı Sahih Kitap) muttafikan haber veriyorlar ki, Hz. Cabiri İbni Abdullah el Ensâri beyan ediyor. “Biz bin beşyüz kişi Gazve-i Hudeybiye de susadık. Resulü Ekrem (a.s.m) kırba denilen deriden bir kap sudan abdest aldı. Sonra elini içine batırdı. Gördüm ki, parmaklarından çeşme gibi su akıyor. Bin beşyüz kişi su içip, kaplarını o kırbadan doldurdular. (Sayfa- 121) Bu uydurmanın ardından Said Nursi diyor ki, “Hz Musa’nın taştan on iki yerde çeşme gibi su akıtması, Resulü Ekrem (a.s.m) ın on parmağından on musluk suyun akmasının derecesine çıkamaz.

Çünkü, taştan su akması mümkündür, adiyat içinde nâzırı bulunur. Fakat, et ve kemikten, âbı kevser gibi suyun akması naziri, adiyat içinde yoktur” (Mücizât-ı Ahmediye- Sayfa, 122)

Cevap: Said Nursi Kur’an’da yer alan ve Musa (a.s) a verilen bir mucizeyi hafife alıp küçümserken, Kur’an’da yer almayan hurafe bir rivayeti yüceltmeye, çocukça bir hevesle Allah Resulü’nü Musa (a.s)dan üstün göstermeye ve fazilet yarışına sokmaya çalışmaktadır. Aslında Allah Resulü’nün böyle bir mucizesi olsaydı, Allah onu Kur’an’da bize bildirirdi. Aslında Kur’an’da anlatılan Nebi ve Resullerin olağanüstü mucizeleri, göklerde ve yeryüzünde bulunan yaratılış yasına aykırıdır. Yani Nebi ve Resullerin mucizesi yoktur. Bu gibi mucizelerin olması mümkün değildir. Bunlar simgesel anlamlardır. Veya İsrailoğullarının abartılmalıdır. Zamanla Tevrat’a

mucize olarak intikal etmişlerdir. Kur'an bunları bünyesine tasdik amaçlı almamıştır.

Kur'an'da Bulunan Kıssaların Hepsini Gerçekten Meydana Gelmiş Midir?

Kur'an, mesajını iletirken ilk önce tevhit ve güzel ahlak üzerinde odaklanmıştır. İkinci olarak Kur'an'ın bir tarih kitabı olmadığını, Mekkeli müşriklerin bildiği kıssalar üzerinden mesajını verdiğini kabullenmek gerekir. Pek çok araştırmacının ortaya koyduğu gibi, Yahudilerin, Hristiyanların ya da Mekke müşriklerinin bilmediği hiçbir kıssa Kur'an'da yer almaz. Ama burada önemli bir fark ve ayrıntı da şudur: Bu kıssaların-tarihsel anlatıların tarihte birebir yaşanmış, vuku bulmuş hadiseler olması gerekmez. Bu sebeple Kur'an'da var olan kıssaları özellikle içinde aklın kabul etmediği, olağanüstü hadiseler, gerçekleşmiş gibi kabul etmek yani onları tarihi belgeler şeklinde iman etmek göklerde ve yerde bulunan yaratılış yarasına aykırıdır.

Göklerde ve yerde bulunan yaratılış yasalarına aykırı hiçbir şey gerçekleşmiş olamaz. Kur'an kıssalarında yer verilen tarihi olaylar, ikaz ve öğüt derslerini aktarmak maksadını taşıyan edebi bir üslupla sunulmaktadır. Kur'an kıssaları vasıtasıyla ahlaki ve dini amaçlara hizmet etmek hedeflenir. Onlardan bazıları tarihi gerçeklere dayanıyor olabilirler, fakat amaç tarih hakkında bilgi vermek değildir. Bu durum, bahsi geçen kıssalarda şahıs ve yer isimlerinin ve tarihlerin neden zikredilmediğini de açıklar. Eğer Kur'an Mekke müşriklerinin akıl ve mantık dışı aynı zamanda tevhit akidesine aykırı olmayan hikayelerini tümünden reddetmiş olsaydı, hiç biri İslam'ı kabul etmezdi.

Çünkü bu hikaye ve efsaneler hayatlarının bir parası haline gelmişlerdi. Kur'an, özellikle "cin, melek ve şeytan kavramlarının içini gerçeklerle doldurarak yeni bir anlamla hayat alanına sunmuştur. Yahudilere gelecek olursak, Tevrat ve Kur'an kıssaları temelde aynı dil ve üslup özelliğine sahiptir. Kur'an'ın kendisine en çok atıfta bulunduğu Nebi ve Resül olan Musa (a.s) dır. Bu da zorunlu

olarak İsrâiloğullarının kabullerine uygun bir din anlatımını da beraberinde getirmiştir. Mekke Arap aklına uygunluk bakımından Kur’ân’ın kıssa dili ile İsrâiliyat dili arasında bir benzerlik vardır. Her iki grup bağlamında anlatılan kıssaların gerçekleşmiş olması imkansızdır. Veya simgesel bir anlatıma sahiptirler. Çünkü göklerde ve yeryüzünde tek geçerli olan yaratılış yasasıdır. Ve yaratılış yasasına aykırı olan bir mucizenin gerçekleşmesi mümkün değildir.

Göklerde ve yerde olan her şey ilim, akıl ve mantığa uygun olmak zorundadır. Kur’ân’da birçok darbi mesel bulunur. “Masal” kelimesinin “mesel”in bozulmuş şekli olduğunu unutmamalıyız. “Biz insanlara bu Kur’ân’da her türlü meseli verdik.” (Rum-58; Zümer-27) gibi âyetlerde olduğu üzere Kur’ân dilinde meseller daha çok bir konuyu, düşüncüyü, soyut bir anlamı açıklamak için verilen örnekler, yapılan benzetmelerdir. Kur’ân’da var olan mesellere temsîlî veya sembolik anlatımlar da denir. Temsîl; örnek vermek demektir. Kapalı anlamları açıklamak için o kavramın duyular dünyasından bir benzerini, örneğini dile getirmek demektir. Bu da bir kavramın somutlaştırılması anlamına gelir. Mesellerle anlatım başka bir ifadeyle temsîlî anlatım Kur’ân’ın belli başlı eğitim metotlarından birisidir. Soyut kavramlar söz konusu olduğunda sembolik dilden kaçınma imkânı yoktur. Haliyle Kur’ân’da mecaz, istiâre ve temsil gibi anlatım tekniklerine başvurulmuş olması, sembolik bir dil kullanılması gâyet doğaldır. Mesellerin çıktığı olay gerçek ve tarihî olabileceği gibi, hayal mahsulü veya teşhîs ve intak yoluyla ifade edilen bir fabl da olabilir. (Ulutürk, Kur’ân’da Temsîlî Anlatım, s. 14.)

Meseller Arap edebiyatında “sâir, kıyasî ve hurafî” olmak üzere üçe ayrılır. En yaygın olan sâir meseller atasözü anlamındadır. Kıyasî olanlar; soyut kavramları tasvir, teşbih ve temsil yoluyla açıklayanlardır. Hurafî olanlar ise çoğunlukla hayvanların dilinden aktarılan kurgulanmış sembolik hikâyelerdir. Kıssa (hikâye) ise; var olmayan bir kahraman etrafında dönen olayları veya gerçek bir kahraman etrafında dönen gerçek dışı olayları, kıssacının kurgusuyla oluşturulan edebî türdür. (Şaban Karataş, Halefullah, Eserleri ve Kur’ân Tefsiri ile İlgili Görüşleri, s. 250-251.)

Halefullah'a göre Kur'ân'da tarihî kıssaların yanında birçok temsîlî-sembolik ve ustûrî-mitolojik kıssa da bulunur. (Halefullah, Kur'ân'da Anlatım Sanatı, s. 171.) Kur'ân'da var olan kıssaları tarihsel belgeler olarak değil de edebî anlatılar olarak ele alınırsa, tarihsel sıhhat sorusu geçersiz hatta yanlış sorulmuş bir soru haline getirecektir. Kur'ân kıssaları, bizzat tarihi gerçekleri aktarma amacı gütmeyen mesel tarzında-alegorik anlatılardır.

Bu kıssaların iskeleti tarihseldir fakat anlam ve mesaj tarihi yansıtmak zorunda değildir. (Ebû Zeyd, "Kur'ân'a Edebî Yaklaşım Çıkmazı", s. 262.)

Sonuç Olarak: Kur'ân bu hikaye ve efsaneleri düzeltmek için anlatmamış. Arapların bildiği kıssaları bilmediğimiz bir çok hikmete binaen öğüt-hisse vermek için anlatmıştır. Bazı kıssalar, içine doğduğumuz, üzerimize gerilen, bulunduğumuz noktayı, doğamızı anlamamızı sağlayan muhteşem hikayelerdir. Bu hikayelerin evrenselliği insanlığın böyle olduğuna inanmamıza neden olur. Mitoloji uzmanı Joseph Campbell'a göre, mitler yerel bilincimizle "Serbest Zihin" arasında bir köprü oluşturan hikayelerdir. "Bu hikayelerle beynimizde şekillenen görüntüler, ebediyet, göklerle yer ve birbirimize olan ilişkilerimize yansır."

Mitler, doğa güçlerini ve doğaüstü yaratıkları temsil eden, insanın doğa, toplum ve evrenle ilişkilerini anlamlandırmada kullandığı hayal ürünü öykülerdir. Mitin simgesel, insanüstü veya kutsal bir yönü vardır. Kur'ân, müşriklerin masal ve hikayelerine karışmamış bunun yerine inanç ve ahlaklarının düzelmesine çalışmıştır.

Mektubat, 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediyesinde Said Nursi diyor ki, "Başta İmamı Malik, Muvatta kitabı müteberinde Muaz İbni Cebel gibi meşahiri (şöhret bulmuş- ileri gelen) sahabeden haber veriyorlar ki: Hz. Muaz İbni Cebel dedi ki: "Gazvei Tebükte bir çeşmeye rast geldik sicim kalınlığında güç ile akıyordu. Resuli Ekrem emretti ki, bir parça o suyu toplayınız "Avuçlarında bir parça topladılar. Resul'ü Ekrem onunla elini yıkadı. Suyu çeşmeye koyduk, birden çeşmenin merkezi açılıp, kesretle aktı, bütün

orduya kafi geldi.

Hatta bir ravi olan İmam İbni İshak der ki, gök gürültüsü gibi, toprak altında o çeşmenin gürültü yaparak öylece aktı. Resulü Ekrem, Muaz'a ferman etti ki, "Bu eseri mucize olan mübarek su devam edip buraları bağa çevirecek, ömrün varsa göreceksin" ve öyle olmuştur. (Sayfa-123)

Cevap: Said Nursi'nin kitabına aldığı bu yalan rivayete çocuklar bile inanmaz. Çünkü Allah Resulü'nün böyle mucizeleri olsaydı Mekke müşriklerine gösterirdi. "Onlar şöyle diyorlardı "müşrikler, sen dediler, bizim için yerden bir pınar fışkırtmadıkça sana asla inanmayız" (İsra- 90)

Dolayısıyla Allah Resulü'nün mekke müşriklerine bu mucizeyi göstermesi daha mantıklı olurdu. Said Nursi'nin en büyük başarısı yüzlerce uydurma ve iftira rivayeti bir araya getirip Allah Resulü'nün mucizesi diyerek kitabına alması olmuştur.

Aslında bu rivayetlerden "uydurma hadisler" adı altında güzel bir eser meydana getirilebilirdi. Ciddi ciddi bakın eserine nasıl bir rivayeti almış "Başta sahihi Müslim, Kütüb-ü Sitte-i sahiha haber veriyorlar ki, Cabir diyor: Biz, bir seferde Resulü Ekrem ile beraberdik, kaza-i hacet (lavabo) için bir yer aradı. Settareli (korunaklı) bir yer yoktu. Sonra gitti iki ağaç yanına, bir ağacın dalını tuttu, çekti. Ağaç itaat ederek beraber gitti. Öteki ağacın yanına getirdi. Muti (itaat eden) devenin yularını tutup çekildikçe geldiği gibi, o iki ağacı o süretiler yan yana getirdi. Sonra ferman etti "üstüme birleşiniz" ikisi birleşerek settare (örtü) oldular. Arkalarında kaza-i hacetten (ihtiyacını gördükten) sonra onlara emretti, yerlerine gittiler" (a.g.e Sayfa- 127)

Dünyada yalan bitmez. Fakat ilmin ve aklın zirvesinde bulunan bir Nebi ve Resul için bu kadar hurafe icat etmek kabul edilecek bir şey değildir. Utanmaz arlanmazlar. Resulullah(a.s) ı sanki gösteri yapan bir sihirbaz konumuna sokmaktan haya etmediler. Bu rivayet-

lerde anlatılan Resul tasavvuru müşriklerin Resul tasavvurlarından daha büyük bir kepezeliğe sahiptir.

Ehl-i Sünnet ve Şia'nın rivayetleriyle Said Nursi'nin kitabına aldığı yalanlara baktığımızda sanki Allah Resulü yeryüzünde ve Medine'de yaşayan bir beşer Resul değil, havada ve hayallerde yaşayan bir masal kahramanıdır.

Said Nursi diyor ki: “Başka bir tarikte (rivayetin geldiği yol) rivayet edilmiş ki, Hz. Cabir der ki. Resulullah bana emretti ki, “O ağaçlara de, Resulullah'ın haceti (dışarı çıkmak, lavabo ihtiyacı) için birleşiniz” “Ben öyle yaptım. Onlar birleştiler. Sonra ben beklerken, Resulü Ekrem çıkageldi, başıyla sağa sola işaret etti,(ağaçlara komut verdi) iki ağaç yerlerine gittiler. “(Müvizatı Ahmediye- sayfa, 127) Akli başında bir adam böyle saçma sapan şeylerle ilgilenir mi? Şimdi size Said Nursi'den çok enteresan bir uydurma daha aktaracağım. Diyor ki: “Hz Yale, tarikinde nakli sahih ile haber veriyor ki, Bir seferde, Talha veya Semure denilen bir ağaç geldi.

Resulü Ekrem (a.s.m) ın etrafında tavaf eder gibi döndü, sonra yine yerine gitti. Resulü Ekrem (a.s.m) Ferman etti. “O ağaç Cenabı Hak'tan istedi ki, bana selam etsin” (Mektubat- 19.Mektup- Müvizatı Ahmediye- Sayfa, 128)

Cevap: Bu yalan ve Allah Resulü'ne iftira rivayeti ancak hululiyeci bir müşrik uydurmuştur. Bunu eserine sahih bir rivayet olarak alan Said Nursi'nin tevhid anlayışını da muvahhidlerin idrakine havale ediyorum. Said Nursi'nin kitabında bu rivayetleri okuyanlar şeyhlerine ve efendilerine karşı her türlü şirk ve hurafeyi işler duruma gelirlir. Bu cehalete ve uydurma rivayetlere inanan bir Milletten Uluslararası çapta bir icad, bir fikir, bir proje, bir başarı beklenebilir mi? Bu dine ve inanca sahip bir cemaat neredeyse ülkeyi ele geçiriyordu. Bu din ve inanç insan kaynaklarımız yok ediyor.

Dolayısıyla insanları hidayet ve rahmet kaynağı olan Kur'an'a yönlendirmek zorundayız. Bu milletin başka kurtuluş çaresi yoktur. Müvizât-ı Ahmediyesinde

Said Nursi diyor ki: “Muhaddisler, naklı sahih ile, İbni Mesud’dan beyan ediyorlar ki, İbni Mesud dedi: Batnı Nahl denilen nam mevkide, Nusaybin cinleri, ihtida için Resulü Ekrem (a.s.m) a geldikleri zaman bir ağaç o cinlerin geldiklerini haber verdi. Hem İmam-ı Mücahit, o hadiste İbni Mesud’dan naklede ki: O cinler delil istediler, Resulü Ekrem bir ağacı emretti, yerinden çıkıp geldi, sonra yine yerine gitti. (Sayfa- 128)

Cevap: Bu rivayetin hepsi yalandır. Cinlerin Allah Resulü’nden Kur’an dinledikleri âyetlerle sabittir. Allahın haber vermesi ağacın haber vermesinden daha önemlidir. (Cin suresi- 1,2) Ayrıca Allah Resulü’nün cinleri görmesi ve onlarla muhatap olması mümkün değildir. Cinler insanlardan ayrı varlıklar değil, insanların sıfatları ve özellikleridir. Allah’a karşı sorumlu tek varlık insandır. Allah Resulü (a.s) hiç kimsenin imana gelmesinde ve hidayet bulmasında zorlayıcı bir etkiye sahip değildir. O sadece tebliğ eder. “...Sana ancak Allah’ın emirlerini tebliğ etmek düşer” (Ra’d- 40) “(Ey Nebi!) Onları doğru yola iletmek sana ait değildir” (Bakara- 272) Muhammed (a.s) sadece insanlara elçi olarak gönderilmiştir. (Âraf-157; Nisa-79)

Allah Resulü’nün sadece insanlara elçi gönderildiği ile ilgili âyet çoktur. “Biz seni ancak bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik fakat insanların çoğu bunu bilmezler.” (Sebe-28)

Allah Resulünden Kur’an dinleyen cinler Medineli ensardır. Yabancı ve uzak yerden geldikleri yani kayıtlı olmadıkları için Kur’an onlara cin diyor.

Said Nursi’nin Risâle-i Nur Külliyyatına aldığı yalan rivayetleri ele almamızın esas sebebi, Ehli Sünnet ve Şia’nın kaynaklarındaki hurafe ve uydurma haberlerin ne kadar çok olduğunu ortaya koymak, aynı zamanda Said Nursi’ye bir ilâh gibi iman edenlere, sorgusuz sualsiz aklını ona teslim eden Kur’an cahillerine bir mesaj iletmek içindir.

Yani bir taşla bir çok hurafeciyi ve Kur’anın yerine ikame ettikleri hurafeleri hedef almış oluyoruz. Çünkü Ehli Sünnet ve Şia’nın

kaynaklarındaki hurafe rivayetler ümmetin başına büyük felaketler açmıştır. Ehli Sünnet ve Şia din adamları tâbi oldukları dinin ne kadar uydurma ve yalan, rivayetlerinin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildirler. Bu yüzden kaynağı kurutmadan cehaletin ve vahşetin önüne geçmek mümkün değildir.

Terör örgütlerinin hepsi bu zehirli ve ölümcül kaynaklardan beslenmektedirler. Yoksa Rahmân ve Rahim olan Allah'ın hidayet kaynağından böyle cehalet ve vahşet çıkarmak mümkün değildir. “İşte sana gerçek olarak okuduğumuz bunlar Allah'ın ayetleridir. Artık Allah'tan ve onun ayetlerinden başka hangi söze iman edecekler” (Casiye- 6)

Ehli Sünnet ve Şia'nın din olarak edindikleri kaynaklardaki rivayetleri Said Nursi'nin Mektubat 19.Mektup Mücizâtı Ahmediyesinden aktarmaya devam ediyoruz. Diyor ki, “Sahihi Tirmizi, nakli sahih ile İbni Abbas'tan haber veriyorlar ki: İbni Abbas dedi ki: Resulü Ekrem bir arabîye ferman etti “Ben bu ağacın şu dalını çağırırsam, yanıma gelse iman edecek misin? “Evet” dedi. Resulü Ekrem çağırdı. O urcun (dal) ağacının başından kopup Resulü Ekrem (a.s.m) ın yanına atladı, geldi. Sonra emretti, yine yerine gitti. (Sayfa -129)

Tekrar tekrar kaynak veriyoruz ki, bazıları Risale-i Nur Külliyyatında böyle hadisler yoktur demesinler.

Bir mümin için en büyük bela ve musibet, Allah'ın kesin delil olarak gönderdiği kitabı anlamaya çalışmadan, bu akılsız uydurma hurafeleri yıllarca gerçekmiş gibi okur da okur, onlara Kur'an gibi iman eder. Kur'anın, aklın ve ilmin kabul etmediği bu hurafelere inanan bir cemaat hakiki anlamda yeryüzünde hizmette bulunmasının ve sonuca ulaşmasının mümkün olmadığını herkes görecektir.

“Ağlayan Kütük”

İşte size Ehl-i Sünnet mezhebinin kaynaklarındaki mütevatir derecesine ulaşmış en sahih yalanlarından bir rivayet, Said Nursi bu hurafeye öyle iman etmiş ki, Mücizâtı Ahmediye eserine alarak

üzerinde önemle durmuş. Diyor ki, “Evet Mescid-i şerifte, hurma ağacından olan kuru direk Resul’ü Ekrem(a.s.m)hutbe okurken ona dayanıyordu. Sonra minber-i şerif yapıldığı vakit, Resulü Ekrem (a.s.m) çıkıp hutbeye başladı, okurken direk deve gibi enin edip ağladı,bütün cemaat işitti. Ta Resul’ü Ekrem (a.s.m) yanına geldi, elini üstüne koydu onunla konuştu, teselli verdi, sonra durdu. Şu mucize-i Ahmediye (a.s.m) pek çok tariklerle, tevatür derecesinde nakledilmiştir. Evet haninul-ciz mucizesi çok münteşir ve meşhur ve hakiki mutevatir’dir. Tabiinin yüzler imamları, o mucizeyi, o tariklerle arkadaki asırlara haber vermişler. İşte, Hz. Cabir, tarikinde derki: Resulü Ekrem (a.s.m) hutbe okurken, Mescid-i şerifte “ kuru hurma direği “ denilen kuru direğe dayanıp, okurdu.

Minberi şerif yapıldıktan sonra, minbere geçtiği vakit, direk tahammül edemeyerek, hamile deve gibi ses verip inleyerek ağladı. Hz. Enes, tarikinde der: Hem onun ağlaması üzerine, insanlarda ağlamak çoğaldı. Hz Ubey İbni ka’b, tarikinde diyor : Hem öyle ağladı ki, inşikak etti.(parçalandı) Diğer bir tarikte, Resul’ü Ekrem (a.s.m) Ferman etti “Onun mevkiinde okunan zikir ve hutbedeki zikri ilahinin iftirakındandır ağlaması. Diğer bir tarikte ferman etmiş. “Ben onu kucaklayıp teselli vermeseydim, Resulullah’ın iftirakından (ayrı kalışından) kıyamete kadar böyle ağlaması devam edecekti. Hz. Büreyde, tarikinde der ki,

“Ciz (kütük) ağladıktan sonra Resul’ü Ekrem (a.s.m) elini üstüne koyup ferman etti. “İstersen seni daha önce içinde bulunduğun bahçeye geri göndereyim, orada kök salasın, yetişip büyüyesin, yeni yeni yaprak çıkarasın, meyve veresin, istersen seni cennete dikeyim, Allah’ın dostları orada meyvelerinden yesin. Sonra o ciz’i dinledi, ne söylüyor. Ciz söyledi, arkadaki insanlar işitti. “Cennette beni dik ki, benim meyvelerimden Cenab-ı Hakkın sevgili kulları yesin. Hem bir mekan ki, orada beka bulup, çürümek yoktur. “Resul’ü Ekrem (a.s.m) Ferman etti “Öyle yaptım! “ Sonra ferman etti “Baki yurdu fani yurda tercih etti” “İlmi kelamın büyük imamlarından meşhur Ebu İshak ı isferani naklediyor ki, Resul’ü Ekrem (a.s.m) direğin yanına gitmedi, direk(yani ciz) onun emriyle yanına

geldi. Sonra emretti, yerine döndü” (Mektubat-19. Mektup Mücizât-ı Ahmediye- Sayfa. 131)

Cevap: Aslında Risâle-i Nur Külliyyatını okuyanların içinde Prof, öğretim üyeleri, binlerce üniversite öğrencisi, iş adamı, bürokrat, doktor, mühendis, milyonlarca entelektüel yüksek rütbeli subaylar bulunmasaydı bu deli saçması, bilinçsizce söylenmiş rivayetleri yazmaya değmezdi. Be ilkel düşünceli, Kur’an cahili Buhari, Müslim’e ve Tirmizi’ye kızmıyorum. Yirminci Asırda Osmanlı’nın başkentini gören “Bediüzzaman” lakaplı Said Nursi’nin bunları kitabına almasına kızmıyorum. Allah Resulü’nden yüzlerce sene sonra çocukları uyutmak için uydurulduğu belli olan bu masallar nasıl olur da Ehl-i Sünnet kaynaklarında mütevatir derecesine ulaşmıştır.

Ümmet bu derece akılsız ve ahmak mıdır.

Ey Yahudi uşakları! Bu milletin akıyla alay etmeye hakkınız var mıdır? Ben şahsen bu yalan uydurmayı yazarken hem gülüyor, hem de kızıyordum. Said Nursi bu hurafeyi Risâle-i Nur Külliyyatına alırken, talebeleri bunu kayda geçirirken, yıllarca bunu okur ve ezbere yaparken bunun yalan olabileceğini hiç düşünmediler mi? Veya bu yalanları sorgulamadan, kabul ederken Allah’ın kitabı Kur’an neredeydi? İşte size Risâle-i Nur Külliyyatından akıl fikir almaz bir rivayet daha,

Said Nursi diyor ki: “İmamı İbni Fevrek ki, Kemal ictihad ve fazlından kinaye olarak, Şafii sani, (ikinci imamı Şafii) unvanını alan allame-i asır, (asrının en büyük âlimi) kat’i haber veriyor ki, Gazve-i Taifte Resul’ü Ekrem(a.s.m) gece at üstünde giderken uykusu geliyordu. O halde iken, bir Sidre ağacına rast geldi. Ağaç ona yol verip, atını incitmemek için iki şak oldu (ikiye ayrıldı) Resul’ü Ekrem (a.s.m) hayvan ile içinden geçti. Ta zamanımızda kadar o ağaç iki ayak üstünde muhterem bir vaziyette kaldı. (Mektubat- 19. Mektup. Mücizât-ı Ahmediye-Sayfa.128)

Kur’an’la tanışmadan bu hurafelerle karşılaşan vicdan sahibi bir ateist İslam dinini kabul etmeyecek olursa aklına verdiği değerden

dolayı Allah indinde sorumlu olmayacağına inanıyorum. Bu yalanlarla beraber Kur'an nasıl bir araya gelebilir. Bu hurafe rivayetlere bakarak Ehl-i Sünnet, Şia, Diyanet, Tarikat ve Nur Cemaatinin Kur'an'dan ne kadar uzak bir mesafeye savrulduklarını tahmin edebilirsiniz. Bu cehalet dolu hurafeleri Said Nursi nasıl eserine almıştır diye merak ediyorsanız, Mektubat 19.Mektup Mücizâtı Ahmediye'yi açıp bir sefer okuyun. Bu hurafeden daha beter uydurma ve yalan rivayetlerle karşı karşıya geleceğinizi garanti ediyorum. Bize şöyle bir eleştiri getirilebilir. "Bu kadar kafir, münafık, müşrik, zındık, İslam düşmanı varken Risâle-i Nur Külliyyatının hurafeleri ile uğraşma zamanı mıdır?

Cevap: Biz içimizdeki akılsızlıkları temizlemeden, kendi içimizdeki çürümüşlüğe eleştiri getirmeden, inançlarımızdaki ahmakça fikirlerden kurtulmadan, kendimizi her türlü cehaletten arındırmadan başkalarına bir şey söylememizin haklılığı ve mantığı olamaz. Kur'an ilk önce Müslüman aleminin doğru dürüst olmalarını ondan sonra başkalarına örnek olmalarını emretmektedir. Kendi kusur ve ayıplarını görmeden başkalarına saldırmak hakkaniyet ve adalet olmasa gerektir.

İlk önce kendi mahallemizde olan inanç ve ahlakı Kur'an'ın ölçüsüne vurmak gerekiyor. Bu bizdendir, bizim gibi düşünüyor ona eleştiri getirmeyelim, onun kusur ve ayıplarını görmeyelim demek, toplumu tümünden bozmak anlamına gelecektir.

Müslüman tamamen Allah'ın boyasına boyanmak zorundadır. Şimdi "at" rivayetine geri dönecek olursak, bu yalanı uyduranların ve eserlerine alanların at kadar akılları olmadığını söylersek haksız sayılmayız. Çünkü gece olsun, gündüz olsun at önüne gelen bir cismi yaratılıştan, Allah'ın ona vermiş olduğu fitratla üzerine gitmez, cisimden yönünü değiştirir. Ağacın yarılmasına gerek yoktur. Uydurmacıların bunu düşünemeyecek kadar akıllı ve iz'andan yoksun oldukları anlaşılmalı oluyor. "Zamanın müceddidi! Bediüzzamanı! üstadı! olarak görülen Said Nursi'nin bu kadar uydurma ve hurafeleri bir araya toplaması ve milyonlarca insanı bunlara inandırması

batıl davası adına büyük bir başarı olmuştur.

Bakın ne diyor. “Allame-i mağrib Hz. Kadı İyaz naklı sahih ile haber veriyor ki, hâdim-i nebevi (Nebi'nin hizmetçisi) Hz. İbni Mesud dedi ki: Biz Resul'ü Ekrem (a.s.m) ın yanında taam (yemek) yerken, taamin (yemeğin) tesbihlerini işitiyorduk.” (Mektubat-19.Mektup, Mücizât-1 Ahmediye, Sayfa- 133)

Aynen Cübbeli Ahmet gibi Said Nursi'nin de bütün hurafeleri sahihtir. Diyor ki: “Naklı sahih ile, Enes ve Ebu Zerden Kütüb-ü Sitte-i Sahiha haber veriyorlar ki,Hz Enes(Hâdim-i Nebevi) demiş ki,Resul'ü Ekrem(a.s.m) ın yanında idik. Avucuna küçük taşları aldı, mübarek elinde tesbih etmeye başladılar. Sonra Ebubekir es Sıddık'ın eline koydu, yine tesbih ettiler. Ebu Zer Gıfari, tarikinde der ki, Sonra Hz. Ömerin eline koydu yine tesbih ettiler. Sonra aldı yere koydu, sustular. Sonra yine aldı Hz Osman'ın eline koydu yine tesbih ettiler. Sonra Hz. Enes ve Ebu Zer diyorlar ki, ellerimize koyduk sustular” (Mektubat- 19. Mektup Mücizât-1 Ahmediye Sayfa- 133)

Neredeyse Şia ve Ehli Sünnet kaynaklarındaki yalan ve uydurma rivayetlerinin bir çoğunu, eseri Risâle-i Nur Külliyyatına alan Said Nursi diyor ki: “Hz. Ali ile Hz. Cabir ve Hz. Aişe'den nakli sahih ile sabittir ki, dağ, taş, Resul'ü Ekrem (a.s.m) a “selam sana ey Allah'ın Resul-ü! diyorlardı” (Mektubat- 19.Mektup Mücizât-1 Ahmediye, Sayfa- 133)

Said Nursi şöyle devam ediyor. “Hz. Ali tarikinde diyor ki, “Bidayeti Nübüvvet'te (Nübüvvet'in başlangıcında) nevahii Mekte'de (Mekke'nin mahallelerinde) Resul'ü Ekrem(a.s.m) ile beraber gezdiğimizde, ağaç ve taşa rast geldiğimiz vakit “Selam sana ey Allah'ın Resul'ü “ diyorlardı. Hz. Cabir, tarikinde derki: “Resul'ü Ekrem (a.s.m) taş ve ağaca rast geldiği vakit, ona secde ediyorlardı. “Yani, inkiyad edip, “Sana selam olsun ey Allah'ın Resul'ü” diyorlardı. (Mektubat- 19.Mektup, Mücizât-1 Ahmediye, Sayfa- 133)

Cevap: Bu şirk kokan rivayetin uydurulma gerekçesi, Melekler, Adem (a.s) a secde ettilerse, Allah Resulü'ne de ağaç ve taş olmak üzere

her şey secde ederdi anlayışıdır. Yani Allah Resulü'nü diğer elçilerden üstün gösterme hastalığından başka bir şey değildir. Said Nursi o derece Kur'an'a aykırı düşmüş ki şu âyetten hiçbir zaman haberi olmamıştır. "Bitkiler ve ağaçlar Allah'a secde ederler" (Rahman-6)

Aslında hurafeci Buhari, Müslim, Kütüb-ü Sitte-i, Kütüb-ü tis'a (dokuz hadis kitabı) bizi ilgilendirmiyor. Bizi esas ilgilendiren şey Bediüzzaman olarak görülen bir kişinin, içinde sayısız hurafe ve yalan barınan bir eseri, Allah tarafından gönderilmiş gibi, eğitim görmüş milyonlarca insana inandırmasıdır. Milyonlarca insan batıl üzerinde hiçbir soru ve sorgulama yapmadan nasıl bu kadar yalan bir yola revan olabilir.

Allah Resul'ünün mucize göstermesinin mümkün olmadığına dair yüzlerce âyet mevcut iken insanlar nasıl böyle hikayelere din diye iman ediyor? Bu konu psikoloji uzmanları tarafından araştırılması gereken bir konudur. Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan hurafe ve yalanlar İslam aleminin nasıl bir taklit ve cehalet bataklığında kıvrandığının en büyük göstergelerinden biridir.

İşte o hurafelerden biri daha,

Said Nursi diyor ki: "Resul'ü Ekrem (a.s.m) Mekke'den hicret ettiği ve küffarlar takibe çıktıkları vakit, Sebir namındaki dağa çıktılar. (Aslında "kafirler" kelimesi daha doğrudur. Çünkü "küffar" kelimesi zaten çoğuldur. Yani "küffarlar" kelimesi, yanlış bir ifadedir. Dolayısıyla çoğul içinde çoğul bir ifade olmuştur. Ama biz orijinal şekliyle bırakmak zorundayız.)

Sebir dedi. "Ya Resulullah, benden ininiz, korkarım benim üstümde sizi vururlarsa Allah beni ta'zib (azap) eder, onun için korkarım "Cebel-i Hira çağırıldı "Ey Allahın Resul'ü, bana gel" "Bu sır içindir ki, Ehli kalp, Sebir'de havf (korku) ve Hira'da emniyeti hissederler" (Mektubat-19.Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 135)

Cevap: Bu uydurmada zerre kadar akl-i muhakeme ve Kur'an bilgisi bulunmamaktadır. İnsanlık tarihinde bir çok coğrafyada, yüzlerce Nebi ile milyonlarca Müslüman kafir ve müşrikler tara-

fından şehit edilmişlerdir. Bir dağ, tepe, deniz, ova üzerinde şehit edilenlerden dolayı Allah indinde sorumlu olur mu? Sonra Allah yolunda öldürülmek her şuurlu mü'minin arzuladığı bir kurtuluşdur. Ancak Said Nursi'nin Risâle-i Nur Külliyyatına aldığı bu rivayetleri çocuklara masal olarak anlatılmasında bir sakınca yoktur diyecektim, onu da diyemiyorum çünkü ileri hayatlarında bu sefer yalan ve hurafelere de inanmaya meyil kazanırlar. Şimdi de, Musa (a.s) ın Kur'an'da anlatılan mucizelerinden fotokopi yapılmış uydurma rivayetleri göreceğiz. Musa(a.s) ın mucizeleri varsa Resulullah'ın da aynı şekilde mucizeleri vardır aşağılık kompleksle üzerinde hiç düşünmeden bu yalan rivayetleri Risâle-i Nur Külliyyatına almıştır.

Said Nursi diyor ki: “Hz Musa'nın, yed'i beyza, (beyaz el) ve, asa, mucizelerine nazire (benzer) olarak, üç hadisede bir mucizeyi Ahmediye.

Birincisi: Resul'ü Ekrem (a.s.m) Katade İbni Numan'a karanlıklı, yağmurlu bir gecede bir değnek verir ve ferman eder ki, “Sana, lamba gibi, onar arşın her tarafta ışık verecek, evine gittiğin zaman bir siyah şahıs gölge göreceksin, o, şeytandır. Onu hanenden çıkar, tart et” Katade değneği alır, gider. Yed'i Beyza (Musa (a.s) ın beyaz eli) gibi ışık verir. Evine gider. O siyah şahsı görür. Tart eder” (Mektubat- 19.Mektup Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 138)

Cevap: Said Nursi'nin kitabına aldığı uydurma rivayetler gibi bu rivayet de yalandır. Çünkü Kur'an ile sabittir ki, Nebi (a.s) dahil hiçbir insan şeytanı göremez. Çünkü kötü ameller ortaya koyan ve hayır işlemede gönlü olmayan her insan şeytandır. Şeytan insandan ayrı bir varlık değildir. Şeytan insanın sıfat ve özelliklerindedir.

Said Nursi devam ediyor.

İkincisi: Bir menba-i garaib (acayip manzaraları ve olayları) olan Gazve-i kubra-i Bedirde,(büyük bedir savaşında) Ukkaşe İbni Muhassinil Esedi'nin müşriklerle dövüşürken kılıcı kırıldı. Resul'ü Ekrem (a.s.m) ona mukabil kalınca bir değnek verdi. Dedi: “Bununla

harp et, birden, değnek biiznilleh (Allah'ın izniyle) uzun beyaz bir kılınc oldu, onunla harp etti, hayatı miktarınca, ta yemame harbinde şehit oluncaya kadar boynunda taşıdı. Said Nursi devamla diyor ki, şu hadise kat'idir. Çünkü Ukkaşe bütün hayatında onunla iftihar etmiş, o kılınc "el avn - namıyla meşhur olmuş" (Mektubat- 19.Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 138)

Üçüncüsü: Gazve-i uhud da, Resul'ü Ekrem (a.s.m) ın halazadesi olan Abdullah İbni Cahş harp ederken kılıncı kırıldı. Resul'ü Ekrem (a.s.m) ona bir değnek verdi. O değnek onun elinde bir kılınc oldu. Onunla harp etti. O eseri mucize olan kılınc, baki kaldı. İşte bu iki kılınc, asayı Musa gibi birer mucizedir. Fakat, asayı Musa, vefatı Musa'dan sonra vech-i icaz-ı kalmadı, fakat şunlar baki kaldılar" (Mektubat- 19.Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 138)

Said Nursi bu uydurma rivayetlerle ilgili şunu demek istiyor. Allah Resulü'nün mucizeleri Musa(a.s) ın mucizelerinden daha büyüktür. Aynen benim babam senin babanı döver misali, Risâle-i Nur Külliyyatını okuyan içinde Prof. Dr. Öğretim üyesi, üniversiteli milyonlarca insana sadece şunu soruyoruz.

Said Nursi'nin eseri olan Risâle-i Nur Külliyyatına aldığı, Kur'an'a, akıl ve mantığa aykırı yüzlerce rivayeti aktarmaya devam ediyoruz. F. Gülen'de bu rivayetlerden doğmuştur.

Said Nursi diyor ki: "Allame-i mağrib (batı'nın en büyük âlimi) Kâdı İyaz, Şifa-i şerifinde ulvi bir an'ane ile muteaddit (sayısız)tariklerle (yollarla) Resul'ü Ekrem (a.s.m)ın hadimi ve bir kumandanı ve İran'ın fâtihi ve Aşere-i Mübeşşereden (cennetle müjdelenen on sahabiden olan) Hz Sâd İbni Ebi Vakkas diyor.

"Gazve-i Uhud'da,ben Resul'ü Ekrem (a.s.m)ın yanında idim. Resul'ü Ekrem (a.s.m) o gün kavsım kırılıncaya kadar küffara oklar attım. Sonra bana okları veriyordu. "At" diyordu. Nal'sız (okun uçmasına yardım eden kanatları olmayan) okları verirdi ve bana emrederdi: "At" Ben de atardım, kanatlı oklar gibi uçardı, küffarın cesedine yerleşirdi. O halde iken, Katade İbni Numan'ın gözüne bir

ok isabet etmiş, gözünü çıkarıp, gözünün hadekası yüzünün üstüne indi. Resul'ü Ekrem(a.s.m)mübarek, şifalı eliyle onun gözünü alıp, eski yuvasına yerleştirip, iki gözünden en güzeli olarak, hiç bir şey olmamış gibi şifa buldu. (Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-Ahmediye, Sayfa- 139)

Eğer Cüneyt Arkın'ın çevirmiş olduğu Battal Gazi ve Kara Murat filmlerinin yönetmenleri ve rejisörleri bu rivayetlerden haberleri olsaydı onlara bir hayli malzeme çıkmış olurdu.

Çünkü bu rivayetlerdeki yalanlar o filimlerde anlatılanlardan daha acayip uydurulmuştur. Cübbeli Ahmet okuduğu onca hurafe ve zikri nereden aldığını zannediyorsunuz. Bakınız “Bediüzzaman!” lakaplı Said Nursi eseri Risâle-i Nur Külliyyatına nasıl bir rivayeti almıştır.

Diyor ki: “Başta Nesai olarak, erbab-ı siyer, Osman İbni Huneyf'ten haber veriyorlar ki: Osman diyor ki: Resul'ü Ekrem (a.s.m) in yanına bir ama geldi. “Benim gözlerimin açılması için dua et” dedi. Resul'ü Ekrem (a.s.m) ona ferman etti: “Şimdi git abdest al, sonra iki rekat namaz kıl ve şöyle dua et “Ya Rabbi, rahmet Resulü olan Muhammed'i şefaatchi ederek sana yöneliyor ve senden istiyorum, ya Muhammed, seni şefaatchi ederek Rabbime yöneliyorum ki, gözlerimi yeniden açsın, Allah'ım onun benim hakkımdaki şefaatinin kabul eyle “O gitti, öyle yaptı, geldi. Gözü açılmış, güzel görüyormuş, gördük. (Mektubat-19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa-140)

Cevap: İslam aklında ve hikmetinde bir ama söz konusu duayı hayatı boyunca günde yüz defa okusa gözlerinin açılması ve sağlığına kavuşması mümkün değildir. Haydi diyelim İslam, Kur'an, ilim bilmez akılsızlar bu hurafeleri uydurdular. Said Nursi bunu eserine hangi ilim ve akıl ile aldı, yıllarca milyonlarca nurcu bunu sorgulamadan nasıl okudu?

Bu derece akıldan ve mantıktan yoksun, bilimsel verilere aykırı, Kur'anın bir çok âyetine zıt bir rivayete insanların inanması ancak Kur'an'dan haberleri olmadığı ve akıllarını zerre kadar kullanama-

dıkları ile izah edilebilir. Bütün bu hurafelerden dolayı rahatlıkla şunu söyleyebiliriz. Said Nursi'nin Allah tarafından yazdırıldı dediği Risâle-i Nur Külliyyatındaki uydurma rivayetler Kur'an'a ulaşmanın ve ondan beslenmenin önünde en büyük bir engel teşkil etmektedir. Risâle-i Nur, Kur'anın önünde aşılmaz bir duvar, içinden çıkılmaz bir bataklıktır.

Eğer dikkatinize sunmuş olduğumuz rivayetlere geniş bir yelpazededen bakmayacak olursanız. Kitabımızda ne demek istediğimizi anlamaktan uzak kalacaksınız. Esas hedefimiz Said Nursi ve yalanları değil, Şia ve Ehli Sünnet'in muhaddis ve müctehidleri yani Allah Resulü'ne iftira olan kaynaklardır.

Yani ele aldığımız uydurma haberlerle Şia ve Ehl-i Sünnet'in (Diyaret- Cemaat- Tarikat) Allah'ın saadet ve rahmet kaynağı olarak gönderdiği kitabı nasıl mehcur bırakarak, hidayeti teperek, onun yerine tarihin en değersiz, yalanları ile Resul (a.s) a iftira metinlerle bu ümmeti korkunç şekilde aldattıklarını kavramayacak olursak, resmin tamamını kaybetmiş oluruz. O zaman Buhari'nin, Müslim'in, Tirmizi'nin, İbni Mace'nin, Ebu Davud'un, Nesai'nin ve diğer Şia ve Ehli Sünnet mezheplerinin kaynaklarının ne kadar tehlikeli olduğunun farkına varmayacak ve değersiz bilgilere dayandığını dolayısıyla Kur'anın yüceliğini kavramamış olacağız. Yani İslam dünyasının nasıl böyle bir vaziyet aldığıнын nedenini ve hikmetini kaybetmiş olacağız. Yani bizi alakadar eden şey Said Nursi'nin Risâle-i Nur Külliyyatına aldığı yalan ve uydurma rivayetler değildir.

Dolayısıyla esas mesele, yalan rivayetler yüzünden ümmetin içinde bulunduğu karanlık, vahşet, yalan, güvensizlik, taklit, kaos, anarşi, zulüm, katliam, kargaşa, bağınazlık, cehalet, geri kalmışlık, insan hayatının değersizliği, diğer milletlerin karşısında çaresizlik, emperyalist ABD, Avrupa ve İsrailin sömürü alanı haline gelme, terör, anarşi gibi Müslüman inancına aykırı ve edebine uymayan olumsuz ahlak seviyesine ümmetin nasıl ve ne şekilde düşürüldüğünü tam olarak anlamaktır. Bundan dolayı Kur'an'dan başka bir kaynak kabul etmek ve ona iman etmenin ne kadar tehlikeli olduğu-

nun bilincinde olma zorunluluğu ortaya çıkıyor. Biz Kur'an'dan Şia ve Ehli Sünnet'e baktığımda ümmi, cahil, aldatılmış ve kandırılmış halk kesimini istisna ederek söylüyoruz. Ehli Sünnet'in Katoliklere, Şia'nın da Yahudi inanç ve karakterine benzediğini görüyoruz.

Dolayısıyla Kur'anı anlamaya çalışmanızı önemle tavsiye ediyoruz. Özellikle Yahudi ve Nasara kelimelerinin geçtiği âyetlerin üzerinde düşünüp, Ehli Sünnet ve Şia'nın inanç ve hareketlerinde Yahudi ve Hristiyanlarla ne derece benzerlik arzettiğini sizler de yakından göreceksiniz. Ancak birçok konuda Yahudi ve Hristiyanlar Ehli Sünnet ve Şia'dan daha üstündürler. Said Nursi Kur'an cahili olmasına karşın fikirlerini topluma kabul ettirmiş olduğu için önemli bir şahsiyettir. Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediyesine bakın nasıl bir rivayeti almıştır.

Diyor ki: “Büyük bir imam olan İbni Vehb haber veriyor ki : Gazvei Bedirin on dört şehidinden birisi olan Muavviz İbni Afra, Ebu Cehl ile döğüşürken, Ebu Cehl-i lain, o kahramanın bir elini kesmiş, o da öteki eliyle elini tutup, Resul'ü Ekrem (a.s.m)ın yanına gelmiş, Resul'ü Ekrem (a.s.m) onun elini yerine yapıştırdı. Tükürüğünü ona sürdü. Birden şifa buldu, yine harbe gitti, şehit oluncaya kadar harb etti.” (Sayfa- 140)

Kur'anın basiret ve hidayetiyle bizi din adına uydurulan hurafelerden kurtaran Allah'a sonsuz hamd olsun. Aslında ben Risâle-i Nur'daki bu uydurmaları yazarken büyük bir rahatsızlık ve vicdan azabı çekiyorum. Acaba ben Said Nursi'nin bu hatalarının üzerinden manevi bir rant elde ettiğimden dolayı mı bunu yapıyorum? Acaba birisinin ayıbını ve hatasını ganimete mi çeviriyorum? diye cidden rahatsız oluyorum.

Fakat Risâle-i Nur talebeleri içinde bu kadar eğitim görmüş, entelektüel, ilim adamı mevcut iken en az beş on kişinin çıkıp Risâle-i Nur Külliyyatında Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve tefekküre aykırı hurafelerin var olduğunu neden itiraf etmiyorlar?

İşte o zaman bizim bunları ele almamızın hiç bir anlamı kalmayacaktı. Bütün bu hurafelere rağmen F. Gülen hala ne zaman

konuşmaya başlasa “Piri mugan, Hz. Pir, Hz. Pir deyip duruyor. Şia, Ehli Sünnet ve yan kuruluşları olan Tarikat ve Cemaatlerde adının önüne “Gavs, Bediüzzaman, Kutup, Mevlana, Efendi Hazretleri, Mürşidi Kamil, Şeyh Kuddise Sirruhu gibi saçma sapan lakaplar gelebilmesi için inanç ve fikirlerinizin mutlaka Kur’an, ilim, hikmet, akıl ve tefekküre aykırı olması gerekir. Bakın Said Nursi Mektubat-19.Mektup, Mücizât-ı Ahmediye adlı eserine hangi rivayetleri almış. Diyor ki: “Başta İmam-ı Beyhaki, Ehl-i Hadis haber veriyorlar ki, İmam-ı Ali gayet hasta idi.

Izdırabından, kendi kendine dua edip inliyordu. Resul’ü Ekrem (a.s.m) geldi. Dedi: “Allah’ım ona şifa ver “ve ayağıyla Hz. Ali’ye dokundu “Kalk” dedi. Birden şifa buldu. İmamı Ali der ki: “ondan sonra o hastalığı hiç görmedim” (Sayfa- 141)

İmamı Begavi, tahrirci ve tashihi ile haber veriyorlar ki: Aliyyibni-l Hakemin Gazve-i Hendek’te küffarın darbesiyle ayağı kırıldı. Resul’ü Ekrem (a.s.m) meshetti, dakikasında öyle şifa buldu ki, atından inmedi” (Sayfa- 141)

“İbni Ebi Şeybe (muhakkiki kamil ve muhaddisi meşhur) haber veriyor ki: Bir kadın, bir çocuğu Resul’ü Ekrem (a.s.m) ın yanına getirdi. O çocukta bir bela vardı, konuşmuyordu, aptal idi, Resul’ü Ekrem (a.s.m) bir su ile mazmaza (ağzını çalkaladı) etti, elini yıkadı, o suyu kadına verdi.

“Çocuğa içirsin” ferman etti. Çocuk o suyu içtikten sonra, hastalığından ve belasından bir şey kalmadı. Öyle bir akıl ve kemal sahibi oldu ki, ukala-i nasın(en akıllı insanların) fevkine çıktı. (Sayfa- 141)

Naklı sahih ile, Hz. İbni Abbas demiş ki: Resul’ü Ekrem (a.s.m) a mecnun bir çocuk getirildi, mübarek elini onun göğsüne koydu: Birden çocuk istifra etti, içinden küçük hiyar kadar siyah bir şey çıktı, çocuk şifa buldu, gitti.” (Sayfa-142)

Cevap: Çocuğun iyi olabilmesi için içinden değil, kafasından bir şey çıkması gerekirdi. Hiç olmazsa uydurup yazarken bunu düşünün. Said Nursi bu hurafeleri eserine almakla nasıl batıl bir

inanç ve yanlış uygulamalara kapı araladığının farkında olmadığı görüyoruz. Risâle-i Nur Külliyyatında Said Nursi diyor ki, “İmam-ı Beyhaki ve Nesai naklı sahih ile haber veriyorlar ki: Muhammed İbni Hatib isminde bir çocuğun koluna kaynayan tencere dökülmüş, bütün kolunu yakmış, Resul’ü Ekrem (a.s.m) meshedip tükürüğünü sürdü. Dakikasında şifa buldu” (Mektubat-19.Mektup Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 142) Yalanın sonu, hurafenin haddi ve hesabı yok,

Said Nursi diyor ki:

“Büyümüş, fakat lisanı yok, büyükçe bir çocuk Resul’ü Ekrem (a.s.m) ın yanına geldi. Çocuğa ferman etmiş “Ben kimim? “Hiç konuşmayan dilsiz çocuk” “sen Allah’ın Resulüsün” deyip tekellume (konuşmaya) başlamış (Sayfa- 142)

Bu uydurmalara hayatı boyunca hiç bir ilim görmemiş, dağda bayırda büyümüş, bedevi yaşantıdan hiç medeniyete inmemiş, Kur’an diye bir kitaptan haberi olmamış ummi insanlar inanabilirler. Yani onlar mazur olabilirler. Koca Osmanlı’nın başkentinde yetişen ve Bediüzzaman! Lakaplı, asrın müceddidi, unvanlı, önemli din adamları arasında sayılan Said Nursi ve talebeleri bu uydurmalara inanmamalıydı. İşte size Said Nursi’nin eseri Risâle-i Nur Külliyyatına aldığı, Allah’ın Elçisine, Elçilik makam ve mertebesine hakaret sayılabilecek uydurma bir rivayet,

Said Nursi diyor ki: “Resul’ü Ekrem (a.s.m) namaz kılariken, hırçın bir çocuk namazını kat’ edip (namaz kılariken önünden) geçtiğinden, Resul’ü Ekrem (a.s.m) “Allah’ım onun gücünü kes al” demiş. Ondan sonra çocuk daha yürümemiş, öyle kalmış, hırçınlığının cezasını bulmuş” Mektubat- 19.Mektup Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 142)

Cevap: Bu iftariyi rivayet edene, onu gerçekmiş gibi kitabına alana ve bu yalanlara iman edenlere yazıklar olsun. Nebi (a.s) savaştan kaçan sahabelere bile kırıcı söz söylemezken,

“O vakit Allah’tan bir rahmet ile onlara (savaştan kaçanlara) yumuşak davrandın! Şayet sen (Ey Nebi!) kaba, katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz, etrafından dağılıp giderlerdi. Şu halde onları affet, bağışlanmaları için dua et,…” (Âl-i İmran 159)

Ey cahiller! Kur’anda müminlere üsve-i hasene yani güzel bir örnek olarak gösterilen Allah’ın elçisi Muhammed (a.s) namaz kılar-ken önünden geçen bir çocuğa nasıl beddua eder. Ehli Sünnet ve Şia kaynakları, Mezhepler, Cemaatler ve Tarikatlar Kur’anın zerresini anlamadıkları gibi Allah’ın elçisinin ahlakını da anlamaktan yoksundurlar. Risâlet müessesenin insanlara rahmet olduğunun bile farkında değillerdir. (Enbiya-107) Beyler Allah’tan korkun, bana kızacağınıza bu yalan ve Resul’e iftira olan rivayetleri uyduran ve düşüncesizce eserine alan Kur’an cahillerine kızın. Siz insanlara rahmet olarak gönderilen, en yüksek ahlaka sahip bir Resulden söz ediyorsunuz. (Kalem- 4)

Hemen sinirlenen, gazaba gelen, beddua eden, lanet okuyan, kaba birisinden değil, insaf edin, ibret alın, Allah’tan korkun. Bu uydurma ve iftirayı Kur’ana götüreceğ olursak bir kitap ortaya çıkar. Elçiye iftira eden Allah’a iftira etmiş olur. Allaha iftira eden asla iflah olmaz (Nahl-116) iftiranın iyi niyetlisi olmaz. Aklınızı kullanın.

Nebi (a.s) a ve Allah Resulü’ne iftira etmenin Kur’an’daki faturasının ne olduğunu görmek ister misiniz? “Onlardan: O (Nebi) her söyleneni dinleyen bir kulaktır, diyerek Nebi’yi üzenler de vardır. De ki: O, sizin için bir hayır kulağıdır. Çünkü o Allah’a iman eder, müminlere güvenir ve o, sizden iman edenler için de bir rahmettir. Allah resulüne eziyet edenler için mutlaka elem verici bir azap vardır.” (Tevbe-61) “Allah’ı ve Resulü’nü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş ve onlar için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır.” (Ahzab-57)

Eseri Risâle-i Nur Külliyyatında Said Nursi diyor ki: “Hatta, kırk defa Hac eden ve kırk sene sabah namazını yatsı abdestiyle kılan, tabiinin azim (büyük) imamlarından ve çok sahabelerle görüşen

Tavus denilen Ebu Abdurrahmanil Yemani, kat'iyen haber verir ve hükmeder ve demiş ki: "Resul'ü Ekrem (a.s.m) a ne kadar mecnun gelmişse, Resul'ü Ekrem (a.s.m) sinesine elini koymuş ise, kat'iyen şifa bulmuştur, şifa bulmayan kalmamış." (Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-1 Ahmediye, Sayfa- 143)

Cevap: Allah Resulü dahil hiç kimse kırk (40) yıl yatsı abdestiyle sabah namazını kılamaz. Said Nursi'nin kitabına aldığı bu rivayet, ilim, akıl ve tibtan önce Allah'ın kitabına ve yaratılış yarasına aykırı bir yalandır. İşte kanıtı: Siyam gecesinde kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı. Onlar sizin için bir elbise, siz de onlar için bir elbisesiniz. Allah sizin kendinize kötülük ettiğinizi bildi ve tevbenizi kabul edip sizi bağışladı. Artık (Ramazan gecelerinde)kadınlarınıza yaklaşın ve Allah'ın sizin için takdir ettiklerini isteyin" (Bakara-187)

Yani siyamın farz kılındığı ilk yıllarda Ramazan gecelerinde de cinsel ilişki yasak idi, sahabeler dayanamayıp nefislerine mağlup olunca,Allah onu kaldırdı. Şimdi Ehli Sünnet mezhebinin göklere çıkarıp yıldız yaptığı Nebi (a.s) ın arkadaşları bile hanımlarına yaklaşmamaya dayanmazken (bence bu son derece normal ve insanı bir ihtiyaçtır) Başkaları nasıl oluyor da 40 sene yatsı abdestiyle sabah namazını kılabiliyor. Bu konuda şu ayet de önemlidir.

"Ey Nebi! Senin, gecenin üçte ikisine yakın kısmını bazen yarısını, bazen de üçte birini yatmadan geçirdiğini ve beraberinde bulunanlardan bir topluluğun da böyle yaptığını Rabbin elbette biliyor. Gece ve gündüzü ölçüp biçen ancak Allah'tır. O sizin, bunu (uzun zaman)yapamayacağınızı bildiği için, sizi bağışladı" (Muz-zemmil-20)

Said Nursi'nin eserine aldığı bu rivayetler ilme, akla, fitrata ve en önemlisi de Kur'an'a ve yaratılış yarasına aykırıdır. Kadim ümmetlerde muvahhid kahramanlar Allah yolunda yaptıkları cihad ve mücadeleden dolayı Kur'an tarafından övülmektedirler ancak bu şekilde bir ibadet ve uygulamadan söz edilmemektedir.

Allah Resulü'nün insanların gözleriyle görebilecekleri bir mucize göstermesi mümkün değildir. Onun tek mucizesi Kur'an'dır. Said Nursi, İsrailiyat, Hristiyanlık, Eski İran ve Hindistan dinlerinden, Ehli Sünnet ve Şia'nın kaynaklarındaki hurafe ve uydurma rivayetlerden doldurduğu eseri Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan Mektubat- 19. Mektup Mücizât-ı Ahmediye'de diyor ki: "Hem nakli sahih ile Resul'ü Ekrem (a.s.m) İmam-ı Ali için dua etmişti. "Ya Rab, soğuk ve sıcakın zahmetini ona gösterme" İşte bu dua bereketiyle, İmam-ı Ali kışta yaz libasını giyerdi, yaz da kış libasını giyerdi. İmam-ı Ali der ki: "O dua'nın bereketiyle hiç bir soğuk ve sıcakın zahmetini çekmiyorum (Sayfa-146)

Cevap: Kışta yaz elbisesini anladık, yazda kış elbisesini niye giyip kendine yük yapısın ? Bu uydurma nereden transfer edilmiştir Allah bilir.

Fakat bunun yalan olduğunu deli olanlar bile anlar. Said Nursi devamla diyor ki: "Muallim İbni Cessame dır ki, Amir İbni Azbat-ı gadr (haksız yere) katletmişti. Halbuki, Amir'i Resul'ü Ekrem (a.s.m) onu cihat ve harp için kumandan edip bir bölük ile göndermişti. Muallim de beraberdi. Bu gadrin (haksızlığın) haberi Resul'ü Ekrem (a.s.m) a yetiştiği vakit hiddet etmiş "Allah'ım muallimi bağışlama" diye beddua buyurmuş, yedi gün sonra o muallim öldü, kabre koydular, kabir dışarıya attı, kaç kere koydularsa, yer kabul etmedi.

Sonra mecbur oldular, iki taş ortasında muhkemce bir duvar yapılmış, o surette yer altında setredilmiş." (Mektubat- 19. Mektup Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa-148)

Cehaletin bu kadarına da pes doğrusu. Şimdi biz bu uydurmanın hangi cümlesine cevap verelim? Nebi (a.s) insanlar için hep bağışlama dilemiş, Allah'tan uyarı ve ikaz alıncaya kadar en azılı münafıkların bile affedilmesini istemiştir. (Tevbe 80- 113) Hangi günahı işlerse işlesin toprak hiç kimseyi dışarı atmaz, toprak herkesi kabul eder. Bu Allah'ın ona yüklemiş olduğu bir yasadır. Milyonlarca masum insanı katleden zalimleri bile toprak kabul etmekte ve

onları dışarı atmamaktadır.

Madem toprak katil Muallimi dışarı attı, taşlarda onu dışarı atardı. Yoksa (Haşa) Allah'ın gücü taşlara yetmedi mi? Adamlar nerde, hangi kültür ve gelenekte bir masal ve efsane varsa toplamış Allah Resulünün hadisidir diye kitapları hurafelerle doldürmüşlar.

Said Nursi de Allah'tan korkmadan bunların yekününü kat'i, naklı sahih diyerek Risâle-i Nur Külliyyatına alarak halkın arasında iyice yerleşmesini ve kökleşmesini sağlamıştır. Ahirette bu iftira ve yalanların hesabı mutlaka görülecektir. Risâle-i Nur'da bulunan akıl fikir almaz, evliya ve ilahların şirk dininin hurafelerini aktarmaya devam ediyoruz. Allah Resulü'ne atılan şu iftiraya ibretle dikkat edin. Said Nursi bunu gerçekmiş gibi eserine almıştır.

Diyor ki “Resul’ü Ekrem (a.s.m) görüyordu, bir adam sol eliyle yemek yer, ferman etmiş, “sağ elinle ye” demiş, o adam demiş “sağ elimle yapamıyorum” Resul’ü Ekrem (a.s.m) demiş, “kaldıramayacaksn” diye beddua etmiş. İşte ondan sonra o adam sağ elini hiç kaldıramamış” Mektubat -19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 148)

Cevap: Ey bu uydurmaları rivayet eden Resulullah düşmanları, size yuh olsun! Allah Resulü'ne açık bir iftira olan bu rivayeti gerçekmiş gibi eserine alan Said Nursi kendisine işkence edenler hakkında bakın ne söylüyor?

“Madem ki nuru hakikat, imana muhtaç gönüllerde tesirini yapıyor: bir Said değil, bin Said feda olsun, yirmi sekiz sene eza ve cefalar, maruz kaldığım işkenceler ,katlandığım musibetler hep helal olsun, bana zulmedenlerin, beni kasaba kasaba dolaştıranlara, hakaret edenlere, türlü türlü ithamlarla mahkum etmek isteyenlere, zindanlarda bana yer hazırlayanlara, hepsine hakkımı helal ettim.” (Tarihçe-i Hayat - Konuşan Yalnız Hakikattir. Sayfa- 624, 625)

Bunları söyleyen Said Nursi nasıl olur da sağ eliyle yemek yiyemeyen birisine Allah Resulünün beddua edeceğine inanır?

Allah Resulü'ne hakaret olan bu rivayeti nasıl kabul eder ve eserine alır? Bizim gibi günahkar bir adam dahi böyle bir şey yapmazken, nasıl oluyor da rahmet ve şefkatiyle Kur'anda bir çok ayette övülen, insanlara rahmet olarak gönderilen Resulullah (a.s) için böyle bir hareketten söz edilebilir.

Bu Kur'an cehaletinden öte büyük bir insafsızlık ve terbiye sınırını aşmaktır. Elçilik makam ve mertebesine bir eziyet ve saldırdır. Bu hurafeyi kim uydurmuşsa mutlaka İslam düşmanı bir müşriktir. Düşmanlarına bile beddua'ya tevessül etmeyen Allah'ın Resulü'ne ve bütün elçilere selam olsun. Halbuki Kur'an'ın dinine göre sol el ile yemek yemenin hiç bir sakıncası yoktur. Eğer yapabilseydim, sırf bu uydurma Emevi -Abbasi Ehli Sünnet mezhebine muhalefet etmek için sol elimle yemek yerdim.

Said Nursi, bu yalan ve hurafeleri talebelerine yazdırdıktan sonra sürekli olarak yani yıllarca tekrar ettirmiştir. Yani bu yalanları okumayı talebelerine tekrar ettirirken, bunların uydurma ve yalan olduklarına dair hiç kimsenin aklına bir şey gelmedi mi? Gerçekten ilginç olan budur.

Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediyesinde Said Nursi diyor ki: Resul'ü Ekrem (a.s.m) Hz. Halid İbni Velid'e (Seyfullah) bir kaç saçını verip, nusretine (yardım olunacağına) dua etmiş, Hz. Halid, o saçları külâhında hıfzetmiş, işte o saç ve duanın bereketi hürmetine, hiç bir harbe girmemiş, illa muzaffer çıkmış" (Sayfa-148)

Cevap: Uydurdıkları rivayetlerde Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları birbirlerinden çok etkilenmişlerdir. Şia, Ehl-i Beyt (Ali, Fatma, Hasan, Hüseyin) ve on iki imam'ın fazileti ile ilgili binlerce hadis uydurmaya başlayınca, Ehl-i Sünnet'de, Ebubekir, Ömer, Osman, Aişe, Hafsa ve diğer sahabelerle alakalı binlerce hadis uydurdular. Ehl-i Sünnet muhaddisleri, neredeyse Şia'nın kötilediği her şahsiyetin lehinde onu yücelten uydurmalarda bulunmuştur. Şia'nın muhaddisleri de, Ehl-i Sünnet muhaddislerinin övdüğü ve yücelttiği kimseleri alçak gösteren ve cehennemlik olduklarını ortaya koyan hadisler uydurmuşlardır. İşte Ehl-i Sünnet'te "Halid bin Velid sev-

gisi ve hayranlığı” “Ali’nin kahramanlığı ve Allah’ın aslanı” söylemine karşı uydurulmuş bir yalandır. Said Nursi devamla diyor ki: Selman-ı Farisi, evvelce Yahudilerin abdiymiş, (kölesiymiş) onun seyyidleri, onu azad etmek için çok şeyler istediler “üç yüz hurma fidanını dikip meyve verdikten sonra, kırk okkiye altın vermekle azad edilirsin” dediler. Resul’ü Ekrem (a.s.m) a geldi, beyanı hal etti. (durumu anlattı) Resul’ü Ekrem(a.s.m) kendi eliyle, Medine civarında üç yüz fidanı dikti. Yalnız bir tanesini başkası dikti, o sene zarfında Resul’ü Ekrem (a.s.m) ın diktiği bütün fidanlar meyve verdi, yalnız bir tek başkası dikmişti o tek, meyve vermedi.

Resul’ü Ekrem (a.s.m) onu çıkardı yeniden dikti, o da meyve verdi. Hem tavuk yumurtası kadar bir altını, ağzının tükürüğünü ona sürdürdü, dua etti, Selmanı Farisi’ye verdi. Dedi “Git, Yahudilere ver.” Selmanı Farisi gidip o altından kırk okkiyeyi onlara verdi. O tavuk yumurtası kadar olan altın, eskisi gibi baki kaldı. (Mektubat-19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa-148)

Cevap: Said Nursi’nin kitabına aldığı bu yalan rivayetler tek bir şey için faydalı olur, çocukları yatırıırken masal niyetine mışıl mışıl uyumalarını sağlamak. Allahın elçisinin tükürüğü bile sürülse yumurta kadar bir altın kırk okkiye olur mu? Bu uydurma ile ilgili Said Nursi diyor ki “İşte şu vakıa Hz. Selmanı Farisi Pak’in sergüzeşti hayatının en mühim bir hadise-i mucize karinesidir. Muteber (itibarlı) ve mevsuk (sağlam) imamlar haber vermişler” (Sayfa- 148)

İsrailiyat, Hristiyanlık, eski İran inançları, Ehl-i Sünnet ve Şia’nın kaynaklarından ne kadar uydurma ve hurafe varsa hepsini sanki Kur’an’ın âyetiymiş gibi eserine alan Said Nursi diyor ki: “Başta Ebu Nuaym Delâil-i Nübüvvette, (Nübüvvet’in delillerinde) Ehli Hadis haber veriyorlar ki: Enes’in evindeki kuyuya, Resul’ü Ekrem (a.s.m) tükürüğünü içine atıp dua etmiş, Medine-i Münevvere’de en tatlı su o olmuş” (Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa-149)

Cevap: En yüksek ahlak ve mükemmel edebi temsil eden Allah’ın Resul’ü Muhammed (a.s) böyle bir şeyi yapmaktan uzak-

tır. Onun ahlakını ve aklını Kur'an'dan bilen bilir, bilmeyen hiç bir şey bilmez. Said Nursi devamla diyor ki: "İbni Mace (Ehl-i Sünnet dininin muhaddislerinden) haber veriyor ki, Ma'i zemzemden bir kova su Resul'ü Ekrem (a.s.m) a getirdiler. Bir parça ağzına aldı, kovaya boşalttı kova misk gibi rayiha (koku) verdi" (a.g.e- sayfa- 149) Şimdi size Said Nursi'nin kitabına aldığı uydurma bir rivayet geliyor ki biraz güleceksiniz.

"Ricalullah'tan (Allah'ın adamlarından) ve İmam-ı Müslim ve Ulema-i Mağribin Mutemedi ve makbulü (Batının en güvenilir ve kabul edilen alimi) olan Hammad İbn-i Seleme haber veriyor ki:

Resul'ü Ekrem (a.s.m) deriden bir tuluk su doldurup ağzına üflemiş, dua etmiş, bağladı, bir kısım sahabeye verdi" ağzını açmayın, yalnız abdest aldığınız vakit açınız" demiş. Gitmişler, abdest almak vaktinde ağzını açmışlar. Görülüyor ki, halis bir süt, ağzında da kaymak yağ" (a.g.e- Sayfa- 149- Yeni Asya Yayınları)

Cevap: Yani yalanın da bir ölçüsü, bir haddi hesabı olması lazım değil mi? Suyun süt olması uydurmacıları kesmemiş, utanmazlar bir de süt'e yağ- kaymak bağlattırmışlar ve bu yalan rivayetler için Said Nursi diyor ki: "İşte bu beş cüz-ü bazıları meşhur, bazıları da mühim İmamlar naklediyorlar. Bunlar ve burada nakledilmeyenlerle mecmu-u (hepsi) manevi tevatür gibi bir mucizeyi mutlakanın tahakkukunu gösteriyorlar" (Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa-149)

Risâlei Nur Külliyyatı ve Talebeleri:

Dünya değişim ve dönüşüm sürecinde hızla yol alırken değişmeyen tek şey insanların akıl ve ilimle bağlantılı evrensel manevi ve ahlaki ihtiyaçları ile tek kesin delil olan Allah'ın yüce kitabı Kur'an'dır. "Rabbinin sözü, doğruluk ve adalet bakımından tamamlanmıştır. Onun sözlerini değiştirecek yoktur. O iştiridir, her şeyi apaçık bilendir" (En'am- 115)

Bundan dolayı, eğer Risâle-i Nur talebeleri, Risâleleri bırakıp, ilme ve akla, tefekkür ve sorgulamaya, Kur'anın bağlam ve bütün-

lügü olan hikmete kesin dönüş yapmayacak olurlarsa, inandıklarının aksine, üzerlerinde müspet etkiden çok daha fazla tahribat ve yıkıma sebep olacaktır. Özellikle Risâle-i Nur'un içinde bulunan uydurma rivayetlerle birlikte, Risâle-i Nur Külliyyatının Allah tarafından Said Nursî'ye ilham edildiği ve yazdırıldığı iftirasına inanmak bir zihin kaybı, bir cinnet ve akıl tutulmasından başka bir şey değildir.

Şunu önemle açıklamak isteriz ki, eğer bu akıl almaz uydurmalar, son Nebi olan Muhammed (a.s) ın Nübüvvet makam ve mertebesine, Risâlet misyonuna bir hakaret ve leke olmasaydı, cemaatin TV'lerinde ve radyolarda milyonlarca insana ısrarla ulaştırılmamış olsaydı, günümüz insanların en çok etkileyen eser olmasaydı, müellifinin de neredeyse hata etmez bir rab haline getirilmeseydi, Kur'an'ın tam bir tefsiri olarak görülmeseydi, bu uydurmalara cevap vermek abes ile iştilal etmek olurdu. Yani bizim Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan Ehli Sünnet ve Şia'nın hurafelerine cevap vermeye iten ana sebep, Kur'an'ın ve Resulullahın doğru anlaşılması, Kur'an ve Resul'ün aklını ve ahlakını her türlü lekeden temizleme gayretinden başka bir şey değildir.

Dolayısıyla esas gayemiz, insanlar akıllarını kullansınlar, doğruları öğrensınler, gerçeğe önem versınler, ilmin değerini bilsınler. Din ve hüküm olarak ümmet sadece Allah'ın kitabına iman ve itimat etsin. Başkalarının akıl ve mantık kabul etmez hurafe ve yalanlarına teslim olmasın.

Said Nursî'nin Risâle-i Nur Külliyyatına aldığı yalan rivayetleri ele almaya devam ediyoruz. Diyor ki: "Resul'ü Ekrem (a.s.m) Ömer İbni Sa'd'ın başına elini sürmüş, dua etmiş, o dua'nın bereketiyle, bütün başı beyaz, yalnız Resulü Ekrem (a.s.m) ın elini koyduğu yer simsiyah olarak kalmış." (Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 151)

Cevap: Saçların beyazlaşıp ağarması Allah'ın değişmez bir yasası, hücre ve genetik kodlarla alakalı bir şeydir. Ey akılsız hurafeciler! Siyah saçların beyazından daha faziletli ve üstün olduğu

nerede yazılmış, kim söylemiş. Halbuki beyaz saçlar insanı daha olgun gösterir, günahlardan sakındırır, insanın ibret almasını sağlar, ölüme, mezara, dolayısıyla Allah’a doğru yol aldığını hatırlatır. Yani uydurmanın da bir mantığı olmalı değil mi? Şu uydurmaya lütfen dikkat edin,

Said Nursi diyor ki: “Abdurrahman İbni zeyd ibnil Hattab, hem küçük (bücür) hem çirkindi, Resul’ü Ekrem(a.s.m) eliyle başını meshedip dua etmiş, o duanın bereketiyle, kametçe (boyca) en bala (güzel) kamet ve suretçe en güzel bir surete girmiş” (Mektubat-19. Mektup, Mücizât-1 Ahmediye, Sayfa- 151)

Cevap: Allah size akıl fikir versin. Hiç dua ve başın meshedilmesiyle boy uzar süret güzelleşir mi? Yüce Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor. “Allah size şekil verip de şeklinizi güzel yapandır” (Mu’min- 64) Başka bir ayette “yapıp yaratanların en güzeli olan Allah pek yücedir.” (Müminün-14)

Diğer bir ayette “Andolsun ki biz insanı en güzel bir şekilde yarattık” (Tin- 4) Bu rivayetleri uyduranlar ve eserine alanlar Allah’ın kudret eline şirk karıştırmış olmuyorlar mı? Yani (Haşa) Allah’ın çirkin bir işini Resulullah düzeltiyor öyle mi? Veya özürülü birine çirkin demek ne kadar İslami bir ahlak anlayışına uygun düşüyor? Hiç aklınızı başınıza almaz mısınız? Said Nursi Mücizât-1 Ahmediyesinde diyor ki: “Aiz İbni Amr’ın Gazvei Huneyn’de yüzü yaralanmış, Resul’ü Ekrem (a.s.m) eliyle yüzündeki kanı silmiş, Resul’ü Ekrem (a.s.m) ın elinin temas ettiği yer parlak bir nuraniyet vermiş ki, Muhaddisler: “doru atın alnındaki beyaz gibi “tabir etmişler, temas yeri öyle parlıyordu.” (Sayfa-151)

Cevap: Said Nursi ve uydurmacı muhaddislere göre Allah’ın Resul’ü beşer değildi. İlahi kudret gücünü istediği zaman kullana-bilen olağanüstü özelliklere sahip biri idi. Yani Hristiyanların İsa (a.s) ı yüceltip rab ve ilah yaptıkları gibi, Şia ve Ehl-i Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri de Nebi (a.s) ı bu gibi rivayetlerle yer-yüzünde tasarruf etmeye gücü yeten kudretli bir ilâh yapmışlardır. Allah Resulü’nün Kur’an tarafından kayıt altına alınan hayatı ve

ahlaki güzellikleri önemlidir. Allah Resulü'nden asırlar sonra pak dilinden uydurulan rivayetler insanların zihinlerine bu derece hakim olmamalıydı.

Şia ve Ehli Sünnet, Yüce Allah'ın göklerde ve yerde bulunan sonsuz mucizelerini görmezlikten gelerek, Allah'ın yarattığı muhteşem sisteme sırt çevirerek kör olurken, Allah Resulü'nün olmayan mucizelerinin peşine düşmüş, aralıksız olarak bu iftira ve yalanlarla ümmi insanların akıl ve tefekkür dünyalarını tahrip etmişlerdir. Özellikle Said Nursi'nin, Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan bu hurafe ve yalanlar hakkında "Allah tarafından yazdırıldı" iddiası hayatında yaptığı en büyük hata olmuştur. Veya uzmanların bildiği psikolojik bir sorunu vardı.

Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediyesinde Said Nursi aynen şöyle diyor: "Ümmul mü'minin Ümmü Seleme'nin kızı ve Resul'ü Ekrem (a.s.m) ın üvey kızı Zeyneb'e küçükken, Resul'ü Ekrem (a.s.m) onun yüzüne abdest suyu atıp taltif etmiş, o suyun temasından sonra, Zeyneb'in hüsün ve cemali (güzellik ve boyu) acib süret almış, bediul -cemal (benzersiz) olmuş" (Sayfa- 151) Said Nursi uydurma ve yalanlara devam ediyor: "Katade bin Selman'ın yüzüne elini sürmüştü, dua etmiş, Katade'nin yüzü ayna gibi parlamaya başlamış" (Sayfa- 151, Yeni Asya Yayınları)

Cevap: Ey uydurucu akılsızlar ! İşte şimdi ayıp ettiniz. Bari "güneş ve ay gibi parladı" deseydiniz de, Resulullah'ı daha çok yüceltmiş olurdu.

Uydurmada "Zeyneb'in hüsün ve cemali acib süret almış bediul Cemal olmuş" yerine "ahlak ve huy bakımından çok terbiyeli ve güzel ahlak sahibi olmuş deseydiniz ya" Fakat yalancıların akılları ve zihniyetleri sadece ahlaqsızlığa, cinsiyete ve bel altına çalıştığı için, tatmin edilmemiş duyguları ve cibilliyetleri ortaya çıkıyor. Uydurmacı ahmaklar, güzelliği sadece vücut ve yüz güzelliği olarak algılamaktadır. Dini rant olarak kullanıp, Allah ile aldatan para tapıcılarının türban reklamında manken kızları kullandıkları gibi.

Bütün bu uydurmalarla alakalı bakın Said Nursi ne diyor: “İşte şu cüz’iyatlar gibi daha bir çok misaller var, onların çoğunu eimme-i hadis (hadis alimleri, hadis imamları) nakletmişler. Bu cüz’iyatin her birini haberi vahid farzetsek dahi, yine mecmu-u, manevi bir tevatür hükmünde, mutlak bir mucize-i Ahmediye (a.s) ı gösterir” (Age sayfa- 151)

Risâle-i Nur’un kendisine Allah tarafından yazdırıldığına iman eden Said Nursi, eserinde yaratılış yasasına son derece aykırı bir hikayeye yer verir.

Allah Resulünün Kurt ile Konuşması, Kurdun Keçilere Çoban Olması:

Said Nursi diyor ki: “Ebu Saidi-l Hudri ve Selameti ibn-i Akva ve İbni Ebi Vakkas ve Ebu Hureyre ve bir vak’a sahibi Çoban (uhban) gibi müteaddit (sayısız) tariklerle (yollarla) haber veriyorlar ki, bir kurt keçilerden birini tutmuş Çoban, keçiyi kurdun elinden kurtarmış. Zi’b (kurt) demiş, Allah’tan korkmadan, benim rızkımı elimden aldın. Çoban demiş “acayıp” Zip konuşur mu? Zi’b ona demiş “acayıp senin halindedir ki, bu yerin arka tarafında bir zat var ki sizi cennete davet ediyor peygamberdir. Onu tanıyıyorsun.”

Said Nursi burada diyor ki: Bütün tarikler (hadisin geldiği yollar, kaynaklar) kurdun konuşmasında müttelik olmakla beraber kuvvetli bir tarik olan Ebu Hureyre ihbarında diyor ki, Çoban kurda demiş, ben gideceğim Fakat kim benim keçilerime bakacak Zi’b(kurt)demiş, ben bakacağım. Çoban ise, çobanlığı kurda devredip gelmiş. Resul’ü Ekrem (a.s.m) ı görmüş iman etmiş dönüp gitmiş Zi’bi (kurd’u) çoban bulmuş zaiyat yok. Bir keçi ona kesmiş. Çünkü ona üstalık etmiş. (Risâle-i i Nur Külliyatından Mektubat-On dokuzuncu mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Yeni Asya Yayınları, Sayfa-153)

Cevap: Güler misin ağlar mısın? Ben bu rivayete çok güldüm, bir rivayet ancak bu kadar ahmakça olur. Biz şimdi bu rivayetin hangi akılsızlığına cevap verelim, bütün dava Davut ve oğlu Süley-

man (aleyhimeselâm) kuşlarla konuşurlardı. Neden Resulullah (a.s) zamanında da hayvanlar konuşmasın. Allah Resulü için hangi akıl bunları uydurmuştur? Said Nursi bunları eserlerine alırken hiç düşünmedi mi? Kurdun konuşamayacağı ile ilgili yaratılış yasına ne oldu? Talebeleri bunları yazarken karşı çıkma cesaretini neden göstermediler?

Önümüzde bir sürü anlaşılmaz sorular var ki, bunların altından kalkmak mümkün değildir. Risâle-i Nur Külliyyatını Kur'anın en önemli tefsiri olarak görenlere ne demeli? İslam'ın aklında, Kur'an'ın hikmetinde, insanın mantığında hiçbir zaman kurt kuzulara çoban olur mu? Bir de "çoban kurda bir keçi kesmiş" diye eklemesinler mi? Yahu uydurmacı arkadaşlar! Keçiyi kesmesine gerek yok ki verirdi, o da onu götürür afiyetle yerd. Yoksa keçiyi kesmeseydi kurda haram mı olurdu? İyi ki çoban ile beraber oturup yediler diye eklememişler. Gerçekten bu rivayete çok güldüm. Yüce Allah, aklımızı ve fikrimizi bizlere kaybettirmesin, akılsızlığın sınırı ancak bu kadar aşılır. Bu uydurmacılara göre, Kur'an'ın ne söylediği önemli değildir. Değil mi ki, Allah'ın Resulünü yüceltiyorsun, ne söylersen söyle, ne iftira edersen et, ne yalan uydurursan uydur. Bu hurafeleri uyduranların Kur'an'ın zerresinden haberleri olmadığına inanıyorum.

Fakat günümüzde bu hurafeleri hiç durmadan, sürekli olarak okuyan ve onlara Kur'an'dan daha fazla değer veren Risâle-i Nur şakirtlerine ne demeli?

Ey aklını ve zihnini Risâle-i Nur Külliyyatına kayıtsız şartsız teslim eden arkadaş! Kur'an, sadece öldükten sonra dirilmeyi ve Allah'ın göklerde ve yerde olan mucizelerini anlatmaz. Kur'an'da toprak ve çamur, karanlıkla aydınlık, gölge ile sıcak, ölüm ile hayat, göklerle yer, kadınlı erkek, yağmur ile bulutlar, insanlarla cinler, iman ile küfür, ihlas ile şirk, hak ile batıl, sevgi ve merhamet, yüce Allah'ın her türlü nimeti, tevhid ve güzel ahlak, adalet ve dürüstlük, ehliyet ve liyakat, bilim ve teknoloji, hidayet ve hürriyet, şifa ve psikoloji kısaca her türlü ders ve ibret mevcuttur. Kur'an'da evlere nasıl ve nereden girileceği ve kiminle oturup yemek yenileceği

vardır.

İnsanın dünya hayatında ve ahirette kurtuluşuna vesile olacak her şey vardır. Kur'an'da Allah elçilerinin sabır ve güzel ahlakları, despot zalimlerin cinayet ve katliamları vardır. Yani Kur'an, hiç bir kaynağa ihtiyaç bırakmaz. Kur'an insanlar için bir yol haritası, bir hayat kitabıdır. Kur'an'ın dörtte biri başta son Nebi olmak üzere İbrahim, Musa, İsa ve bir çok Nebi ve Resul'ün tevhid mücadelesini anlatır. Kur'an son derece bereketli bir kitaptır. "İşte bu Kur'an bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Buna tabi olun ve Allah'tan korkun ki size merhamet edilsin." (En'am- 155)

"Geniş kapsamlı, tek müracaat edilecek kaynaktır. "Ona Rabbinden mucizeler indirilmeli değil miydi? derler. De ki: Mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise apaçık bir uyarıcıyım. Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir millet için onda rahmet ve ibret vardır." (Ankebut- 50,51)

Kur'an, her türlü kötülükten kurtarıcı tek hidayet kaynağıdır. "Ey Resul! İşte böylece geçmiştekilerin haberlerinden bir kısmını sana anlatıyoruz. Şüphesiz ki, tarafımızdan sana bir zikir verdik. Kim ondan yüz çevirirse, şüphesiz ki kıyamet gününde o, ağır bir günah yükünü yüklenecektir. Bu kimseler o günah yükünün altında ebedi kalırlar. Onlar için kıyamet gününde bu, çok kötü bir yükür." (Taha-99, 100,101) Tâbi olunacak tek kitaptır. "Şüphesiz bu, benim dosdoğru yolumdur. Buna tabi olun. Başka yollara sapmayın. Zira o yollar sizi Allah'ın yolundan ayırır. İşte bilinçli olmanız için Allah size bunları emretti." (En'am- 153) Gönüller için bir şifa kaynağı, rahmet ve hidayet olarak indirilmiştir.

"Ey insanlar! Size Rabbinizden bir öğüt, gönüllerdekine bir şifa, müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir." (Yunus- 57) Allah'ın kesin delil olarak gönderdiği bir kitaptır. Allah'ın elçileri dahil vahiy ehl-i muvahhidler kıyamet gününe kadar sadece bu Kur'an ile uyarı görevini yapmak zorundadırlar. "De ki, hangi şey şahadetçe en büyüktür? De ki: Allah'tan başka ilah olmadığına

dair, benimle sizin aranızda Allah şahittir . Bu Kur'an bana, kendisiyle sizi ve ulaştığı herkesi uyarmam için bana vahyolundu..." (En'am. 19)

Dolayısıyla Nebi (a.s) bile yalnız Kur'ana tabi olmakla emrolunmuştur. "Ey Nebi! Allah'tan kork, kâfirlere ve münafıklara itaat etme. Elbette Allah her şeyi bilmekte ve yerli yerince yapmaktadır. Rabbinden sana vahyedilene tâbi ol. Şüphesiz Allah, bütün yaptıklarınızdan haberdardır." (Ahzab-1,2)

"Rabbinden sana vahyedilene tabi ol. Ondan başka ilah yoktur. Müşriklerden yüz çevir" (En'am - 106) "Sen, sana vahyedilene sımsıkı sarıl, şüphesiz sen, dosdoğru bir yol üzerindesin. Doğrusu bu Kur'an sana ve ümmetine bir öğüttür. ileride ondan sorumlu tutulacaksınız" (Zuhruf- 43,44) Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağa iman edilmez." (Casiye-6) Daha Allah Resulü hayatta iken din Allah tarafından tamamlanmıştır. (Mâide-3; En'am-115) Allah Resulü sadece indirilen vahiy ile insanları uyarmıştır. (Enbiya-45; Kaf-45) Hakkı söyleyen ve hidayete ulaştıran Allah'tır. (Ahzab-4) Tüm insanlar için tâbi olunacak tek kaynak Kur'an'dır. (Âraf-3; Zümer-54,55)

Yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka bir rehberimiz bulunmamaktadır. Yüce Allah, yanlış yapmamız için bu Kur'an'ı kendi bağlam ve bütünlüğü içinde çözüme kavuşturmuştur. (Hud-1,2; Nisa-176)

Allah'ın kitabına güvenip dayanmaktan başka bir yolumuz yoktur. Fakat bütün bu âyetleri anlamak için Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anlamak gerekir. Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları kavramadan bu âyetlerin ne demek istediğini anlamamız mümkün değildir.

Said Nursi Mücizât-ı Ahmediyesinde diyor ki: "Bir tarikte, rüesa-i Kureyş'ten (Kureyş'in ileri gelenlerinden) Ebu Sufyan ile Safvan bir kurdu gördüler, bir ceylanı takip edip Haremi Şerife (Mescid-i Haram'a) girdi. Kurt dönmüş, sonra taaccub etmişler, kurt konuş-

muş, Risâlet-i Ahmediyeyi (Muhammed (a.s) ın elçiliğini) haber vermiş, Ebu Sufyan, Safvan'a demiş ki, "Bu kıssayı kimseye söylemeyelim, korkarım, Mekke boşalıp onlara iltihak edecektir"

Said Nursi şöyle devam ediyor. "El hasıl, Kurt kıssası kat'î ve manevî mütevatir gibi kanaat verir" (sayfa- 153)

İşte size yine ilginç bir rivayet daha,

Said Nursi diyor ki: "Beş altı tarikte, (yani rivayet çok sağlam demek istiyor) mühim sahabelerden nakledilen Cemel (deve) hadisesidir ki: "Ezcümle, Ebu Hureyre ve Salebe bin Malik ve Cabir bin Abdullah ve Abdullah ibni Cafer ve Abdullah ibni ebi Evfa gibi müteaddit(sayısız) tarikler ve o tariklerin başında sahabeler, muttâfikan haber veriyorlar ki:

"Deve gelmiş Resul'ü Ekrem (a.s.m) a tahiyeye'î ikram nevinden secde edip konuşmuş, ve bir kaç tarikte (kaynakta) haber veriliyor ki, o deve bir bağda kızmış, vahşi olmuş, yanına kimseyi sokmuyor, hücum ediyordu. Resul'ü Ekrem (a.s.m) girdi, deve geldi, ikramen secde etti, yanına ıhtı. Resul'ü Ekrem (a.s.m) yular taktı. Deve, Resul'ü Ekrem (a.s.m)a dedi. "Beni çok meşakkatli şeylerde çalıştırdılar, şimdi de beni kesmek istiyorlar, onun için kızdım" Deve sahibine söyledi "Böyle midir? "Evet "dediler" Risâle-i Nur Külliyatından, Mektubat - On Dokuzuncu Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 154)

Cevap: Bu uydurma rivayet için ancak "Yok deve" diyebiliriz. Allah'ın şeriatında sahibi deveyi kesebilir. Bu Allah'ın ona verdiği bir ruhsat ve haktır. Bunları uydururken hiç olmazsa bu gibi basit şeyleri göz önünde bulundurmanız gerekmez miydi?

Fakat bu rivayetleri yazarken bir şey daha öğrenmiş bulunuyoruz ki, oda bu rivayetleri uyduranların ne kadar rezil bir akla ve kepeze bir zihne ve ahmakça bir anlayışa sahip olduklarıdır.

Normal bir akla ve mantığa sahip olan bunları uydururken, cahil ve ümmî insanlar için kabul edecekleri bir forma sokar. Said Nursi bu çocuk masallarını eserine nasıl almış? binlerce, milyonlarca entelektüel insan bunları sorgulamadan nasıl inanmış? İnsan

hayretler içerisinde kalıyor.

Ayrıca bu kişiye “Bediüzzaman” yani “zamanların en büyük alimi, dehası” unvanı verilmiş ve neredeyse hatasız ve masum kabul edilmiştir. Allah rızası için şimdi şu uydurmaya bir dikkat edin. Said Nursi kitabında diyor ki: “Hem Resul’ü Ekrem (a.s.m) ın abda ismindeki devesi vefatı nebeviden (Nebi’nin vefatından) sonra kedelerinden ne yedi ne içti ta öldü.” “Hem o deve Resul’ü Ekrem (a.s.m) ile mühim bir kıssayı konuştuğunu Ebu İshak İsfarani gibi bazı mühim imamlar haber vermişler.” (Mektubat- 19. Mektup Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa-154)

Cevap: Herhalde Salih (a.s) ın devesinin başına gelen felaketi ve Semud kavminin helak oluşunu konuştular! Başka ne konuşacaklar? Böyle bir cehalet olacak bir şey değildir. Allah Resul’ü (a.s) oturmuş deve ile sohbet etmiş, daha neler neler. Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü, Kur’an’ın aklını ve ahlakını, Kur’an’ın sistemini ve hikmetini bize ihsan eden Rabbimize sonsuz hamd olsun.

Said Nursi diyor ki: “Ulema-i zahir ve batının tabii zamanında en büyük reisi ve İmam-ı Ali (r.a) ın mühim ve sadık bir şakirdi olan Hasan Basri haber veriyor ki:

Bir adam Resul’ü Ekrem (a.s.m) ın yanına gelerek, ağlayıp sızladı. Dedi: “Benim küçük bir kızım vardı. Şu yakın dereye öldü oraya attım” Resul’ü Ekrem (a.s.m) ona acıdı, ona dedi. “Gel oraya gideceğiz” Gittiler, Resul Ekrem (a.s.m) o ölmüş kızını çağırdı. “Ya Fulane!” dedi. Birden o ölmüş kız, “Buyurun, emredin” dedi. Resul’ü Ekrem Ferman etti: “Tekrar peder ve validenin yanına gelmeyi arzu eder misin? O dedi: “Yok, ben onlardan daha hayırlısını buldum” (Sayfa-155) Buyurun size uydurmanın en şahanesi.

Said Nursi diyor ki: “İmam-ı Beyhakî ve imamı İbni Adiy gibi bazı mühim imamlar Hz. Enes’ten haber veriyorlar ki, Enes demiş: Bir ihtiyara kadının bir tek oğlu vardı, birden vefat etti, o salih kadın çok müteessir oldu, dedi “Yarabbi senin rızan için Resul’ü

Ekrem(a.s.m) ın biatı ve hizmeti için hicret edip buraya geldim.

Benim hayatımda istirahatımı temin edecek tek bir evladımı, o Resul'ün hürmetine bağışla” Enes Der: o ölmüş adam kalktı, bizimle yemek yedi” (Sayfa-155) Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan uydurma, hurafe ve yalanların sonu yoktur.

Said Nursi diyor ki: Başta İmam beyhaki gibi raviler, Abdullah ibni Ubeydullah El- Ensari'den haber veriyorlar ki: Abdullah Demiş: “Sabit İbni kays İbni Şemması Yemame harbinde şehit düştüğü ve kabre koyduğumuz vakit, ben hazırdım, kabre konulurken, birden ondan bir ses geldi. “Muhammed Allah'ın Resülü'dür, Ebu Bekir Siddık'tır. Ömer şehittir. Osman ise iyiliksever ve merhametlidir” dedi. Sonra açtık baktık ölü, cansız” (Mektubat- 19.Mektup,Mü-cizât-ı-Ahmediye-(Sayfa-156))

Cevap: Bu uydurma bir Emevi yalanıdır. Çünkü Hz. Ali'yi ortak etmemişler. İşin şakası bir yana, akıllı bir insan basit bir eşyayı satın alırken kontrol eder, bozukluğu, yırtığı var mıdır diye, Din ve ilim gibi önemli bir mirası almak isteyen onu kontrol etmez mi? Özellikle Kur'an gibi bir ölçü ve mihenk taşı varken, keşke Said Nursi kaynağı Kuran'ı Mübin de bulunmayan konulara bu kadar ciddiyetle girmeseydi. Çünkü kaynağı Kur'an'da bulunmayan bütün konular diğer inançlardan İslam alemine intikal etmiş hikaye ve efsanelerdir. Said Nursi bu hurafelere ve yalanlara nasıl inandı, onları eserine nasıl aldı bunu anlamak mümkün değildir. Risâle-i Nur Külliyyatının Allah tarafından yazdırıldığını iddia eden Said Nursi diyor ki: “İmam-ı Tebarani ve Ebu Nuaym, Delâilü'n-Nübüvvet'te (Nübüvvet'in delillerinde) Numan İbni Beşir'den haber veriyorlar ki, Zeyd İbni Harice, çarşı içinde birden düşüp vefat etti. Eve getirdik. Akşam ve yatsı esnasında, etrafında kadınlar ağlarken, birden “susunuz, susunuz!” dedi.

Sonra fasih (açık) bir lisanla, “Muhammed Allah'ın resulüdür. Selam sana Ey Allah'ın Resülü” dedi. Sonra açtık, baktı ki, cansız vefat etmiş” (Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 156)

Said Nursi aynen şöyle devam ediyor. “Hem deriz ki, Resul’ü Ekrem (a.s.m) nuruyla, terbiyesiyle ve onun arkasında gitmesiyle, binler şeyhi Geylani gibi, aktaplar, asfiyalar, melaikeler ve cinlerle görüşmüşler ve konuşuyorlar: Ve bu hadise yüz tevatür derecesinde ve çok kesrettedir. Evet Ümmeti Muhammed (a.s) Melâike ve cinlerle temasları ve tekellümeri ise, Resulü Ekrem(a.s.m)terbiye ve irşadı icaz karinesinin bir eseridir” (Sayfa- 158)

Yani diyor ki: Gavs’lar ve Kutup’lar melek ve cinlerle buluşup konuşuyorlar. Bu Allah Resulü’nden onlara kalmış bir mirastır.

Said Nursi şöyle devam ediyor. “Hem bi’setten (Resul olmadan) evvel bazı hadiseler var ki, doğrudan doğruya birer mucizesidir. Bunlar çoktur. Numune olarak, meşhur olmuş ve eimme-i hadis (hadis alimleri) kabul etmiş ve sıhhatleri tahakkuk etmiş birkaç numuneyi zikredeceğiz. Veladeti Nebevi (Nebi’nin doğum) gecesinde, hem annesi hem annesinin yanında bulunan Osman İbni As’ın annesi, hem Abdurrahman İbni Avf’ın annesinin gördükleri azim bir nurdur ki, üçü de demişler. “Veladeti (doğumu) anında biz öyle bir nur gördük ki, o nur maşrik (doğu) ve mağribi (batı) yı bize aydınlattırdı” (Sayfa- 126)

O gece Kabe’deki sanemlerin (putların) çoğu baş aşağı düşmüş. (Mektubat- 19. Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Sayfa- 176) Kısranın eyvanı (yani Sarayı meşhuresi) o gece sallanıp inşikak etmesi ve on dört şerefesinin düşmesidir.” (Sayfa- 176)

Savanın takdis edilen küçük denizinin o gecede yere batması ve istahrabatta bin senedir daima iş’al edilen, yanan ve sönmeyen, mecusilerin mabut ittihaz ettikleri ateşin veladet (doğum) gecesinde sönmesi” (Sayfa- 177)

Şimdi biz bu uydurmaların hangisine cevap verelim? Aslında bu yalan ve uydurma rivayetlerin Kütübü Sitte’de bulunması bizi fazla alakadar etmiyor. Çünkü bunları uyduran ve kitaplarına alanlar Kur’an’dan habersiz cahil ve ahmak takımıdır.

Onlar ilkellikleri içinde mazur olabilirler. Ancak, yirminci

asırda Osmanlı'nın başkentinde bu hurafelere Diyanet İşleri Başkanlığı, ilâhiyat Prof'ları ve milyonlarca insan iman etmemeliydi. Bunlar akılsızlıklarının karşılığını alacaklardır. Said Nursi'ye ve talebelerine şöyle bir soru yöneltelim. Resulullah'ın elçiliğine şahid olarak Allah'ın kitabı Kur'an yeterli değil midir?

Said Nursi ve Risale-i Nur

Allah tarafından yazdırıldığına inanılan, müellifine “Bediüzzaman” lakabı takılan Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan hurafeleri aktarmaya devam ediyoruz.

Said Nursi diyor ki: “Resul'ü Ekrem(a.s.m) küçüklüğünde Halime Sadiye'nin (süt annesi) yanındayken Halime ve zevcinin (eşi'nin) şehadetleriyle güneşten rahatsız olmamak için çok defa (Allah Resulü'nün) üstünde bir bulut parçasının ona gölge ettiğini görmüşler ve halka söylemişler ve o vakia sıhhatle şöhret bulmuş” Hem Şam tarafına 12 yaşında gittiği vakit, Bahire-i Rahibin (rahip Bahira'nın) şehadetiyle, bir parça bulut Resul'ü Ekrem (a.s.m) ın başına gölge ettiğini görmüş ve göstermiş” Hem yine bi'setten (Resul olmadan) evvel Resul'ü Ekrem (a.s.m) bir defa Hatice'i Kübra'nın (ilk eşi) meysere ismindeki hizmetkarıyla ticaretten geldiği zaman, Hatice'yi kübra (büyük Hatice-lakabı) Resul'ü Ekrem'in başında iki meleğin bulut tarzında gölge ettiklerini görmüş, kendi hizmetkarı olan Meysere'ye demiş, Meysere dahi Hatice Kübra'ya demiş “Bütün seferimizde ben öyle görüyordum” Naklı sahih ile sabittir ki Resul'ü Ekrem(a.s.m) bi'setten (Resul olmadan) evvel bir ağacın altında oturdu, o yer kuru idi, birden yeşillendi” Ağacın dalları, onun başı üzerine eğilip kıvrılarak gölge yapmışlar” (Sayfa- 177)

Said Nursi, yalan ve hurafelere Allah Resulü'nün mucizesi diyerek anlatmaya devam ediyor. “Resul'ü Ekrem (a.s.m) ufak iken, Ebu Talib'in evinde kalıyordu. Ebu Talip çoluk ve çocuğu ile onunla beraber yerlerse karınları doyardı” Ne vakit o zat (Allah Resulü) yemekte bulunmazsa, tok olmuyorlardı” “Şu hadise hem meşhurdur, hem de katî'dir” (Sayfa-178)

Hem Resul'ü Ekrem(a.s.m) küçüklüğünde ona bakan ve hizmet eden Ümmü Eymen demiş: "Hiçbir vakit Resul'ü Ekrem (a.s.m) açlık ve susuzluktan şikayet etmedi. Ne küçüklüğünde ve ne de büyüklüğünde" (Sayfa-178)

Hem sinek onu taciz etmezdi. Onun cesedi mübarekine ve libasına sinek konmazdı, nasıl ki evladından Seyit Abdulkadir Geylani(k.s) dahi, ceddinden (Resulullahtan) o hali irsiyet almıştı, sinek ona da (Geylani'ye) konmazdı" (Sayfa- 178) Said Nursi'nin eseri olan Risâle-i Nur Külliyatında bulunan bütün bu rivayetlerin hepsi hem Kur'an'a hemde yaratılış yasasına aykırıdır. Çünkü Kur'an'a göre kendisine vahiy indirilme haricinde o herkes gibi bir beşerdir. (Kehf-110; Fussilet-6)

Aslında son vahyin sahibi olan Muhammed (a.s) üç özelliğini yani üç kimliğini bilmek gerekir.

Örnek:

1-) **Muhammed:** Doğumundan kendisine vahiy indirilinceye kadarki kimliğidir. Vahiy indirildikten sonra artık Muhammed diye birisi yoktur. Muhammed kimliği sona erer. Artık o duruma göre ya Nebi veya Resul'dür.

2-) **Nebi:** Kendisine vahiy indirildikten sonra gece- gündüz, yirmi dört saat, her an, her zaman bütün özel hallerinde olan makam ve mertebesidir. Hata etme Nübüvvet makam ve mertebesi ile ilgili bir durumdur. Nebi söz ve hareketlerinde Allah'a karşı hata yapabilir. (Tevbe-113; Tahrim- 1)

İşte bundan dolayı Nebi'nin haysiyet ve şerefi koruma altına alınmıştır. Fakat sözleri ümmet için bağlayıcı değildir.

3-) **Resul:** Kendisine vahiy indirilip onu insanlara ulaştırdığı andaki konumudur. Resul'ün misyonu vahyi tebliğ etmek olduğu için hata yapması ve görevinde ihanet etmesi mümkün değildir. (Hakka-44; Yunus-15; İsra-73,74,75)

İşte bundan dolayı Resul'e itaat Allah'a itaat olarak kabul edil-

miştir. (Nisa-80) Resul Kur'an'a eşit bir konuma sahiptir. Vahiy ile Resul arasında hiçbir fark yoktur. Dolayısıyla bütün rivayetler Allah Resulü'ne iftiradır. Kur'an'da bir çok yerde övülen Allah Resul'ü(a.s.m) bu yalan, hurafe ve uydurmalara hiçbir ihtiyacı bulunmamaktadır.

Allah Resulü değerini Kur'an'dan almaktadır. Yani Allah Resulü'nü değerli kılan tek kaynak Allah'ın Kerim ve Mübin kitabı Kur'an'dır. Dolayısıyla Said Nursi ve eseri olan Risâle-i Nur ile müşriklerin Resul tasavvuru arasında bir fark bulunmamaktadır. Şimdiye kadar yazdığımız hurafe ve yalanlar Risâle-i Nur Külliyyatında bulunan Mektubat- 19. Mektup Mücizatı Ahmediyede bulunan rivayetlerden seçilmiştir.

Şimdi ise Risâle-i Nur Külliyyatının genelinde bulunan yalan ve hurafeleri ele alacağız. Bu rivayetleri okuduğunuzda iki şeyin bilincinde olmanız gerekmektedir.

1-) Türkiye Cumhuriyeti'nde Risâle-i Nur'un en fazla okunan ve benimsenen bir eser olduğu.

2-) Dünyada hiçbir eserde bu kadar yalan, hayal mahsulü uydurma ve hurafenin bulunmadığı. Bunun sebebi: Şia ve Ehl-i Sünnet dininin âlimlerinin, sözde Kur'an'a, özde uydurmalara tabi olduklarından başka bir şey değildir. Şia ve Ehl-i Sünnet dininin âlimleri Kur'an'ı bilmiyorlar, Kur'an'a itibâr etmiyorlar, akıllarını kullanmıyor ve sorgulama yapmıyorlar. Risâle-i Nur Külliyyatından yazacağımız uydurma ve yalanlar, Risale'i Nur'un bünyesinde bulunan hurafelerin ancak binde birini teşkil etmektedir. Gerçekten Risâle-i Nur, dünyada ne kadar hurafe varsa ülkemizde yerleşmesini ve yaygınlık kazanmasını sağlamıştır. Aynı zamanda yalan ve hurafelerin bir tabu haline gelmesinde en büyük aracı ve taşeron Risâle-i Nur Külliyyatı olmuştur. Özellikle Şia'nın hurafelerine aracılık etmiştir. Şimdi bakın Nurcular nasıl bir bataklığın içinde debelenip duruyorlar.

“Risâle-i Nur şakirtlerinden (Said Nursi'nin talebelerinden)

Rıza görüyor. “Hz. Peygamber (a. s) Cami’de Ebubekir- es-Sıddık (r.a) a emrediyor. “Çık hutbe oku” Ebubekir- es-Sıddık minberin en yukarı basamağına kadar çıkar, hutbe okur. Hutbe içinde cemaate der ki, “Bu söylediğim hakikatların izahatı “yirmi dokuzuncu söz”- dedir. ((Tarihçe-i Hayat, Sayfa-32) (Yirmi Dokuzuncu Söz - Risâle-i Nur Külliyyatının sözler eserindedir)

Yani Nurculara göre, birinci halife Ebubekir, Said Nursi’nin Risâle-i Nur Külliyyatından hutbe vermiştir. “Risâle-i Nur şakirtlerinden Osman diyor ki: “Rüyamda Hz. Peygamber (as) ı oturduğu yere dayanmış bir vaziyette gördüm” Bu anda bir sada (ses) geldi ki, Hz. Peygamber (a.s.m) ın bir yaveri geliyor” “Kapılar birden bire kendi kendine açıldı. Risâle-i Nur naşirlerinin üstadı olan zat (Said Nursi) içeriye girdi” Hz. Peygamber (a.s) üstadımıza (Said Nursi’ye) şefkatkarane bir iltifat göstererek dayandığı vaziyetten doğruldu” “Bende ağlayarak uyandım”

Ve Said Nursi bu yalanları eserine almaktan utanmamıştır. İşte fetö gibi ölümcül bir virüsü Said Nursi’nin bu uydurma hikayeleri yaratmıştır. İşte başka bir yalan ve kandırmaca. “Risâle-i Nur şakirtlerinden Nazmi’dir” “Rüyasında ona diyorlar ki: Risâle-i Nur şakirtleri (Nurcular- Said Nursi’nin talebeleri) imansız ölmezler, kabre imanla girerler” (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 21, 22)

Cevap: Halbuki kimin cennet ve cehenneme gideceğini Allah’ın kitabı apaçık bir şekilde ortaya koymuştur. Kur’an, din, iman, İslam olarak hiç bir esere ihtiyaç bırakmamıştır. Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka hiçbir kaynak yoktur. Bu arada Risale-i Nur Külliyyatını Diyanet’in bastırıp sattığını da unutmamak gerekir.

Risâle-i Nur Külliyyatı Kimin Eseridir?

Eseri Risâle-i Nur Külliyyatında, Allah Resulü ve İslam dini ile alakalı yüzlerce yalan, uydurma, iftira, hurafe ve cehalet bulunan Said Nursi aynen şöyle diyor. “Risaletü’n-nur sair telifat gibi ulum ve funundan ve başka kitaplardan alınmamış, Kur’an’dan başka mehazi (kaynağı) yok, Kur’an’dan başka üstadı yok, Kur’an’dan başka merci-i (dayanağı) yoktur” “Telif olunduğu vakit hiçbir kitap

müellifinin yanında bulunmuyordu” “Doğrudan doğruya Kur’an’ın feyzinden mülhemdir ve sema-i Kur’aniden ayâtın nücumundan, (Allah’ın âyetlerinin yıldızlarından) iniyor, nüzul ediyor” (Şualar-559-Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 97)

Said Nursi devamla diyor ki: “Hem yazılan eserler, Risaleler, ekseriyeti mutlakası (büyük çoğunluğu) hariçten(vahiy ile) hiçbir sebep gelmeyerek, ruhumdan tevellüt eden (ruhumdan doğan) bir hacete binaen, (İnsanların ihtiyaçlarına göre) ani ve def’i olarak ihsan edilmiş...)

“İşte ihtiyar (isteğimin) ve şuurumun (irademin) dairesi hariçinde,(vahiy gibi) mezkur haletler ve sergüzeşti hayatım ve ulumların envalarından hilafı adet (olağanüstü bir şekilde) ihtiyarsız tetebbuatım, böyle bir neticeyi kutsiye (kutsal bir görevi) muncer olmak (icra etmek) için, kuvvetli bir inayeti ilahiye (Allah’ın yardımı) ve bir ikramı Rabbani (Rabbani, Allah tarafından bir ikram) olduğunu ben de şüphe bırakmamıştır.” (Mektubat- 355 354, Barla Lahikası- 12, Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 267)

Şöyle devam ediyor. “Bunların, kitabullahın tefsiri ve ahkamı diniyenin izahı ve zamanın fehmine (her zamanın anlayışına) ve mertebe ilmüne göre tarzı tevcihî sadedinde yazdıkları eserler, kendi tilka nefislerinin (kendi isteklerinden gelen) ve karihai ulviyelerinin mahsulü değildir.” “Bunlar, doğrudan doğruya menba-i (kaynağı) vahiy olan zâti pâki risaletin(Allah Resulü’nün) manevi ilham ve telkinatıdır”

“Celcelutiye ve Mesnevi Şerif (Celaledin-i Rumi’nin eseri) ve Futuhu-l Gayb (Muhyiddin’i Arabi’nin eseri) ve emsali asar hep bu nevidendir.”

“Bu asarı kudsiye (kutsal eserler) o zevatı Alişan (yüce şan sahipleri) ancak tercüman hükmündedirler” “Bu zevatı mukaddese-nin (bu kutsal şahsiyetler) o asarı ber güzide’nin tanziminde ve tarzı beyanında bir hisseleri vardır” “Yani bu zevatı kutsiye, o manınının mazharı, mir’atı ve ma’kesi hükmündedirler”

Celcelutiye: Nurcuların en önemli dualarından biridir. Onlara göre içinde İsmi Azam'ın bulunduğu için makbul dualardan biridir. Cebrail tarafından Nebi (a.s.)'a indirilmiştir.

Cevap: Said Nursi'nin eseri olan Risâle-i Nur Külliyyatı ile alakalı bu söyledikleri şeylerin hiç bir önemi yoktur. Yüce Allah'ın onunla aynı inanca ve söylemlere sahip olan Celaleddin-i Rumi, Muhyiddin'i Arabi ve Beyazıtı Bestami'ye verdiği cevabın büyük bir önemi vardır. "Allah'a karşı yalan uydurandan yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken "Bana da vahyolundu" diyenden ve "Ben de Allah'ın indirdiği âyetlerin benzerini indireceğim." diyenden daha zalim kim vardır? O zalimler, ölümün boğucu dalgaları içinde, melekler de pençelerini uzatmış, onlara: "Haydi canınızı kurtarın! Allah'a karşı gerçek olmayanı söylemenizden ve O'nun âyetlerine karşı kibirlik taslamış olmanızdan ötürü, bugün alçaklık azabı ile cezalandırılacaksınız!" derken onların halini bir görsen!" (En'am-93) Bu konuda diğer bir âyet şöyledir. "Elleriyle bir kitap yazıp sonra onu az bir (dünyalık) bedel karşılığında satmak için "Bu Allah katındandır" diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü onlara yazıklar olsun ve kazandıkları (şöhret-mal- mülkten-şirkten) ötürü onlara yazıklar olsun." (Bakara-79)

Risale'i Nur Külliyyatında bulunan uydurma ve hurafelerin binde biri başka hiçbir kaynakta yer almaz. Eğer Said Nursi'nin akli dengesi yerinde ise kendini itikadi açıdan büyük bir risk altına sokmuş demektir.

Risâle-i Nur'un Tercümanına Gelince:

Şimdi bakın Said Nursi'nin talebeleri ne diyorlar. "Bu eseri Alişan(şanı yüce- Risâle-i Nur) nuru Mahz'ı Kur'an (tamamen Kur'an'ın nuru) olduğu ve evliyaullahın (velilerin!) asarından (eserlerinden) ziyade feyz'i envarı Muhammedi'yi (Muhammed nurunun feyzine) hamil bulunduğu ve zat'ı pak'ı risaletin (Allah Resülü'nün) ondaki hisse ve alakası ve tasarrufu kutsisi, evliyaullahın asarından (eserlerinden) ziyade olduğu ve onun mazharı ve tercümanı olan manevi zatın (Said Nursi) mazhariyeti ve kemalatı ise, o nisbette âli

(yüce-yüksek) ve emsalsiz (benzersiz) olduğu güneş gibi aşikar bir hakikattir” (Tarihçe-i hayat- 579, Afyon hayatı Risâle-i Nur nedir?)

Said Nursi'nin talebeleri sözlerine şöyle devam ediyorlar. “Risale’i Nur gerçi zahiren (görünüşte) sizin eserinizdir” “Fakat nasıl ki Kur’an’ı Mübin Allah kelamı iken seyyid-i kainat, (kainatın efendisi) eşref-i mahlukat (yaratılmışların en şerefli) efendimiz nasa tebliğ (İnsanlara tebliğ etmeye) vasıta olmuştur, Sizde bu asırda yine o furkan’ı azim’in nurlarından bugünün karmakarışık sarhoş insanlarına emri hakla (Allah’ın emriyle) hitap ediyorsunuz.” (Hulusi, Barla Lahikası- 21. Yirmi Yedinci mektuptan- Hulusi) Şimdi dikkat edin Risale’i Nur şakirtleri Allah’ın hududunu nasıl aşılıyorlar, nasıl tehlikeli sözler sarf ediyorlar. “Bilirim değilsin enbiyadan bir nebi, Lakin elinde nedir bu nuru Mu’teber” (Barla Lahikası- 101, 102)

Aynı sayfada son beyit için şu haşiye düşülmüştür. “Mevlana Cami, Mevlana Celaleddin-i Rumi hakkında demiş: “men çi koyem der vasfı an âli Cenab nit peygamber veli daret kitap” Caminin bu fıkrasının mealine işaret etmek istiyor. Anlamı “Ben, yüce vasıflara sahip olan ulu kişi hakkında ne diyebilirim, “O gerçi peygamber değildir. ama kitabı vardır.” “Risale’i Nur, Yirminci Asrın Müslümanlarını ve bütün insanları koyu bir fikir karanlıklarından ve müthiş dalalet yollarından kurtarmak için müellifin kendi ihtiyarı ile yazılmış değil, Cenab-ı hakkın lisanıyla yazılmış bir eserdir” (Rehberler- 141. Gençlik rehberi Risale’i Nur nedir?)

Risâle-i Nur’u Kur’an haline getirmenin hesabını Allah mutlaka soracaktır. Ne demek “Cenabı Hakkın lisanıyla” İşte bu yüzdendir ki Nur talebeleri Kur’an’ı araştırmaktan ve üzerinde tefekkür etmekten uzak kalmışlardır. Yukarıdaki cümlelere baktığımızda Nurcuların, Said Nursi’ye sanki bir Nebi ve Resul gibi iman ettiklerini görüyoruz. Çünkü ancak Nebi ve Resullerin kitabı olur.

Said Nursi ve Risâle’i Nur Külliyyatı:

Keşke Said Nursi Kur’an’ı Mübin’i iyi anlasaydı, Kur’an’a tam olarak bağlı kalsaydı, kaynağı Kur’an’da olmayan konulara bu kadar

heves etmeseydi. Herhalde bu biraz da onun ruhi yapısı ile alakalıdır. Eserlerinde Şia'nın etkisi çok büyük olmuştur. Şia'nın mutedil, akıllı ve mantıklı ilim sahiplerini tenzih ederek söyleyelim, gulat-ı Şia'nın fikirleri tamamen hurafe ve yalanlar üzerine bina edilmiştir. Ehli Sünnet ve Şia'nın hurafeleri Risale'i nurun her tarafını kaplamıştır.

Bakın Said Nursi Ne Diyor: “(...) Bu hakikatlerden anladım ki, Risale-i Nur bu asrın insanları olan bizler için yazdırılmıştır” (Müdafaalar- 300, Afyon Müdafaası Zübeyr'in müdafaasıdır)

“Ey Risale'i Nur! Senin, hakkın (Allah'ın) dili, hakkın (Allah'ın) ilhamı olup onun izniyle yazıldığına şüphe yok” “Ben kimsenin malı değilim, ben hiçbir kitaptan alınmadım, hiçbir eserden çalınmadım” Ben Rabbani ve Kur'anıyım” Bir layemut'un (ölümsüz olan Allah'ın) eserinden fişkırın kerametli bir nurum.” (Müdafaalar- 347)

Bediüzzaman! Said Nursi'ye risalelerinin yazdırılması(!) yetmemektedir. Ona bu risaleleri yazdıran Allah, aynı zamanda bu risalelerin tercümanlığı gibi ağır bir misyonu da yerine getirebilmesi için, onu daha çocukluğundan beri buna göre yetiştirmiştir. Fikri, dikkati dağılmasın diye ona ilim bile tahsil ettirilmemiş, ilmi Kur'an rüyasında öğretilmiş, Kur'an haricindeki bütün kitaplardan menedilmiştir! Hatta Nur suresinin 35. inci ayetindeki... neredeyse ateş ona dokunmasa da yağı ışık verir...” cümlesinin ebcedi tefsirinde, Said Nursi'nin de ateşsiz yandığı, tahsil için külfet ve ders meşakkatine muhtaç olmadan kendi kendine nurlandığı, alim olduğu bile iddia edilmiştir. (Sikke-i Tasdik-i Gaybi-78 -Birinci Şua, iki acib suale karşı def'aten (bir anda) hatıra (akla) gelen garip cevaptır)

Tabii ki, ekser hayatı da ihtiyar ve iktidarının, şuur ve tedbirinin haricinde gelişecektir. Said Nursi amacına erişmiş, onun bu sözleri talebeleri üzerinde istediği etkiyi göstermiştir. Çünkü talebeleri Kur'an yerine gece gündüz Risâle-i Nur Külliyyatını okuyorlar. Said Nursi'nin şakirtleri, Risâle-i Nur Külliyyatında bir hatanın olmadığına iman ediyorlar. Yani onların yanında Said Nursi hatasız ve masum olarak kabul edilmektedir.

Her Suale Cevap Vermek, Hiç Kimseye Soru Sormamak

Risâle-i Nur talebeleri Said Nursi hakkında diyorlar ki: “Herhangi bir ilme karşı sorulan suale bile tereddüt etmeden derhal cevap verirdi” (Tarihçe-i hayat- 34)

Daha: “O zatı zihavarik, (harikalar sahibi o zat) daha haddi bülüğa (ergenlik çağına) ermeden bir Allame-i bi adil(Dengi olmayan bir allame) halinde bütün cihanı(dünyayı) ilme meydan okumuş, münazara(tartıştığı) erbabı ulumu (ilim sahiplerini) ilzam ve iskat etmiş, (onları alçaltmış) “Daha: Her nerede olursa olsun vaki olan bütün suallere (bütün sorulara) mutlak bir isabetle ve asla tereddüt etmeden, cevap vermiş” “Daha 14 yaşından itibaren üstadlık payesini taşımış ve mütemadiyen (devamlı olarak) etrafına fezyi ilim ve nuru hikmet saçmış” Daha: İzahlarındaki incelik ve derinlik ve beyanlarındaki ulviyet (yücelik) ve metanet ve teveccühlerindeki derin feraset ve basiret ve nur-u hikmet, erbabı irfanı şaşırtmış ve hakkıyla “Bediüzzaman” ünvanı celilini (kutsal ünvanı) bahşettirmiştir” (Tarihçe-i Hayat, 579, Afyon Hayatı Risale-i Nur Nedir?)

Cevap: Bu sözler hiç kimse tarafından Allah’ın elçileri için bile kullanılmamıştır. Halbuki Nebi (a.s) kendisine bir soru sorulduğunda vahiy gelinceye kadar cevap verememiştir. Her soruya cevap vermek İslam’ın uygun görmediği haram fiiller arasında yer almaktadır. Çünkü her soruya cevap vermek sadece her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Allah’ın sonsuz ilmiyle ilgili bir durumdur. İnsanlar için her soruya cevap vermek olacak bir şey değildir. Kur’an’ı Mübin’de Rahmân ve Rahim olan Allah şöyle buyuruyor. “Her ilim sahibinin üstünde daha iyi bilen birisi vardır” (Yusuf-76) Aslında din adamlarının sorulan sorulara “bilmiyorum” demeleri, Allah’ın sonsuz ilmine karşı güzel bir ahlak ve mükemmel bir edebin göstergesidir.

Dolayısıyla sorulan sorulara “bilmiyorum” diye cevap vermek ilmin yarısıdır. Bilmediğinde Allah için sükut edenin alacağı mükafat, konuşandan az değildir. Zira bu, nefse en ağır gelen cehaleti kabul etmektir.

Kur'an'da yüce Allah, Nuh (a.s) bağlamında şöyle buyuruyor. “Allah buyurdu ki: Ey Nuh! O (oğlun) asla senin ailenden değildir. Çünkü onun yaptığı kötü bir iştir. O halde hakkında bilgin olmayan bir şeyi benden isteme! Ben sana cahillerden olmamanı tavsiye ederim. Nuh dedi ki: Ey Rabbim! Ben senden hakkında bilgim olmayan şeyi istemekten sana sığınırım. Eğer beni bağışlamaz ve merhamet etmezsen, ziyana uğrayanlardan olurum.” (Hud-46 47)

Melekler bile şöyle demişlerdir. “Ey Rabb’imiz! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederiz, senin bize öğrettiklerinden başka bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz alim ve hakim olan ancak sensin” dediler. (Bakara-32)

Gerçek âlimler bu güzel ve mümtaz ahlaka sahiptirler. Her şeyi bilen Rahmân ve Rahim olan Allah şöyle buyuruyor. “Eğer bilmiyorsanız bilenlerden sorunuz” (Enbiya-7)

Şu âyetler son Nebi olan Muhammed (a.s) bağlamında nazil olmuşlardır. “Gerçek hükümdar olan Allah, yücedir. Sana onun vahyi tamamlanmazdan önce Kur'an'ı okumakta acele etme ve “Rabbim, benim ilmimi arttır” de. (Tâhâ-114) “Eğer onların yüz çevirmesi sana ağır geldiyse, yapabilirsen yerin içine inebileceğin bir tünel ya da göğe çıkabileceğin bir merdiven ara ki onlara bir âyet getiresin! Allah dileseydi, elbette onlara hidayet üzerine toplayıp birleştirdi. O halde sakın cahillerden olma” (Enam- 35)

Muvahhid alimler kapısına burada her soruya cevap verilir, kimseye soru sorulmaz diye levha asan Said Nursi’yi görselerdi acaba ne derlerdi?

Said Nursi’nin talebelerinin aşağıdaki sözleri, hem Allah’a hemde Allah’ın Resullerine karşı büyük bir saygısızlıktır.

Diyorlar ki: “Böyle had ve hududu tayin edilmeyen, yani şu veya bu ilimde veya mevzuda, kim ne isterse sorsun” diye bir kayıt konulmadan ilanat yapmak ve neticede daim muvaffak olmak, beşer tarihinde görülmemiş ve böyle ihatalı (çok geniş) ve yüksek bir ilme sahip böyle bir İslam dahisi, şimdiye kadar zuhur etmemiştir” (Asrı

Saadet müstesna) (Sözler- 702)

Cevap: Efendiler! “asrı saadet müstesna” diyorsunuz. Yani Said Nursi, Resulullah’tan önceki Allah’ın Elçilerinden daha alim olduğunu mu söylüyorsunuz? Ey efendiler! Yalan söylemenin ve iftira etmenin de bir haddi hesabı, bir ölçüsü lazım gelmez mi? Allah’tan korkun, bu nasıl bir terbiyesizlik, bu nasıl bir cehalet ve haddini bilmezliktir.

Risâle-i Nur ile Yetinmek

Said Nursi diyor ki: “20 senedir Kur’an’ı hakimden ve Risâle-i Nur’dan başka bir kitabı ne mutalaa etmişim ve ne de yanımda bulundurmuşum” “Risâle-i Nur kafi geliyor” (Tarihçe-i hayat- 322, Kastamonu Hayatı)

“Hem madem ben sizlere kanaat ettim ve ediyorum, başkalarına bakmıyorum, meşgul olmuyorum” “Siz dahi Risâle-i Nur’a kanaat etmeniz lazımdır” “Belki bu zamanda elzemdir” (Kastamonu Lahikası- 73, Tarihçe-i Hayat, 279)

Cevap: Oysa Allah Kur’an’da şöyle buyurmaktadır. “Kendilerine okumakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir toplum için onda rahmet ve ibret vardır” (Ankebut- 51)

Aslında hem din yani hanif İslam, hem güzel ahlak, hemde öğüt ve hemde hidayet ve istikamet olarak Kur’an yeterli bir kitaptır. “Ey Nebi! İşte biz her Nebi’ye suçlulardan düşmanlar var ettik. Hidayet verici ve yardımcı olarak Rabbin yeter” (Furkan-31) “...Sapıtmamanız için Allah size açıklama yapıyor. Allah her şeyi bilendir” (Nisa-176) “...Sadece Allah hakkı söyler ve hidayete yalnız O ulaştırır” (Ahzab-4) “Ey Nebi! de ki: eğer haktan saparsam, kendi aleyhime sapmış olurum. eğer hidayeti bulursam, bu da rabbimin bana vahyettiği Kur’an sayesinde. şüphesiz o, işitendir, bilendir” (Sebe-50) (indirilen vahiy ile) Allah bir kimseye nur vermemişse, artık o kimsenin nurdan bir nasibi yoktur.” (Nur-40)

Din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak Kur’an yeterli bir

kitaptır, demiştik. Din ve hüküm olarak Kur'an kendisinden başka hiçbir kaynağı referans olarak vermez. Hatta din ve hüküm olarak Kur'an'ın yanında, ötesinde, berisinde yani insanları vahye götürmeyen, onları Kur'an'dan engelleyen ve Kur'an'a alternatif olarak görülen bütün kaynakların sahipleri ve müntesipleri şeytandır. "Kim Rahman'ın zikrinden (Kur'an'dan) gafil olursa, yanından ayrılmayan bir şeytanı ona musallat ederiz. Şüphesiz bu şeytanlar onları hidayetten alıkoymalar da, kendilerinin hidayette olduklarını sanırlar" (Zuhruf-36,37)

Said Nursi ilmini kimden almış, bir dinleyelim. "Molla Said, "Hz. peygamber (a.s) ilim talebinde bulunmasına karşılık: Hz. Resul'ü Ekrem (a.s.m) ümmetinden sual sormamak şartıyla ilmi Kur'an'ın talim edileceğini tebşir etmişler. Aynen bu hakikat hayatında tezahür etmiş" "Daha sebavetinde (çocukluğunda) iken bir allame-i asır (asrın en büyük âlimi) olarak tanınmış ve katiyen kimseye sual sormamış, fakat sorulan bütün suallere mutlaka cevap vermiştir." (Tarihçe-i Hayat 47 ilk Hayatı)

Cevap: Allah'tan korkun, "Bütün suallere mutlaka cevap vermek" yalnız ilmi sonsuz yüce Allah'a mahsus olan bir özelliktir. Rahmân ve Rahim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. "Rabbim benim ilmimi arttırdı." (Taha- 114)

Allah Resulü'nün rüya âleminde hiç kimseye ilmi Kur'an'ı tebşir etmeye ne gücü ne yetkisi olamaz. İlim Allah Resulü'nden değil, Allah'tan istenir. Yani bunu bilmek ve bu basit meseleyi öğrenmek çok mu zor, yoksa Kur'an'a karşı gözler kör, kulaklar sağır ve gönüller taş mı olmuştur. "Rahman Kuran'ı öğretti. insanı yarattı, ona açıklamayı öğretti." (Rahman 14)

Allah Resulü ile birlikte bütün elçiler (aleyhimusselam) her şeylerini Allah'a borçludurlar. Allah'tan başkasından ilim gibi şeyler talep edilmez. (Bakınız, Duha ve İnşirah süreleri) "...Allah sana kitabı ve hikmeti indirmiş ve sana bilmediğini öğretmiştir. Allah'ın lütfu sana gerçekten büyük olmuştur." (Nisa- 113) buyrulmuştur.

Said Nursi, talebesi olan Ahmet Hüsrev'in yazdığı tevafuklu Kur'an meselesine de bir hayli kafa yormuştur. İlmi hiçbir değeri olmayan bir çok şey söyledikten sonra aynen şöyle devam ediyor. "Kur'an'ın asrı saadetten beri böyle harika bir surette mu'cizeli olarak yazılmasına hiç kimse kâdir olmadığı halde Risâle-i Nur'un kahraman bir kâtibi olan Hüsrev'e (Allah tarafından) "yaz" emir buyurulmasıyla, levh-i mahfuzdaki yazılan Kur'an gibi yazılması" (Asayî Musa- 85)

Cevap: Dünya'da bu kadar saçma sapan bir söz var mıdır acaba? Şimdi biz Said Nursi'ye, "levh-i mahfuzda bulunan Kur'an'ı nasıl gördün? diye soracak olursak ne cevap verecektir? Bu sözler ancak, Kur'an'ın toplanması, mushaf haline getirilmesi, noktalanmasının ve harekelemesinin nasıl yapıldığından habersiz olan birinden çıkar. Özellikle bir de kıraat ilmi var ki, ben zannediyorum Said Nursi hiçbir zaman bu ilim dalını işitmemiştir. Tevafuklu Kur'an anlayışının ne kadar boş, beyhude, saçma sapan bir mesele olduğunu anlamak isteyenler "Kur'an'ın özellikleri" yazılarımıza bakabilirler. Said Nursi meseleyi o kadar büyütüyor ki aynen şöyle diyor. Yakında tab edilecek mu'cizeli Kur'an'da hafız Osman hattı, aynen muhafaza edilmekle beraber, Kur'an'ın mucizeleri gösterilmiştir. Bu Kuran'ın, alemi İslam başta olmak üzere bütün dünyaca ne büyük bir alaka ile karşılanacağı şüphesizdir. Bütün bunlar, Risâle-i Nur'un dünya çapında muazzam bir boşluğu doldurmakta olduğunun delil ve emareleri değil midir? Bütün beşeriyet, Kuran'a ve dolayısıyla asrımızda onun manevi icazını ispat ve beyan eden Risâle-i Nur'a muhtaçtır.

Cevap: Varsa yoksa Risâle-i Nur'un reklamını yapmak. Ne diyelim Allah akıllı fikir versin. Said Nursi Kur'an'ı anlarsaydı, onun yanında asla eserinin reklamını yapmazdı. Çünkü Kur'an'ı Mübin, ihtiva ettiği üslup ve inanç sistemiyle, mükemmel ahlak, güzel öğüt ve merhametiyle muhataplarını hayrete düşürmüş ve asrındaki belâğat sahiplerinin seslerini de kesmiştir.

Gönüllere hoş gelen üslubu, lafızlarının inceliği, manalarının çekici güzelliği, anlattığı olayların incelikleri, garip haberleri, insa-

nın madde ve ruhuna hitap edişi, sözlerinin yerli yerinde oluşu, tekrarlarının usandırmayışı, sorgulama ve tefekküre davet edişi, fert ve cemiyet ahlakını güzelleştiren ve aileyi ıslah eden ahlak kaideleri, çekici kıssaları, geçmiş asırların tarihini aydınlatması, askeri talimatı, devletler arası hukuk prensipleri, bünyesinin diğer eserlerden farklı oluşu, tabii güzellikleri yanında bedii güzellikleri, delillerinin kuvveti, mantığının üstünlüğü, müstesna ikna yöntemi ile olağanüstü bir haberdir.

Kısacası: prensiplerinin eşsiz oluşu ve insanoğlu için dünya hayatı ve âhiretin saadetini göstermesi, onun insanlığı aciz bırakan en mühim yönlerinden biri olmuştur.

Said Nursi diyor ki:

“Hafız Osman hattı ve basmasıyla olan Kur’an’ı mu’ciz-ül bayanın yazılan kelimeleri birbirine bakıyor.

Mesela: Sure-i Kehf’te “ve séminuhum kelbuhum” kelimesi, altında yapraklar delinse, süre-i Fatır’daki “Kitmir” kelimesi, az bir inhirafla (kayma) ile görünecek ve o kelbin (Ashâb-ı Kehf’in köpeğinin) ismi de anlaşılacak” (Mektubat- 19.Mektup, Mücizât-ı Ahmediye, Onsekizinci işaret)

Cevap: “Sekizincileri köpekleridir.” anlamına gelen “ve sâminuhum kelbuhum” ibaresi, Kehf suresinin 22. âyetinde yer almaktadır. Kehf suresinin bu âyeti Kur’an’ın 295. sayfasında yer alırken, köpeğin ismi olduğu iddia edilen “قَطْمِيرٍ Kıtmir” kelimesinin geçtiği âyet 435. sayfadadır. Halbuki bu âyette geçen “قَطْمِيرٍ Kıtmir” “çekirdeğin üzerindeki ince kabuk, çekirdek zarı, darbimesel olarak kıymetsiz, adi, ehemmiyetsiz, en basit bir şey” anlamında kullanılan bir kelimedir. “Allah’tan başka yalvardıklarınız ise bir çekirdek zarına” kıtmir’e” bile sahip değillerdir.” (Fatır -13) “وَأَمَّا لَهُمْ فَكُلُّهُمْ” veséminuhum kel buhum” ifadesinin altındaki yapraklar delinse(!) bile, “قَطْمِيرٍ Kıtmir” kelimesi açılan deliğe denk gelmemektedir. Çünkü bu ibare Hafız Osman hattı ile yazılmış Mushafta 295. sayfanın altıncı satırının sol tarafında iken, “قَطْمِيرٍ Kıtmir” kelimesi 435. sayfanın yedinci

satırının sol tarafına denk gelmektedir. Kaldı ki, denk gelse dahi bu, o köpeğin isminin “قطمير Kıtmir” olduğunu ve bunu Kur’an’ın şifreli bir şekilde belirttiğini göstermez. Farklı satır sayısında yazılmış bir mushafta ise bu iki ibare,- zaten ilgisi yoktur -hiç alakası olmayan yerlerde yer alır.

Said Nursi’nin nasıl saçma sapan ve abes işlerle uğraştığını bu mushaf delme meselesi çok güzel ortaya koymaktadır. Doğrusu, Şia ve Ehl-i Sünnet’ten israiliyat hikayeleriyle uğraşan birçok kişi olmuştur. Fakat herhalde Mushaf delme metodunu(!) bulan ve kullanan ilk kişi Said Nursi’dir. Ashâb-ı Kehf kıssasını ve Kur’an’daki diğer kıssaları anlamak, düşünüp ibret almak yerine böyle çocukça işlerle uğraşmak akılsızlığın ta kendisidir.

Hele bu çocuk eğlencelerini, Kur’anın icazı diye takdim etmenin akıl ve mantıkla hele ilim ile tutarlı bir yanı yoktur. Mushafı delik deşik etmeye meraklı kardeşlerimize yöneltilecek birçok soru bulmak hiç de zor olmayacaktır. Adem’in yaklaşmaması istenen ağaç hangisidir?

Nuh (a.s) gemiyi kaç yılda yaptı, kaç kat idi, gemiye kaç kişi binmişti? İsa (a.s) a indirilen sofrada hangi yemekler vardı? Yusuf (a.s) kaç liraya satıldı? İbrahim (a.s) hangi kuşları kendine alıştırdı? Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü, Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farkları, vahyin hikmetini bize ihsan eden Rabbimize sonsuz hamd olsun.

Kur’an’da Kaç Âyet Vardır?

Said Nursi bu konuda diyor ki: “Kur’an... 14 asır müddetinde her dakikada 6666 âyetleri, kemal’i ihtiramla hiç olmazsa 100 milyondan ziyade insanların dilleriyle okunuyor.” (Asay-ı Musa- 115)

Cevap: Asırlardır kabul görmüş, halen ümmetin çoğunluğunun elinde bulunan mushaftaki ayet sayısı 6236 dır. Bu sayıya 113 besmele de eklenirse 6349 olmaktadır. Bu konuyu ele almamızın nedeni ise Said Nursi’nin Kur’an’ın 6666 âyet olmasından kendisine göre yine çeşitli tevafuklar(!) kerametler(!) çıkarmış olmasıdır.

Said Nursi, nedense mushafın âyetlerinin sayısını bilmeden 6666 deyivermiştir. Halbuki, tevafuklu- mucizeli ve levh-i mahfuzdaki gibi(!) yazılan mushafta da âyet sayısı 6236 dır. Böylece Said Nursi kendisiyle de çelişkiye düşmüş, bir dediği diğerini tutmaz olmuştur. Gelenekten gelen bir sayı olarak mushafın 6666 âyet olduğunu zan-netmiştir. Çünkü uydurulan tevafuk ancak bu sayı ile bir anlam(!) kazanabilecektir.

Said Nursi şöyle devam ediyor. “Bu müsveddenin birinci teb-yizi bir mübarek zat tarafından oldu. O zatın tevafuktan haberi yokken yazdığı nüshada, kayda layık şöyle latif ve manidar bir tevafuk gördük ki: “O nüshanın satırları başında” Elif”ler 666 olarak yazılmıştır.

Bu hal ise, Hz. İmam-ı Ali (radiyallahuanh) tarafından bu hususi risaleye verilen Âyet ül kübra namının cifri ve ebcedi makamı olan 6666 adedine tam tamına muvafakatı ile, risalenin bu nama liyakatını gösterir. Hem âyâtı Kur’an’iyenin adedi (Kur’an âyetlerinin sayısı) olan 6666 nın 4 mertebesinden 3 mertebesine tevafuku dahi, bu risalenin, âyâtın bir lem’ası olduğuna bir işaret, diye telakki ettik” (Şualar- 151, Yedinci Şua)

“Kur’an’daki âyetin mecmuu adedi, (Kur’an âyetlerinin toplamı) 6666 olması ve şu geçen 89 uncu sahifede, mezkûr Esmâül Hüsna’nın adedi, 6 rakamı ile alakadar bulunması ehemmiyetli bir sırta işaret ediyor, Şimdilik mücmel kaldı” (Mektubat- 384)

Cevap: İşte Nur Risâlelerinin tavafukları böylesine çürük, düz-mece ve yalandır. Bunlar, Said Nursi ve talebeleri tarafından keramet telakki edilmiştir. Acaba Said Nursi’ye, daha ciddi işlerle uğraşması gerektiğini söyleyecek akli başında bir tane talebesi yok muydu?

Bir Dakikada Kur’an’ı Kerim’in Hatmi:

Said Nursi diyor ki: “Bazı evliya(!) bir dakikada bir günlük işi görmüş, bazıları bir saatte bir sene vazifesini yapmış, bazıları bir dakikada bir hatme’i Kur’an’iye okumuş olduklarını rivayet edip ihbar ediyorlar” “Böyle ehli hak ve sıdk, bilerek kizbe (yalana)elbette

tenezzül etmezler” (Lemalar- on yedinci Lema)

Cevap: Aslında üzerinde düşünmeden Kur’an’ı okumak cahillerin mesleğidir

Dolayısıyla İslam dininde Kur’an’ı hatim yapmak diye bir ibadet yoktur. Said Nursi, Allah’ın âyetlerinde ilhada sapıyor. Yani âyetleri heva ve hevesine göre yorumlayarak manalarını tahrif ediyor.

Diyor ki: “Elif. Lam. Mim. İşte bu kitap kendisinde şüphe yoktur. Allah’tan sakınanlar için bir rehberdir” (Bakara- 2) “El kitab-u la raybe fi-hi huden lilmuttekin” “Risâle-i Nur’un mebde-i intişârı (yayılmamasının başlangıcı) (Tılsımlar mecmuası- 184, Mâidetul Kur’an - Kur’an Sofrası)

Devam ediyor ve diyor ki: “Eğer kulumuza indirdiğimiz Kur’an’dan şüphe içindeyseniz, haydi onun sürelerinden birisi gibi bir süre getirin Allah’tan başka sahiplerinizi de çağırın, Eğer sözünüzde doğru kimseler iseniz” (Bakara- 23) Said Nursi’ye göre bu âyetin verdiği mesaj şudur. “Ve in küntüm fi raybin mimmâ nezzelnâ alâ abdina” “kulumuza indirdiğimiz Kur’an’dan şüphe içindeyseniz” (Tılsımlar Mecmuası-181,Mâidetul Kur’an Sofrası) (1372 -1372)

“Devri Nur’un başlangıç” “Risâle-i Nur’un başlangıç) tarihidir” Yani Said Nursi’ye göre bu âyette bulunan “abdiné” “kulumuz” dan maksat Said Nursi ve eseri Risâle-i Nur Külliyatıdır. Halbuki âyette bulunan “abdiné” “kulumuz” son Nebi olan Muhammed (a.s) dır. Ona indirilen de son vahiy olan Kuran’dır.

Said Nursi’nin iddiasına göre bu âyetler Risâle-i Nur’a işaret ediyor, eserini müjdeliyor.

Devamla diyor ki “ Şemsi Kur’an’ın meydan okumasına bir zeyl olarak ondan la yenfek (ayrılmaz) bir inşi-a olan envar-ı nuriye’nin bütün aktarı aleme okuyuşunu gösteriyor” Yukarıdaki cümlelerin manası az bir yanılma ile şöyledir. “Kur’an güneşinin (müşriklere) meydan okumasına bir zeyl olarak ondan ayrılmaz bir yapısı (parçası) olan nurların nuru (Risâle-i Nur Külliyatı) bütün insanlara okunuşunu (yukarıdaki âyet) gösteriyor” (Tılsımlar Mecmuası- 181)

Yukarıdaki âyetin cümlesini şöyle yorumluyor. “Fe’tü bisuretin min mislihi” (1880) “Son asırların tağut dalaletinin (Mustafa Kemal) doğumu olup, onun temsil ettiği ruh’u dalâlete Hz. Kur’an’ın ve ondan nebean eden(fışkırın) Risâle-i Nur’un meydan okumasını gösteriyor” (Tılsımlar Mecmuası- 193)

Yani Said Nursi’ye göre Risâle-i Nur Külliyyatı Kur’an’dan fışkırın bir nurdur. Said Nursi’ye göre Kur’an Risâle-i Nur’u işaret ediyor.

“Allah inananların dostudur onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kafirlerin dostları da tağuttur” (o ise) onları aydınlıktan Karanlığa çıkarır” Onlar Ateş ehlidir. Orada ebedi kalacaklardır.” (Bakara- 257)

Bu âyetle alakalı Said Nursi diyor ki: “Makamı cifri ve ebced hesabı ile Risale’i Nur’un ismine tam tamına tetabuk eder” (Şualar- 236, Asay-ı Musa- 82)

Yani Said Nursi’ye göre yukarıdaki âyet Risâle-i Nur gibi bir eserin doğacağına işaret ediyor. Başka bir âyet, “Ey Nebi! onları hidayete erdirmek senin üzerine görev değildir. Fakat Allah, dileyen kimseye hidayet eder” (Bakara- 272) Said Nursi bu âyetle alakalı şöyle diyor. “Velakinnallahe yehdi men yaşâu” (598) “Risale’i Nur- 598) (Tılsımlar Mecmuası -184) Yukarıdaki âyette demek istediği şudur. “Allah dilediğini Risâle-i Nur’la hidayet edecektir”

Diğer bir âyet, “İnnehdine indallahil İslam...” (Ali İmran - 19) “549- Risale’i Nur- 548, lam’ı tarifsiz 549) (Tılsımlar Mecmuası- 192) Yukarıdaki âyette demek istediği şudur. “İslam Risâle-i Nur Külliyyatıdır veya Risâle-i Nur Külliyyatı İslam’ın kendisidir.”

Devam ediyor. “Yoksa siz, Allah, içinizden cihada katılanları belli etmeden ve sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız” (Âli İmran- 142) Bu âyetle alakalı

Said Nursi diyor ki: “Velemma yalemillahullezi cehedu min-kum” (Bediüzzaman)arefe’i veladet(doğum zamanı) 1254- 1253 sene’i şemsiye- hicriye ile tarih’i veladet 1323 -1293- sene’i kameriye- hicriye ile)) Tılsımlar Mecmuası- 184 Mâidetul Kur’an) Said Nursi,

Bunun gibi onlarca Kur'an âyetinin cifir ve ebced hesabıyla Risale'i Nur ve Müellifine işaret ettiğini iddia etmektedir.

Delayısıyla Said Nursi Allah'ın kitabı olan Kur'an'ı tahrif etme cüretini gösteren bozuk imanlı batınilerden biri olmuştur. Said Nursi âyetleri keyfine göre yorumluyor.

Mesela: “Ey insanlar! Size rabbinizden bir burhan (açık ve kesin bir delil) geldi ve size apaçık bir nur indirdik” (Nisa- 174)

Said Nursi'nin yukarıdaki âyetle ilgili yorumu şöyledir. “O kutsi burhan'ı ilahinin (Allah'ın kitabının) bu zamanda parlak ve kuvvetli bir burhan'ı (delili) olan Resaili Nur'a (Nur Risâlelerine) dahi ikinci cümlesi olan “enzelne ileyküm nuran mubinen” “size apaçık bir nur indirdik” adedi, iki tenvin vakıfta iki “Elif” sayılmak cihetiyle 598 ederek aynen tam tamına Resailin Nur'a ve Resaile-in Nur adetine tevafukla o semavi burhan'ı kutsi'nin (semadan inen kesin delil olan Kur'an'ın) yerde bir burhan'ı, Resail-in Nur olduğunu remzen haber veriyor” (Sikke-i Tasdik-i Gaybi -80, 90.)

Yani Said Nursi'ye göre semadan indirilen Kur'an'ın yerdeki delili Risâle-i Nur Külliyyatıdır. Halbuki Kur'an sema'dan değil, Allah tarafından indirilmiştir. “...İşte Risalet-ün Nur'un kahramanı, işte Kur'an'da(Said) ve hadiste (Seyyid)diye söylenen mübarek üstadımız (Said Nursi) (Siracü-Nur 255) “Madem ki, Kur'an sana “Said” (Sâd ile) “feteyemmemü Sa'iden” (Maide- 6 ayet) demiş...” “Elbette hem için temiz ve tahir, hem de dışın” (Siracınur- 250, 251) Said Nursi'nin talebelerine göre Mâide 6. âyetinde geçen “saiden” kelimesi Said Nursi'yi işaret etmektedir. Halbuki âyet temiz bir maddeyle teyemmüm temizliğinin nasıl alınacağını anlatmaktadır.

Aynen yukarıdaki âyet gibi Said Nursi bir çok âyetin manasını kendi heva ve hevesine göre yorumlayarak manalarını tahrif etmiştir.

Mesela: “Allah'ı yani onun elçisini ve müminleri dost edinen bilsin ki galip gelecek olanlar yalnızca Allah'ın taraftarlarıdır”

(Maide- 56) Bu âyetle alakalı

Said Nursi diyor ki: “Âyet, on iki seneden beri en acınacak mağlubiyetimiz zamanında dahi, cifir ve ebcet hesabıyla galibiyetimizi aynı tarihiyle müjde ediyor.” (Şualar- 331, On üçüncü Şua)

Mesela: “İsyân edenler cehennemdedirler. Orada, onların ağlayışlı bir nefes alışverişleri vardır ki...” (Hud- 106)

Said Nursi bu âyetle ilgili açıklaması şöyledir. “Bu âyet dahi Risale’i Nur’un muarızlarına ve düşmanlarına ve onların cereyanlarının mebdetine (başlangıcına) ve faaliyet devresine ve mün-tehasına (Son bulmasına)cifir ile, tevafuk ile işaret eder” (Sikkei Tasdiki Gaybi- 95; Şualar- 557)

Mesela: “Biz her Resulü ancak kendi kavminin diliyle gönderdik ki, onlara emredilen şeyleri açıklasın. (İlan etsin, duyursun) Allah dileyeni saptırır, dileyeni de doğru yola iletir. o azîz’dir, hikmet sahibidir” (İbrahim- 4)

Said Nursi yukarıdaki âyetle alakalı şöyle diyor. “Hatta (İbrahim suresi) dördüncü âyette Risâle-i Nur’un Türkçe olmasını tahsin eder” Yani demek istiyor ki: “Allah veya Kur’an Risâle-i Nur’un Türkçe olmasını güzel görür”

Dolayısıyla İbrahim suresi 4. âyetini delil olarak gösteren Said Nursi’ye göre Risâle-i Nur’un Türkçe olarak neşredilmesi Allah’ın iradesiyle olmuştur. “Makamı cifresiyle ve baştaki âyetin işaretleri karinesiyle, Risâlet ve Nübüvvet’in her asırda veraset naibleri, vekilleri bulunmak kaidesiyle, bir manayı remzi cihetinde vazifeyi irsiyetini yapan Risâle-i nur’u, efradı içine hususi bir iltifatla dahil edip lisanı Kur’an olan Arabi olmayarak Türkçe olmasını takdir ediyor” (Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 110)

Risâle-i Nur Talebeleri Onlarca Ayeti Cifir ve Ebced Hesabıyla Keyfi Olarak Yorumlamışlardır

“Şehrin öbür yakasından bir adam koşarak gelip dedi ki: “Ey Musa! İleri gelenler seni öldürme konusunda aralarında görüşmek-

tedirler. Hemen çık gerçekten ben sana öğüt verenlerdenim” (Kasas-20) “Ve cea min aksel medineti raculun yes’a kale”: Said Nursi’nin talebelerine göre bu âyetin gizli yani batını anlamı şöyledir. “Nur tercümanına (Said Nursi) aksa’yı şark’tan, Rus esaretinden firar edip İstanbul’a gelmesi tarihidir” (Tılsımlar Mecmuası-192 Mâidetul Kur’an)

“velleziyne cahedu fina lenehdiyennehum subulene...” (Ankebut-69) Said Nursi’nin talebelerine göre yukarıdaki âyet Said Nursi’nin doğumuna işaret ediyor. (Mevlid’i mübarek’i Üstad- 1293 Tılsımlar Mecmuası-184)

“Müminlere yardım etmek, üzerimize bir haktır.” (Rum 47) “Ve kane hakkun âleyna nasrul müminin” 1001 Risale-i Nur: 998 Yani Said Nursi’nin şakirtlerine göre Risâle-i Nur Külliyyatı Allah’ın bir yardımıdır. “Ey iman edenler, seslerinizi Nebi’nin sesi üzerine yükseltmeyin! Farkına varmadan amellerinizin boşa gitmemesi için, birbirinize karşı bağırarak konuştunuz gibi Nebi’ye karşı da bağırarak konuşmayın” (Hücurat- 2) “savtin nebiyi” “Nebi’nin sesi” 599 Resaeli Nur- 599 dur. Risale’i Nur’un Sada’yı Muhammed(a.s) dan başka bir şey olmadığı ve sair her nevi beyanların onun fevkine (hiç bir sesin Risâle-i Nur’un üstünde olmaması gerekiyor) yükseltilmemesi ihtar olunmaktadır” (Tılsımlar Mecmuası-188)

Said Nursi’nin şakirtlerine göre Risâle-i Nur Külliyyatı Nebi (a.s) sesinden başka bir şey olmadığı için onun üzerinde bir sesin yükseltilmemesi gerekiyor. “Müşrikler hoş görmeseler de, dinini bütün dinlere üstün kılmak için, Resul’ünü hidayet ve hak dinle gönderen odur” (Saf- 9) “...bil huda ve dinil hakkı: 359 Said Bediüzzaman: 359 (Tılsımlar Mecmuası-187)

Şakirtlere göre yukarıdaki âyetin cümlesi Said Nursi’ye işaret ediyor. “Bu öğüt, şerefli ve tertemiz elçilerin eliyle yazılmış, şerefi büyük, yüce ve temiz sahifelerdedir” (Abese-13-16) “...Risale-i Nur’un naşir ve kâtiplerine manayı işari ile bakıyor.” (Kastamonu Lahikası --80 Yirmi Yedinci mektuptan)

Çok ilginç Abese suresinde Kur'an'ı yazanları anlatan âyetler için Nurcular diyorlar ki: "Risâle-i Nur'u neşreden ve onu yazanlara işaret ediyor" Yani Said Nursi'nin şakirtlerine göre Kur'an ile Risâle-i Nur Külliyyatı arasında bir fark yoktur.

Ve Said Nursi bu söylenen şirk ve küfür dolu sözleri Allah'tan korkmadan kitabına alarak sürekli okunmak üzere kayıt altına almıştır. "Allah tarafından gönderilmiş tertemiz sahifeler okuyan bir elçidir. Onlarda dosdoğru yazılmış hükümler vardır" (Beyyine- 2,3)

"Risale'i Nur'un eczalarına ve suhuflarına ve kitaplarına mana'yı işariyle bakıyor" Fakat cifir hesabı ile 1360 küsurden sonra bu parlak vaziyeti gösterecekler diye icmalen fehmettik." (Kastamonu Lahikası- 80)

Yani bütün bu yazılanlara dikkatli bir şekilde baktığımızda, talebeleri tarafından Said Nursi sanki Allah'ın bir elçisi, Risale'i Nur Külliyyatı da Allah tarafından gönderilmiş bir kitap olarak değerlendirilmiştir.

Said Nursi diyor ki..." İmamı Ali (radıyallahu anh) kaside-i Celcelutiyesinde sarahat derecesinde Risale'i Nura bakmış ve ona işaret ederek demiş..." (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 75) "Hazreti Ali (radıyallahu anh) Ercüze'sinde ve Gavs-ı Âzam kasidesinde Risâle-i Nura Kerametkarane işaret ettikleri vakit..." (Sikke-i Tasdik-i Gaybi-106)

"Hazreti Ali (radıyallahu anh) ihbarat-ı gaybiyeye ait şu kaside-nin bir kısmında Risâle-i Nur şakirdlerine (talebelerine) bilhassa baktığına müteaddit emareler var": O da Gavsı Geylani gibi Risâle-i Nur'un makbuliyetini imza ediyor ve alkışlıyor" (Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 168-169) "Hz. İmam Ali (radıyallahu anh) "Tükadu siracinnuri" fıkrasıyla Risale-i Nur'u tarihiyle, ve ismiyle ve Mahiyetiyle ve esaslarıyla ve hizmetiyle ve vazifesiyle gösterdikten sonra..." (Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 145-Sekizinci Şua -Sekizinci Remz)

"Celcelutiye Said Nursi'ye Bedi demiş, bundan daha güzel meth ve bundan daha Âlâ ve ezka bir vasıf mı olur" (Siracinnur- 251, H. Fevzi'nin mersiyesi)..."

Bilal perva hükmediyoruz ki: (hiç çekinmeden pervasızca söylüyoruz) Hz. imamı Ali (radıyallahu anh) hem Risâle-i Nurdan hem çok ehemmiyetli risalelerinden manayı harfi ve mecazi ile işari ve remzi ve ima-i ve telvihi bir surette haber veriyor” (Şualar- 589, Sekizinci Şua Yedinci Remiz)

“Hazreti Ali (radıyallahu anh) Ercüze ve Celcelutiyesinde Risale’i Nur’u alkışlıyor, haber veriyor ve Müellifi ile konuşuyor, teselli ediyor” (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 164) “Hz. Ali’nin kasidesinde ebced hesabı ile “1350 de Sait Kürdi gelecektir” çıkıyor.

Şimdi yukarıdaki cümleleri Said Nursi’den başka biri söylemiş olsaydı onu deli diye akıl hastanesine yatırmaları gerekmez miydi? Ali (radıyallahu anh) senin Risâle-i Nur’una baksa ne olur bakmazsa ne olur? Ondan vazgeçelim, bütün Nebi ve Resuller senin eserine baksa ne olacak? Böyle inanç, böyle akıl ve böyle ilim olur mu? Said Nursi’nin bu söylediklerinin Kur’an, ilim, hikmet, akıl ve tefekkürle bir ilgisi var mı? Yüce İslam dini böyle saçmalıkları kabul eder mi? Rahmân ve Rahim olan Allah hidayet ve kurtuluşun yollarını en ince detayına kadar Kur’an’da ortaya koymadı mı? İnsanların imana gelmesi için Kur’an’da onlara her türlü misal verilmedi mi? Din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak Kur’an yeterli bir kitap değil mi? Din ve hüküm olarak Kur’an’dan başka kaynak olur mu? Yazıktır, günahtır, ayıptır. Kur’an gibi Allah’ın indirdiği, ilim ve hikmet dolu bir kaynak dururken, insan nasıl bu saçmalıkların peşinde gidebilir? Sorular bitmiyor, bitmiyor, bitmiyor.

Celcelutiye

Said Nursi, dördüncü halife olan Ali’ye isnad ettiği uydurma ve hepsi yalan olan Celcelutiye kasidesinden kendisi ve Nur risalelerine pay çıkarmakla kalmamış, hiç düşünmeden bunların kaynağının vahiy olduğunu da iddia etmiştir. İnanılacak gibi değil,

Said Nursi diyor ki: “Madem Celcelutiye vahiy yoluyla “peygamber” (Aleyhisselam’a) nazil olmuştur” “Ve Allâm’ul- Guyubun (bilinmeyenleri bilen) ilmi ile ifade-i mana eder” “Hem madem

Celcelutiye mana'yı mecazi ile o kasidenin hakikatını ispat eden Risale'i Nur-a sarihan, (açık--anlaşılır) ve onun 13 ehemmiyetli risalelerine işaretten haber vermekle beraber Risale'i Nur müellifi ve bunun 13 ehemmiyetli va'kiat'ı hayatına (Said Nursi ve hayatındaki 13 önemli olaya) imaen, (ima ile) remzen, işaretten mana'yı mecazi ile haber veriyor" (Sikke-i Tasdik-i Gaybi-136- Sekizinci Şua)

"Hem madem Celcelutiye'nin aslı vahiy'dir ve esrarlıdır ve gelecek zamana bakıyor ve gaybi umur-u istikbaliyeden (geleceğin bilinmeyen olaylarından) haber veriyor" (Sikke-i Sasdik-i Gaybi-141)

Cevap: Kur'an'ı Mübin'de yüce Allah şöyle buyuruyor. "Ey Ehli kitap! Dinimizde aşırı gitmeyin ve Allah hakkında gerçekten başkasını söylemeyin..." (Nisa- 171) Başka bir âyette, "Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa eremezler." (Nahl- 116) Diğer bir ayette "Allah hakkında yalan uydurandan daha zalim kim vardır?" (Kehf- 115) buyrulmaktadır.

Dolayısıyla, bu kasidenin vahiyle inzal edildiği iddiası, yüce Allah'a iftira olduğu gibi, Resulullah'a da iftiradır. Çünkü Risâle-i Nur'dan anlaşıldığına göre Allah Resulü (a.s) bunu herkese duyurmamış, bilakis Ali'ye hasretmiştir. Öyleyse, Said Nursi'ye göre Allah Resulü tebliğ görevini -Haşa- hakkıyla yerine getirmemiş olmaktadır. İşte size Allah'ın kitabından bir ayeti kerime "Ey Resul! Rabbin-den sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun" (Maide- 67)

Ali, şهادeti ile bitecek olayların bile sonuçlarını kestirememişken, kendisinden yüzyıllar sonra gelecek olan Said Nursi'den ve onun risalelerinden en ayrıntısına kadar haber verecek, üstelik onca sıkıntısının arasında oturacak ebced ve cifir hesapları yaparak, kelimelerin Süryanicesini de gözönüne alıp şifreli, gizli bir şekilde kaside yazacak. Bunlar karmakarışık efsaneler, rüyalar, hayaller ve uydurma iftiraldan başka bir şey olmadığını çocuklar bile kavrar. Sonra kasidelerin bazı kişileri övmek için yazıldıkları bilindiğine göre, Celcelutiye denen bu kaside kimi, kimin eserlerini övmek için yazılmıştır acaba?..."

Hakiki Sekine:

Said Nursi Tevbe suresi 40.âyetine dayanarak Cebrail'in, Allah Resulü'ne kağıt üzerinde yazılı adı "Sekine" olan bir duayı getirip düşürdükten sonra Ali'nin onu aldığını iddia etmektedir. Halbuki Tevbe suresi 40. âyette var olan gerçek "sekine"nin anlamı ferahlık, kalp rahatlığı, mutmain olma, yatışma, rahat etme, üzüntüden kurtulma, teskin edici husus, sebat, ve korkudan emin olma" anlamlarını taşımaktadır. Aziz ve Hakim olan Allah, "Sekine"yi Said Nursi'nin inandığı gibi sahife olarak değil, hicret sırasında Allah Resulü (a.s) ve yanındaki arkadaşına Sevr Mağarası'na sığındıklarında arkadaşının kalbine ona cesaret ve güç vermek için indirmiştir. (Tevbe- 40)

Âyette ad verilmemesine rağmen Ehl-i Sünnet muhaddislerinin Tevbe suresi 40. âyette bulunan sekinenin Ebubekir'in kalbine indiğini rivayet edince, beyinsiz aşırı Şiiler buna karşı olmak üzere, Cebrail'in "Sekine" adında bir sahifeyi Allah Resulü'ne indirdiğini fakat ona vereceği sırada onu düşürüp Ali'nin onu aldığını dolayısıyla Ali'nin vahiy aldığını yalanını uydurmuşlardır. Ve Gulat-ı Şia'nın bu rivayetini Said Nursi gerçekmiş gibi eserine almaktan çekinmemiştir.

Halbuki sekinetin yani huzur ve güvenin mü'minlere indirildiğini belirten âyetler de vardır. (Tevbe- 26; Fetih- 18,19, 26) Kur'an'dan az çok haberi olan sekine sözcüğünün hangi anlama geldiğini bilir. Allah'tan korkmadan manası en açık olan Kur'ani bir kelime ancak bu kadar amacından uzaklaştırılıp tahrif edilebilir.

Said Nursi bu "Sekine" sahifesine o kadar kafayı takmıştır ki eğer söylemiş olduğu her şeyi yazacak olursak iş tamamen komediye dönecektir. İnsan bu gibi akıl almaz, batıl te'villeri okurken, zihnine bir sürü düşünce doluyor. Akıllı bir adamın, bu gibi batıl inanç ve olmayacak hayallere inanması nasıl mümkün oluyor? Yüce Allah insana akıl ve tefekkür vermiştir. Varlığı düşünsün, saadeti elde edecek usul ve kaideler koysun, ferdi ve içtimai hayatında zihnini

karmaşa ve fikri anarşiye kaptırmasın.

Yüce Allah, bunun gibi bir çok güzel ahlak ve üstün meziyetlerle insanı diğer yaratıklardan üstün tutmuştur. O halde, insan nasıl olur da aklını atar da fikrini bu inanılmaz vehimlerle yorar. Allah'ın verdiği akıl nimetini nasıl bu aşağılık duruma düşürür? Muayyen şartlar altında akıllarını yitirmiş delilerden başka bunlara kim inanır?

Said Nursi'nin Celcelutiyesinde beyitler : “...Bisamsamin tam-tamin ve ya hayra bazihin” “Bacin âhucin ya ilâhi muhevvecin Ve ya celcelütün bil icabeti helhelec” “...Bihakki şemahin eşmehin sellemet semet” “...Binuri celelin bâzihin ve şerantahin” “...Alâ risaletin-nuri ve âtihel kabule bişelmehet” “...Ebaziha beyzuhin ve zeymuhin ba'da he” “Hamaruhin yeşruhin bişerhin teşemmehat” “...Fe ya şemah sâyâ yâ şemahsa ente şemlaha” “...Tuheymefyailu bihil -kurbetun celet” (Hizbül Envar el- Hakaik en-Nuriye 100,111)

Abdulkadir İnan, hurafeler ve menşeleri isimli eserinde diyor ki: Muska, tılsım kitapları incelendiğinde öyle anlamsız melek, cin, şeytan ve nebi adlarına rastlarsınız ki, anlamlarını hiçbir dilde ve lügatte bulamazsınız. İşte bunlara bazı örnekler:

- a) Melek adları: Hımtıhılgiyail, Similhiyail, Hirhiyail, Sıfiryail.
- b) Cin ve Şeytan adları: Hıştışılkuş, Keşikşeliguş, Bihelhel-şituş
- c) Nebi adları: Heryail, Tefyail, Beclail, cerfyail.

Yukarıda örneklerini verdiğimiz melaike, cin ve Nebi adlarına bakılınca bunların genellikle “il” ile biten Yahudi adlarına benzediklerini görüyoruz. Sebebi ise, Şemsül Maarif yazarı Ahmed El Buni'nin İspanya “kabbalist”leriyle yakın ilişki kurması ve bu isimleri onlardan öğrenmiş olmasıdır. (Hurafeler ve menşelerinden nakil, Erdil Yaşayan hurafeler, 28)

Bu satırları nakleden Erdil, yaşayan hurafeler isimli kitabında şöyle diyor. “Yukarıda adları geçen melek cin ve Nebi adlarının hiç-

birisinin İslamiyet ile ilgisi yoktur. Hepsi uydurma yalan ve hayali adlardır.” (Yaşayan Hurafeler- 29)

Celcelutiye kasidesindeki sam sam, tam tam, tuheymefyailin de bunlardan bir farkı yoktur. Celcelutiye de Süryanice ifadelerin bolca yer almış olması bu uydurma rivayette Yahudilerin de parmağı olduğunu akla getirmektedir. Zaten akıl almaz yalan ve hurafelerde aşırı Şii fırkaları ile Yahudiler kardeş kabul edilmelidir. Said Nursi'nin bu Celcelutiye hurafesi ile hem Yahudilerden hemde aşırı Şia'dan etkilendiğini söyleyebiliriz.

Said Nursi'yi tek rehber edinen ve onun yolunda olduğunu söyleyen Fethullah Gülen Cevşen ile ilgili şunları söylüyor. “Onun için biz kesinlikle diyoruz ki: Cevşen manası itibariyle efendimize (Allah Resulü'ne) ilham veya vahiy yoluyla gelmiştir. Daha sonra ehlullah'tan (Allah'ın dostlarından) birisi bu Cevşeni keşif (Allah'tan direk olarak gelen ilim) yoluyla efendimizden almış ve Cevşen bize kadar öyle ulaşmıştır.

İmamı Gazali gibi bir allame, (büyük bir âlim) gümüşhanevi gibi bir büyük veli ve Bediüzzaman gibi bir sahipkıran Cevşeni kabullenip onu vird (sürekli olarak okunan bir zikir) edinmişlerdir. Hatta İmamı Gazali ona bir şerh yazmıştır. Cevşenin mehazindeki (kaynağındaki) kuvvet ve kutsiyete ait başka hiçbir delil ve bürhan olmasa, sadece isimlerini verdiğimiz büyüklerin bu kabullenişleri ve yüzbinlerce insanın Cevşene gönülden bağlanıp değer atfetmeleri Cevşen hakkında en azından ihtiyatlı konuşmaya yetecek güç ve kuvvette delillerdir. Sadece senedine ait bir boşluktan dolayı Cevşene dil uzatmak en ılımlı ifade ile haksızlıktır” (Fethullah Gülen-prizma, 1- 150, 151)

Cevap: Bu ifadeler karşısında ilimden biraz nasibi olan birisinin ürpermemesi, tüylerinin diken diken olmaması mümkün değildir. Zira bazı çevrelerce yaygınlaşması için çaba sarf edilen, deri, gümüş vs, kılıflarda muska haline getirilen, bazı gazeteler tarafından promosyon olarak dağıtılan, bu keramet ve kutsiyeti kendinden menkul Cevşen, hiçbir klasik kaynakta bile yer almayan sadece adı geçen

alimlerin eserlerine aldıkları, isnadı olmayan, metnine bakıldığında suni ve düzmece olduğu aşıkâr olan bir Şii uydurması rivayetten başka bir şey değildir. Böylesi sayfalar tutan bir duanın uydurma olduğundan en küçük bir şüphe dahi yoktur.

Bazı alimlerin bunu eserlerinde zikretmelerinin onun sübutu için yeterli delil addedilmesi ise, akıl alacak gibi değildir.

Bunu söyleyen hadis ilminden hiç haberi olmayan biri değilse, ortalıkta çok daha ciddi bir problem var demektir. İşin doğrusu burada yapılanın ilimle de ilgisi yoktur.

Bu uydurma rivayetlerin savunulmasının tek sebebi Said Nursi'nin bunları eserinde zikretmiş olmasıdır. Ama ne yazık ki Said Nursi'yi savunduğunu zannedenler uydurma hadislerle Allah Resulü'nün tek mirası olan vahye ne kadar büyük kötülük ettiklerinin farkında bile değildirler. Uzun ve yorucu Cevşen uydurmasının tam aksine Kur'an'da var olan dualara baktığımızda çoğunun bir satırı geçmediğini görüyoruz.

Risâle-i Nur'da Gayb ile İlgili İnanç ve Fikirler:

Risale'i Nur'dan yaptığımız alıntılardan, evliyanın!!! gaybı bildiği sonucu çıkmaktadır. Bu konu Risâle-i Nur'da çok açık bir şekilde ortaya konmuştur..."

Bakın Said Nursi ne diyor? "Madem Hazreti Ali (radıyallahu anh) "Ene medinetu'l-ilmi ve aliyun bébuha" "Ben ilmin yurduyum Ali de onun kapısıdır" hadisine mazhar olmuştur. "Hem madem şâh-ı velayet (Ali bütün evliyanın şâhı) unvanını alarak harika kerametlerini göstermiştir. Hem ahir zamanda gelen hadiselerle (kiyamet olaylarına) karşı Kur'an Âl-i Beyt cihetinde herkesten ziyade alakadardır. "Hem madem esrarlı kaside-i ercuzyede ve meşhur kaside-i Celcelutiyesinde va'kıat'ı istikbaliyeden (gelecek olaylardan) haber veriyor" Ve "esrar-ı gaybiyeyi (gaybın sırlarını) benden sorunuz" diye iddia ederek kısmen davasını ihbarat-ı sâdika-ı gaybiye ile ispat etmiştir".(Sikke-i Tasdik-i Gaybi-212- Yirmi Yedinci Mektuptan, Hafız Ali'nin fıkrasıdır. Pek sevgili ve mübarek üstadımız!)

Cevap: Yukarıda dördüncü halife olan Ali'nin hakkında söylenenlerin hepsi hiç kuşkusuz yalandır. Onlarca âyete aykırıdır. Fakat Risâle-i Nur Külliyyatındaki uydurma ve hurafelerin ambalajı mükemmeldir. Said Nursi, fetö ve benzerleri İslam, iman, ihlas ve Kur'an ambalajı içinde Anadolu'nun insanına ölümcül bir virüsü, bir zehiri enjekte etmeye devam ediyorlar. Ambalaj çekici, cezbedici, ambalajı sarmalayan meşhur edilmiş ve parlatılmış biri olunca insanların buna kanmaları ve ona inanmaları kolaylaşıyor. Güzel bir söz vardır "Avam nazarında galat-ı meşhur, lugat-ı fasihten evladır" Yani "ümmi halkın yanında meşhur olmuş yalan ve hurafeler, gerçeklerden daha çok kabul edilir" Said Nursi ve şakirtleri binlerce dershanede gulat-ı Şia'dan aldıkları hurafelerle Kur'an cahili ümmi halkı uyuşturmaya devam ediyorlar. Said Nursi diyor ki : "...Hz. Ali diyor ki:"Evveli dünyadan (dünyanın başlangıcından) kıyamete kadar ulum-u esrarı mühimme (mühim ilimlerin esrarı) bize meşhud derecesinde inkişaf etmiş (açık olarak bize gösterilmiş) kim ne isterse sorsun, sözümüze şüphe edenler zelil olur" (Sikke-i Tasdik-i Gaybi -167, On Sekizinci Lem'a)

Cevap: Böyle bir yalan ve iftira hiç bir yerde değil, ancak aşırı Şia'nın kitaplarında ve Risale'i Nur Külliyyatında olur. Değil Ali'nin böyle bir şey söylemesi, Allah Resulü(a.s) dâhi bunu söyleyemez. Bu nasil bir cehalet ve haddini bilmezliktir. Ali'nin gaybı bildiğini iddia eden gulat-ı Şia ve Nurcular zelil olmuştur. Gayb bilgisinin sadece Allah'a ait olduğu ile ilgili bir çok âyet mevcuttur. "Gaybın anahtarları Allah'ın yanındadır, onları O,ndan başkası bilmez..." (En'am-59) "Ey Nebi! De ki: Ben size, Allah'ın hazineleri benim yanımdadır, demiyorum. Ben gaybı da bilmem..." (En'am-50) "Ey Nebi! De ki: Göklerde ve yerde, Allah'tan başka kimse gaybı bilmez..." (Neml-65)

Sadece Resuller Allah'ın vahiy ile bildirmesi neticesinde gaybı bilirler.

Said Nursi diyor ki: "İmam-ı Ali'nin bir kısım sırları ve gaybi haberleri dahi bildirmek istediği anlaşılıyor. "Ben sıkıntılı bir zaman İmam-ı Ali'nin (radiyallahu anh) Ayetü'l Kübra namını verdiği

“yedinci Şua”yı bitirdiğim aynı vakitte itikadımca bana acele bir mükafat ve bir ücret olarak- geceleyin Celcelutiyeyi okudum. Birden bir ihtarı gaybi gibi kalbime denildi. İmam-ı Ali (radiyallahu anh) Risale’i Nur ile çok meşguldür. Mecmuundan (tamamından) haber verildiği gibi kıymettar risalelerine de işaret derecesinde remz edip ima ediyor.

Eğer sarih bir surette gaipten haber vermek (çok zararları bulunduğundan hikmet’e munafi olduğu cihetle) hikmet-i ilahiye tarafından yasak olmasaydı tasrih edecekti.” (Şualar- 573, Sikke-i Tasdik-i Gaybi-125 Sekizinci Şua)

Said Nursi devamla şöyle devam ediyor. “Ne isterseniz benden sorunuz, size haber vereyim, bana sorun maziden, halden ve istikbalden! diye Ashab-ı izam arasında, kendini âllame ilan eden ve her müşkülü izah ve beyan ve “ene medinetül ilmi ve aliyyun bebuhâ” (ben ilmin yurduyum Ali de onun kapısıdır.) hadisi şerifini ispat ve ayan eden nâşiri ilim ve vâkıfı esrarı Kur’an Cenabı Hazreti Haydar...” (Zülfikar Mecmuası-439)

Cevap: Evvela: Hadislerin uydurma ve Allah Resülü adına iftira olduklarını anlamak için senedini araştırmaya gerek yoktur. Sadece Kur’an’ı bilme ve akıllı kullanma yeterlidir. Yukarıda sözü edilen hadis de bu çeşittendir. Kur’an’ın bir çok âyetine aykırı Şia uydurmasıdır.

İkincisi: Said Nursi, Ali (r.a) için, “Her türlü müşkülü izah ve beyan eden” diyor. Halbuki Ali kendi başındaki bir sürü sıkıntının bir tanesini bile gideremedi. Said Nursi’nin Kur’an ilmi son derece sınırlı olmakla beraber aklını kullanma kabiliyeti de çok zayıf görünüyor. Çünkü sıkıntıları Allah’tan başka hiç kimse gideremez.” (Evliya ve ilahlarınız mı daha hayırlı) yoksa darda kalana kendisine yalvardığı zaman karşılık veren ve başındaki sıkıntıyı gideren sizi yeryüzünün hakimleri kılan mı? Allah’tan başka bir ilah mı var? Ne kadar da az ne kadar da az öğüt alıyorsunuz.” (Neml-62) “Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa, onu O’ndan başka giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dilerse onun keremini geri çevirecek de yoktur. O, hayrını kullarından dileyene eriştirir. Ve O bağışlayandır

merhamet edendir.” (Yunus-107)

Said Nursi diyor ki: “Ehli hak (hak ehl-i- evliya-) geçmişte olanı, gönüllerinde bir kitap gibi okurlar, hal(şimdi olanlar) ve gelecek hepsi aynı şekilde onların derunundadır” (bilgilerindedir) “Gördüklerini ve söylediklerini (onlara) Allah öğretiyor, onlar hakkın mükemmel ve ölçülü kudreti ve âletidirler.” “Bu sırrı ehli beytten her zaman görürsün, gelecekte ve halden haber vermişlerdir” (Barla Lahikası- 233. Yirmi Yedinci Mektup)

Cevap: Said Nursi'nin neredeyse Kur'an'ın âyetlerine muhalif olmayan bir sözü yoktur. İşte bu gayb meselesi de böyledir.

İnsan hayret ediyor, evliya, nasıl olur da “Allah'ın mükemmel ve ölçülü kudreti” oluyorlar? Bu nasıl bir inanç ve nasıl bir cehalettir? Yüce Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. “Çocuk edinmeyen, hakimiyette ortağı bulunmayan, acizlikten ötürü de bir dosta (evliyaya) da ihtiyacı olmayan Allah'a hamdolsun” ve onu yüceltikçe yücelt.” (İsra-111) Allah'tan vahiy alan Resuller dışında yani vahiy'le elçilere gelen gayb haricinde hiç kimsenin gaybı bilemeyeceği ile ilgili bu kadar âyet varken, Said Nursi evliyanın gaybı bildiğini iddia etmektedir. Halbuki gaybı bilen sadece Allah'tır. “Gaybın anahtarları onun yanındadır. Onları Ondan başkası bilmez...” (En'am- 59)

“Deki : Gayb yalnızca Allah'ındır. (Gaybi bilen sadece odur) (Yunus- 20) “Göklerin ve yerin gaybi Allah'a aittir.” (Hud- 123) “De ki: Göklerde ve yerde Allah'tan başka kimse gaybi bilmez.” (Neml- 65)

“Bunlar (eski kavimlerin kıssaları) sana vahyettiğimiz gayba ait haberlerdendir. Ne sen nede kavmin daha önce bunları bilmiyordunuz...” (Hud- 49) “Hiç kimse yarın ne kazanacağını bilemez. Hiç kimse nerede öleceğini bilemez. Allah her şeyi bilen, her şeyden haberi olandır.” (Lokman 34) Nebi (aleyhisselam) dâhi gaybı bilmezdi. “De ki: Ben kendime Allah'ın dilediğinden başka ne bir fayda ve ne de bir zarar vermeye sahibim. Eğer gaybı bilseydim, elbette daha çok hayır elde ederdim. Ve bana hiçbir kötülük de

dokunmazdı. Oysa ben, inanan kimseler için ancak bir uyarıcı ve bir müjdeciyim.” (Araf- 188)

Said Nursi Hz Ali'nin şöyle dediğini iddia ediyor:

“Evveli dünyadan kıyamete kadar ulum-u esrarı mühimme bize meşhud derecesinde inkişaf etmiş. (mühim ilimlerin sırları gözle görülecek şekilde bize açık olmuş) Kim ne isterse sorsun, sözümüze şüphe edenler zelil olur” Halbuki Kur'an'da bir çok ayette Resulullah (a.s)a soru sorulduğunda vahiy gelinceye kadar cevap veremezdi. Sekine sahifesinin Allah Resulü'ne gelişi! Said Nursi'nin akıl almaz, mantık kabul etmez hikayeleri:

Lütfen şu hikâyeye bir bakın ne diyor?

“Hz. Cebrail'in Alâ Nebiyyina (a.s.m) huzuru nebevide (Nebi'nin huzurunda) getirip Hz. Ali'ye Sekine namıyla bir sahifede yazılı İsmi âzam Hazreti Ali “radiyallahu anh)ın kucağına düşmüş, Hz. Ali diyor: “Ben Cebrail'in şahsını yalnız Alâim-üs Sema suretinde gördüm, sesini işittim, sahifeyi aldım, bu isimleri buldum.” (Sikke-i Tasdik-i Gaybi-167 On Sekizinci Lema)

Cevap: Gulat-ı Şia yani Şia'nın aşırı üç takımında olan fırkaların bu cehaletlerine Said Nursi nasıl inanmış hayretler olsun. Bu yalan rivayet, “Cebrail'in risâlet görevini Ali'ye getirmesi gerekirken yanlışlıkla Muhammed'e getirmiştir” rivayeti kadar yalan bir hezeyandır. Said Nursi bu rivayete inanmakla Kur'an düşmanı Gulat'ı Şia'nın tuzağına düşmüştür. Said Nursi uydurulmuş, düzölmüş metinleri vahye izafe etmeye oldukça meraklı olduğunu göstermiştir. O, bir şeyin vahiy olup olmadığı konusunda ilmi disiplin ve ciddiyetinden o kadar uzaktı ki, işine geleni, özellikle içinde gizem bulunan her metni vahiy diye takdim etmeye hazır vaziyette beklemektedir. Yüce Allah'tan Resulü (a.s) a vahiy olarak yazılmış bir metnin inmediği herkes tarafından bilinen ve üzerinde ittifak edilen bir konu iken, bu “Sekine”Sahifesi” öyle bir yalan ve uydurmadır ki, içinde hem vahye, (Kuran'a) hem vahyedene (Allah'a) hem de vahyedilene (Resul (a.s) a karşı saygının kırtıntısı bile yoktur.

Vahyin tek muhatabı Allah Resulü (a.s) olduğu halde, hem de onun huzurunda, getirdiği yazılı bir vahiy metnini Cebrail'in Allah Resulü'nün değil de Ali'nin kucağına düşürttüren bu beyinsizlerin tefekkürsüz akılları ve kapalı idrakleri o kadar bariz ki, Kur'an'dan ne kadar uzak düştükleri akıl sahipleri tarafından artık farkedilisin. Halbuki Said Nursi'nin zerre kadar bir araştırması olsaydı veya aklını kullansaydı bu yalan rivayeti Ali'ye uluhiyet isnad edenler tarafından uydurulduğunu hemen anlardı. Tabi ki kendisi aynı inanç ve fikirlere sahip değilse. Vahyin Allah Resulü'nün kalbine indirildiğini Said Nursi nasıl bilmez? (Şuara-194)

Said Nursi'nin bu yolu çok tehlikeli bir yoldur. Yüce Allah şöyle buyuruyor. “İnsanlardan öylesi var ki, herhangi bir ilmi delile dayanmadan Allah yolundan saptırmak ve sonra da onunla alay etmek için boş lafı satın alır. İşte onlara alçaltıcı bir azap vardır.” (Lokman-6)

Vehhabilik İthamı:

Said Nursi diyor ki: “Risâle-i Nur'un üstadı ve Risâle-i Nur'a Celcelutiye kasidesinde rumuzlu işareti ile pek çok alakadar gösteren ve benim hakaik-i imaniye de hususi (özel) üstadım(hocam) imamı Ali'dir. (radıyallahu anh), ve “kul lâ es-elukum aleyhi ecran illelmeveddete fil kurbâ” (Şura-23) âyetinin nassıyla ehli beyt'in muhabbeti, Risâle-i Nur'da ve mesleğimizde bir esastır. Vehhabilik damarı hiç bir cihetle Nur'un hakikî şakitlerinde olmamak lazım geliyor...” “İşte şimdi gizli münafıklar, Vehhabilik damarıyla, en ziyade İslamiyeti ve hakaik-i Kur'aniyeyi muhafazaya memur ve mükellef olan bir kısım hocaları elde edip ehli hakikatı alevilikle itham etmekte bir-biri aleyhine istimal ederek dehşetli bir darbeyi İslamiyet'e vurmaya çalışanlar meydanda geziyorlar.

Sen de bir parçasını mektubunda yazıyorsun, hatta sende biliyorsun, benim ve risale-i Nur'un aleyhinde istimal edilen en tesirli vasıtayı hocalardan bulmuşlar. Şimdi haremeyn-i şerifeyne hükmeden Vehhabiler ve meşhur, dehşetli dâhilerden İbni Teymiye ve İbni Kayyim el Cevziyyenin pek acip cazibedar eserleri, İstanbul'da, Çoktan beri hocaların eline geçmesiyle, hususen evliyalar aleyhinde

ve bir derece bid'alara müsaadecar meşreplerini kendilerine perde yapmak isteyen bid'alara bulaşmış bir kısım hocalar sizin, muhabbeti Âli Beyt'ten gelen ve şimdi izharı lazım olmayan ictihadınızı vesile ederek, hem sana hem Nur şakirdlerine darbe vurabilirler. (Emirdağ Lahikası-193 Yirmi Yedinci Mektuptan Aziz Muhterem kardeşim Tarihçe-i Hayat- 475)

Üçüncü Esas:

“Vehhabilerin azim (büyük) imamlarından acip dehaları taşıyan meşhur İbni Teymiye ve İbni kayyım el Cevziyye gibi zatlar Muhyiddin'i Arabi(k.s) gibi azim evliyaya karşı fazla hücum ettikleri ve güya mezhebi Ehl-i Sünnet'i Şia'lara karşı Hz. Ebubekir'in (Radıyallahu anh) Hz Ali'den (radıyallahu anh) efdaliyetini müdafaa ediyorum diyerek Hazreti Ali'nin (radıyallahu anh) kıymetini düşürüyorlar. Harika faziletlerini âdileştiriyorlar. Muhyiddin'i Arabi (k.s) gibi çok evliyayı inkar ve tekfir ediyorlar.

Hem vehhabiler kendilerini Ahmed İbni Hanbel mezhebinde saydıkları için Ahmed İbni Hanbel Hazretleri 1 milyon hadis in hafızı ve ravisi ve şiddetli olan Hanbeli mezhebinin reisi...”

Cevap: Şimdi Yukarıdaki yalan, iftira, hezeyan ve cehaletin hangisine cevap verelim. Dünyada hiçbir eserde yalan ve cehalet Risale'i Nur Külliyatındaki kadar yoğunlukta bir araya gelmemiştir.

Muhyiddin'i Arabi, hulul inancına sahip bir batını müşrik olduğunu Ömer Nasuhi Bilmen şu şekilde Açıklıyor. “Muhyiddini Arabi'ye gelince onun bir kısım sözleri vardır ki, bunlar dini mik-yasa (ölçüye) muhaliftir. Bunların bir kısmı sahibinin fışkını, diğer bir kısmı da iman dairesinden büsbütün çıkmasını mültelzimdir. (gerektirir) Muhyiddin'i Arabi'nin kitaplarında bahusus Füsusu Hikem'inde bu gibi birçok sözlere tesadüf olunuyor. Firavun'un imanına, (Firavun'un iman ile öldüğüne) cehennem azabının adem-i devamına kail bulunuyor. Abide mabudiyet, (kula kulluk-şirk) mah-luka halikiyet (yaratılanı Allah sayma) sıfatını izafe ediyor. Bütün ecza-i kainata birer hısse-i uluhiyet (ilahlık payesi) ayırarak onlara

karşı yapılacak ibadetlerin Allah'a ibadet gibi olacağını iddia ediyor.

Daha birçok sözleri var ki, hiçbir vechile tevcih ve te'vili Kabil bulunmamakta, eğer bu sözlerde bütün dini esaslara, lisan kanunlarına muhalif olmalarına rağmen, tevil edilirse artık cihanda batıl hiçbir söz kalmamak ve hiçbir batıl akide bulunmamak icabeder. Bunun neticesinde sözler maksatlara, hakikatlar dalalet hıssasından mahrum kalır. Hasılı bu sözler sarıhtir, bunları te'vile çalışmak zaittir, bunlar bir vecd ve sekir (sarhoşluk) halinde söylenmiş sözler de değildir. Çünkü, kitaplarda yazılmış, bunların ibkasına (ebedi olarak kalmalarına)kailleri(sahipleri) tarafından çalışılmıştır.

Bu sözler masum halkın temiz akidelerini bozuyor, bir kısım kimselerin ilhada (küfre,şirke) sevk ediyor, evâmîr (Allah'ın emirlerine)ve nevahiye (Allah'ın haram kıldıklarına) itaat kalmıyor, kendilerinde birer rububiyet (Rab'lık) hıssası (Payı) görerek birer firavun kesiliyorlar. Bu hal ise hem ferdin, hem cemiyetin saadetine, intizamına muhaliftir.

Bir "Vahdeti Vücut" sözüdür- birtakım lisanlarda devaran edip duruyor, daha ilimlerin mebadisi'nden(ilimlerin en basitinden) haberdar olmayan nice gafiller, işittikleri bu sözün tesiriyle ne muzlim (karanlık) çukurlara yuvarlanıp gidiyorlar. İşte Füsüs'taki sözlerin bir kısmı sahibinin bu mehlekelere (itikadi felaketlere) duçar olduğunu göstermektedir" (Bilmen, Büyük Tefsir Tarihi 2 507- 512) Said Nursi'nin yukarıdaki fikirlerine baktığımızda bütün hurafeciler gibi onun da vahiy ehl-i muvahhidlerden çok korktuğu anlaşılıyor. Ayrıca Said Nursi ehl-i beyt olarak iman ettiği Ali ve çocuklarını da hurafelerine bir perde ve kalkan olarak kullanıyor.

Vehhabilik İthamına Karşılık Mehmet Akif Ersoy'un Cevabı:

Said Nursi, hurafelere karşı çıkan ve bu sebeple kitapları bulunan Hanbeli mezhebinin âlimlerinden İbni Teymiye ve İbni Kayyim el- Cevziyye gibi din adamları aleyhinde konuşmaya başlayınca, Mehmet Akif ve Ömer Nasuhi Bilmen gibileri bu âlimlerin hakkını korumak maksadıyla ona karşı gelmişlerdir.

Mehmet Akif Ersoy'un Said Nursi'ye cevabı şöyledir. "Acaba şu şayiayı çıkarana bir adamın alnına "Vehhabi" damgasını yapıştırmak ne demek olduğunu biliyorlar mı? Vehhabilik bir mezhebi mahsusun ismi olmakla beraber Arabistan'ın birçok yerlerinde dinsiz tanıtılmak istenilen adamlara verilen bir payedir. Lehte söylenen sözlere inanmamak lakin aleyhte söylenenlere derhal iman etmek insanlarda cibilli bir hasısa (özellik, hastalık) olduğu için, mesela ben bugün çıkar da Allah'tan korkmadan en akidesi pak (inancı temiz-ihlas sahibi) bir adam hakkında "iyidir ama dinsiz olmasa!.." dersem az zaman sonra o masum zavallıyı bütün insanlar baştan başa mülhid (sapkın) tanırırlar, acaba bu adam ilhadı mucib (sapkınlığı hak edecek) ne yapmış, ne söylemiş demeyi hatırlarına bile getirmezler.

Müslümanlıkta en güç bir şey varsa oda bir adama dinsiz payesini (damgasını) vurmaktan ibaret olduğu halde fazlını, (faziletlerini) irfanını, (erdemini) ikbalini, şöhretini çekemediğimiz yahut tarzı tefekkürünü kendi meşrebimize muvafık görmediğimiz kimseleri bu hasbi rütbeyle nazardan (gözden) düşürmek nedense bize pek kolay geliyor..." En garibi şurasıdır ki, bütün aktarı İslamiyede "Vehhabilik" ünvanı ile teşhir edilen adamların kısmı azamı (büyük çoğunluğu) Müslümanları müdafaaya vakfı hayat etmiş(hayatlarını vakfetmiş) olan ekabiri ümmettir(ümmetim büyük alimleridir), fedakarânı Millettir(milletin en fedakar şahsiyetleridir) Bir yabancı aramıza girse dese ki: Ey cemaat-i Müslimin! filan filan zatlar sizin en âkiliniz, en âliminiz, en fâzılınız olduktan başka ebna-yı milletin saadetine çalışmış olmak itibarıyla en hayırhahınız, en hamiyetlinizdir. (Ülkeyi en çok seven, milli ve yerli olanlardır.) siz bunları Vehhabilik ile itham ediyorsunuz yani Müslümanlıktan çıkarıyorsunuz, demek sizin dininiz akıl ile, ilim ile, hamiyet (milli olmak) ile kabil-i telif olamayacak! Bu söze karşı ne diyebileceğiz. Cihan-ıslam (İslam toplumu) gerçekten bikes(çaresiz) cidden garip. Bu ekabiri ümmeti (ümmeti büyük âlimlerini) rahmet ve hürmetle anmalıyız ki, geriden gelenler aramızda bir yad-ı cemil (güzel anılmak) bırakabilmek ümidinden mahrum kalarak mücadededen vazgeçmesinler.

Üç beş sene evvel insaf ehli bir Frenk bana demişti ki: Erbab-ı fen ve sanatın kıymetini takdir edemiyorsunuz, mazursunuz, lakin erbab-ı sa'yu hizmeti takdir etmiyorsunuz! İşte bu kabahatiniz affolunmaz..." (Mehmet Akif Külliyyat hzl İsmail Hakkı Şengüler- Hikmet Neşriyat 5 ,51,55)

Risâle-i Nur Külliyyatı Said Nursi ve Nurcular tarafından iman ve Kur'an ile özdeşleştiriliyor.

Said Nursi diyor ki: "Demek bize ilişen doğrudan doğruya imana tecavüz eder" (Kastamonu Lahikası- 144 Yirmi Yedinci Mektuptan) "Risâle-i Nur'a hücum edilmez. O doğrudan doğruya Kur'an'a bağlanmış ve Kur'an dâhi arşı âzamla bağlıdır." Kimin haddi var, elini oraya uzatsın ve o kuvvetli ipleri çözsün" (Tarihçe-i Hayat- 381, Denizli Hayatı)

"Risale'i Nur, Kur'an'ın malıdır. Kur'anı hakimden süzölmüştür. Ku'ran ise, arşı fers'le bağlayan bir zinciri nuranidir" Kimin haddi var ki ona el uzatsın" (Tarihçe-i Hayat- 651) "Risâle-i Nur'un arkasında otuz üç âyâtı Kur'an'niye işârâtı ve Hazreti imamı Ali (radiyallahu anh)ın üç kârâmat-ı gaybiye ile ihbârât-ı ve Gavs-ı Azam'ın sarahate yakın şehadeti var" Ona hücum, bunlara hücumdur".(Mudafaalar- 104, Denizli müdafası, Efendiler- Hakimler)

"Bütün beşeriyet, Kur'an'a ve dolayısıyla asrımızda onun manevi i'cazını ispat ve beyan eden Risale'i Nura muhtaçtır." (Tarihçi Hayat- 666)

"Evet bu asırdaki insanları saadete kavuşturacak eser ancak Risale'i Nurdur" "Bu hüküm Nur risalelerini okuyanların kat'i bir hükmüdür..." Nasıl Kur'an'ı Kerim'e sarılanların dünya ve ahiretleri mamur olursa, O'nun parlak ve yüksek bir tefsiri olan Risâle-i Nur'u okuyup amel edenlerde hakikî saadete erişeceklerdir." (Rehberler- 134, Gençlik Rehberi, Risale i Nur Nedir?)

Cevap: Bir çok âyete göre insanları dünya hayatında ve ahirette saadet, selamet ve Allah'ın rızasına kavuşturacak yegane kaynağın Kur'an olduğu vurgulanıyor. Dolayısıyla Said Nursi'nin bu sözleri

Allah'ın kitabına karşı haddi aşmaktır.

Said Nursi diyor ki: “Kur'an'da otuz üç âyet Risâle-i Nur'u işaret ediyor. Yani otuz üç âyet Risale'i Nur'u haber veriyor. İnsan hayretler içinde kalıyor. Eserinde var olan bütün bu uydurma ve hurafelere rağmen Said Nursi nasıl böyle bir şey söyleyebiliyor.

Said Nursi ve Eseri Risâle-i Nur Külliyyatı ile İlgili Genel Bir Değerlendirme

Said Nursi, Sikke-i Tasdik-i Gaybî adlı kitabını sırf önceki vahiy'lerin- buna Kur'an'da dâhildir- işaret ettiğini isbat edebilmek için yazmıştır. Said Nursi, bütün eserlerine vahiy akla getiren adlar vermiştir. “Asay-ı Musa, (Musa (a.s) ın mucize asası); Şu'alar, (ışlıtlar -ışınlar); Lem'alar (Parıltılar) gibi. Zaten, “Risâle-i Nur” “Nur Risâle-leri, nur mesajları” anlamına gelmektedir ki, Kur'an'ı Mübin'in bir adı da “Nur”dur.

Mesela: “Sikke-i Tasdik-i Gaybi-Gaybi (Allah) tarafından onaylanan belge” Asırlar öncesinden Ali (r.a), Abdulkadir Geylani gibi bir çok evliya!

Kendisini ve eserini tasdik etmişler, onu kutlamışlar ve eserlerinin doğruluğunu şüphesiz olarak kabul etmişlerdir. Said Nursi bir çok yerde hiç düşünmeden ve çekinmeden Risâle-i Nur Külliyyatını Allah'ın inâyet ve desteği ile yazdığını söyleyerek eserlerini Kur'an'a eşit bir konuma taşımaktadır. Said Nursî, Risâle-i Nur Külliyyatının Kur'an tarafından tasdik edildiğini iddia etmektedir. Risâle-i Nur'u okuyanların günahlarının bağışlanacağını, eserlerinin kabir azabından koruduğunu, Risâle-i Nur Külliyyatının isimlerini Ali (r.a) verdiğini ve Kur'an'ın otuz üç âyetinde eserlerine işaret edildiğini iddia eder.

Said Nursi, kitaplarını bu gibi iddialarla aşırı yücelterek şakirtlerini fanatik bir şekilde kendisine bağlamıştır. Risâlelerinin Allah'ın ikramına mazhar olduğunu, Risâle-i Nur'u okumanın, aynen Kur'an'ı okumak gibi insanları usandırmadığını iddia eder. Yine “Allah'tan başkasının gaybı bilemeyeceği” Kur'an tarafından

bir çok âyette hükme bağlandığı halde, Said Nursi, evliyanın kıyamet gününe kadar olacakları bildiğini iddia eder. Said Nursi “Gaybı kimse bilemez” ile ilgili âyetler hakkında çok ilginç bir yorum yaparak der ki: “Gaybı bilirler amma, bunu söylemelerine izin yoktur şeklinde tahrif eder.

Said Nursi, Muhyiddin-i Arabi, Hâlid-i Bağdadi, imam-ı Rab-bani gibi tasavvuf önderlerinin asırlar öncesinden kendisini alkışladıklarını ve eserini övüp onayladıklarını söyler. Cebrail’in ‘Sekine’ namında bir sahifeyi Allah Resulü’ne getirecek iken Ali’nin kucacağına düşürdüğünü söyleyebilmektedir. Said Nursi, bu “Sekine” hurafesini kitabına alarak Ali’yi Nübüvvet’e ortak eden gulat-ı Şia’nın tuzağına düşmüştür. Said Nursi, Cebrail’in Allah Resulü’ne getirip Ali’nin kucacağına düşürdüğü “Sekine” sahifesinden nasıl denk gelmişse ‘Müdriken’ kelimesini bulur.

‘Mim’ harfini atar, kelimeyi evirip çevirerek, ‘K r d’ kelimelerini elde eder. Sonra elif-lam takısı ilave eder. Oradan, ‘El-Kürdi’ yani, kendisine gaybî bir işaret bulur(!) Yani Said Nursi büyük bir akıl ve maharetle tekedden süt çıkarmaya muvaffak olur.

Bir de “celcelütiye” adlı kasideyle kendisinin ve Risâlelerinin asırlar öncesinden Allah tarafından haber verildiğini ve alkışlandığını iddia eder. İnternet üzerinden bu “Celcelütiye” adlı kasideyi okumanızı tavsiye ediyorum. Said Nursi, ilk bakışta uydurma bir dua olduğu belli olan “Cevşen’in” Allah Resulü’nden geldiğine iman etmektedir. Çünkü Said Nursi, bu uydurma ve yalan “Cevşen” duasının üzerinde önemle durmuş, çok uzun ve sıkıcı olmasına rağmen milyonlarca şakirt tarafından sürekli olarak okunan bir dua olmuştur. Said Nursi’ye göre Allah Resulü Uhud savaşı öncesi, arkadaşlarına “zırhınızı çıkarın, Cevşeni okuyun” diye emretmiştir.

Her yerde yalan biter, Said Nursi’de yalanın ve hurafelerin haddi hesabı yoktur. Gerçekten de savaş alanında Allah Resulü’nün sahabelere “zırhınızı çıkarın, Cevşeni okuyun” diye bir şey söylediğine inanmak tam anlamıyla bir Kur’an’sızlık bataklığıdır. Daha önce gelmiş geçmiş Nebi, Resul ve Müslümanların, Allah’ın yardım ve

desteğini istemeleri ile ilgili onlarca âyet örneği Kur'an'da dururken, hemde çok kısa hatta çoğu bir satırı geçmeyen dualar varken, savaş alanında "Cevşen" gibi uzun, saçma sapan ve sıkıcı bir duayı Allah Resulü ve arkadaşlarının okuduğuna iman etmek olacak bir şey değildir. Hurafeciler arasında bu "Cevşen" rivayet ve hikayeleri öyle şöhrat buldu ki:

"Kim Cevşeni okursa evine hırsız girmez, evi yanmaz, her türlü hastalıklardan şifa bulur, cennetlik olur" gibi, bir çok inanç ve fikirler yayılmıştır. Cevşen tamamıyla Şia kaynaklıdır. Said Nursi'nin üzerinde Şia'nın büyük bir etkisi vardır. "Celcelutiye kasidesini, Sekine sahifesini, Mehdi'nin zuhurunu, uydurma Cevşen duasını ve tesbihatını Şia'nın kaynaklarından almıştır. Şia'da korkunç bir dua ve münâcaat Külliyyatı mevcuttur. Bu dua ve münâcaatla halkı etkileri altına alırlar. Said Nursi de bu uzun dua, münâcaat ve tesbihatlarla kendisine uyanların beyinlerini sulandırmış, zihinlerini bomboş etmiştir.

Risâle-i Nur'da Geçen Bazı İnanç ve Fikirler

"Nurcular kabre imanla girerler, cennetliktirler." İşaret ve beşareti Kur'anîyede (Kur'an'ın işaret ve müjde vermesi) ifade eder ki: "Risâle-i Nur dairesi içine girenler, tehlikede olan imanlarını kurtarıyorlar ve imanla kabre giriyorlar ve cennete girecekler, diye müjde verirler" (Tarihçe-i Hayat- 297 Kastamonu hayatı ahiret kardeşlerime mühim bir ihtar) "Evet, Risâle-i Nur'un bu dehşetli zamanda kazandırdığı iki netice muhakkakası, (muhakkak olarak kazandırdığı iki şey) her şeyin fevkindedir. (üstündedir) "Başka şeylere ve makamlara ihtiyaç bırakmıyor"

Birinci Neticesi:

"Sadakat ve kanaatle Risâle-i Nur dairesine giren, imanla kabre gireceğine gayet kuvvetli senetler (garanti) var" (Tarihçe-i Hayat-312) "...Kerametkerâne ve takdirkerâne İmam-ı Ali'nin(Radiyalahu Anh) üç ihbar-ı (haber vermesi) ve kerameti gaybiye-i Gavs-ı Azam'daki (kaddesallahu sırrahu) tahsinkerane ve teşvikkerane

beşareti (müjde vermesi) ve Kur'an'ı mu'ciz-ül beyanın kuvvetli işaretlerle ve hâlis şakirdler ehl-i saadet ve ashâbı cennet olacaklarına ispat ederler” (Tarihçe-i Hayat- 319 Kastamonu hayatı Kastamonu'daki kardeşlerimize hitaben yazılan bir hakikattir)

“İşârâtı Kur'aniyenin, (Kur'an işaretlerinin) yirmi altıncı âyetinin “fehil cenneti hâlidine sırrıyla,” (Hud-108) Risale'i Nur talebeleri, iman ile kabre gireceklerdir” tebşiratının,...” (müjdesinin) (Kastamonu Lahikası 47 Yirmi Yedinci Mektubtan)

Cevap: Said Nursi ve Nur talebelerinin bu iddiaları Şia'nın “Ali'yi sevenlerin günahları kendilerine zarar vermez” rivayetlerinden daha bozuk bir inançtır. Çünkü Kur'an'ın yüzlerce âyetine aykırıdır. Halbuki dünya hayatında ve ahirette saadet ve selametın Kur'an'a teslim olmak ve salih ameller işlemekte olduğuna dair yüzlerce âyet vardır. “Şüphesiz bu (Kur'an) benim dosdoğru yolumdur. Buna tabi olun ve Allah'tan korkun ki size merhamet edilsin” (En'am-153) “İşte bu Kur'an bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Buna tabi olun ve Allah'tan korkun ki size merhamet edilsin” (En'am-155) “Rabbinizden size indirilen (Kur'an'a) tabi olun. O'nu bırakıp da yöresinde, birisinde başka evliyanın peşlerinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz” (Âraf-3)

“Size azap gelip çatmadan önce Rabbimize dönün, O'na teslim olun, sonra size yardım edilmez. Siz farkında olmadan ansızın başınıza azap gelmezden önce rabbinizden size indirilenin en güzeline (Kur'an'a) tabi olun” (Zümer-54,55) Bir çok âyette Nebi (a.s) a bile sadece Kur'an'a uymasını ve yalnız Kur'an ile insanları uyarması emredilmiştir. (Yunus 109; Ahzab-1,2) Yüce Allah, din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağa iman edilmeyeceğini hükme bağlamıştır. Bütün bu gerçeklere rağmen Said Nursi eserinin bir çok yerinde şöyle diyor: “İmanı kurtarmak ve kuvvetlendirmek ve tahkiki yapmanın en kısa ve en kolayı Risâle-i Nur'dur.”

Cevşen-ül Kebir

Cevşen-ül kebir, siyah, kırmızı ve mavi mürekkeple basılmış

ayrıca cümlelerin sonları da numaralandırılmıştır. Said Nursi bu münacaatın (duanın) Allah Resulü'ne ait olduğunu iddia ediyor.

Diyor ki: “Hem mesela, Kur’an’ın hakiki ve tam bir nevi münacâtı ve Kur’an’dan çıkan bir çeşit hulasası olan Cevşen-ül kebir namındaki münacâtı “Peygamberi” de (aleyhisselatu vessalam)...” (Sözler- 424 Onbirinci Şua)

“...Hem Cevşen-ül kebir münacaatının ukdesinde...diye olan gayet ârifâne münacatı Ahmediye (aleyhisselam) beyanı gösteriyor ki...” (Şualar 88 yedinci Şua Ayetü'l Kübra mukaddime) Said Nursi'nin aşağıdaki ifadelerinden bu rivayetin de Celcelutiye kasidesi, Ercüze, Sekine sahifesi gibi Şii kaynaklı olduğu anlaşılmaktadır. “...Âl-i Beytin (Allah Resulü'nün ev halkı-ailesi) manevi ve gayet mühim bir mirası ve mâdeni feyzi olan Cevşen-ül kebirini kendine üstad ve bidayette (ömrünün başlangıcından itibaren) her günde bir defa bazen üç defa tamamını okuyan ve talebesine tavsiye eden adam Risâle-i Müellifidir” (Sikke-i Tasdik-i Gaybî-164)

“Bin bir esma-i ilahiyeye (Allah’ın binbir ismine) sarıhan (açık) ve işareten bakan ve bir cihetle Kur’an’dan çıkan bir harika münacaat olan ve marifetullahda terakki eden bütün âriflerin (evliyanın) münacaatlarının fevkinde bulunan ve bir gazvede “zırhını çıkar onun yerine bu Cevşeni oku diye Cebrail’e vahiy getiren “Cevşen-ül Kebir” münacâtı içindeki hakikatlar ve tam tamına Rabbine karşı tavsifler” (Şualar- 484 On Beşinci Şua El Huccetuz Zehra)

Cevap: Sözler yayınevinde basılan Cevşen-ül kebir adlı kitap, vahye göre büyük zulüm adlı eserde M. Sait Çekmegil tarafından haklı olarak “zulüm karışmış kitap” olarak tavsif edilmiştir. (Çekmegil, vahye göre büyük zulüm- 35)

Yine Cevşen ile ilgili bir iddia da, onun dua olarak misli olmadığı iddiasıdır. “Hem binler dua ve münacatlardan Cevşen-ül kebir ile, öyle bir marifet i rabbaniye ile, öyle bir derecede Rabbini tavsif ediyor ki: O zamandan beri gelen ehl-i marifet ve ehl-i velâyet tahkiki efkar ile beraber, ne o mertebe-i marifete ve ne de o derece-i tavsife

yetişmedikleri gösteriyor ki, duada dahi onun misli yoktur. Risâle-i münacatın başında, Cevşenul kebirin doksan dokuz fıkrasından bir fıkrasının kısacık bir mealinin beyan edildiği yere bakan adam, Cevşenin dahi misli yoktur diyecek” (Şualar- 110; Mektubat- 109)

Cevap: Yüce Allah, kitabında kendisini nasıl tavsif, kendisine nasıl ve hangi sözlerle dua edileceğinin örneklerini göstermiştir. Allah Elçilerinin Kur’an’ı Mübin’de aktarılan muhteşem duaları varken böyle mesnetsiz, gayet uzun, insanı bıktıran bir münacaatın dua olarak mislinin olmadığı iddiası, çürütülmeye bile gerek olmayan, yalan ve hurafe bir iddiadan öteye geçmeyen, hiç bir değeri bulunmayan en büyük bir hezeyan ve cehalettir.

Musa (a.s) ile İlgili Bir Rivayet

Said Nursi Hac suresinin yetmiş üçüncü âyetinin tefsirinde âyetin metninden sonra diyor ki: “Yani Cenab-ı Hak’tan başka bütün esbab (sebepler) uluhiyetleri ehli dalâlet tarafından dâva edilen âliheler (davet edilen, yalvarılan ilâhlar) ictimaya etse (toplansa) bir sineği halk edemezler, (yaratamazlar) yani sineğin hilkatini (yaratılışı) öyle bir mucize-i rabbaniyedir ve bir âyeti tekviniyedir ki, bütün esbab (sebepler) toplansa onun mislini yapamazlar. “O âyeti rabbaniyeye muaraza edemezler taklidini de yapamazlar” mealindeki âyete ehemmiyetli bir mevzu teşkil eden ve Nemrud’u mağlup eden ve Hazreti Musa (aleyhisselam) onların tacizlerine (onu rahatsız etmelerine) karşı müştekiyâne (onlardan Allah’a şikayet ederek) “Yarabbi bu muacciz (Rahatsız edici)mahlukları ne için bu kadar çoğaltmışsın?” deyince ilhamen cevap gelmiş ki: “Sen bir defa sineklere itiraz ettin, bu sinekler çok defa soruyorlar ki: “Ya rab bu koca kafalı beşer seni yalnız bir lisan ile zikrediyor. Bazı da gaflet ediyor. Eğer yalnız kafasından bizleri halk etseydin binler lisan ile sana zikredecek bizim gibi mahluk olurlardı” diye Hz. Musa (aleyhisselâm) ın şekvasına (şikayetine) bir itiraz kuvvetinde hikmeti hilkatini (yaratılış hikmetini) müdafaa eden sineğin hem gayet nezafetperver (temizliği seven) her vakit abdest alır gibi yüzünü, gözünü, kanatlarını temizleyen bu taifenin elbette mühim bir vazifesi vardır.

Hikmeti beşeriyenin nazarı kasırdır (kısadır) daha o vazifeyi ihata edememiş” (Lemalar- 272 Yirmi Sekizinci Lema)

Cevap: Önce söz konusu edilen âyetin anlaşılır bir metnini ve mealini verelim.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَايْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ وَإِنْ يَسْأَلِيَهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ

“Ey insanlar! Size bir misal veriliyor, onu dinleyin, Allah’ın yanı sıra yalvarıp yakardıklarınız bir araya gelseler bile, bir sineği yaratamazlar. Sinek onlardan bir şey kapsa, onu ondan kurtaramazlar. isteyen de âciz, istenen de” (Hac- 73)

Şimdi Said Nursi, Musa (a.s) ın sineklerin rahatsızlığından şikayette bulunduğunu nereden öğrenmiştir?

Bu, Musa (a.s) gibi bir elçiye edilen bir iftira değil midir? Said Nursi, Musa (a.s) gibi önemli bir Allah elçisini kısa ve eksik nazar (bakışla) sineğin yaratılış hikmetini kavrayamamakla suçlamaktadır. Yani Musa (as)ın ön görüşü ve tefekkürü Said Nursi’den daha kısa, sineğin yaratılış hikmetini anlamamış birisidir öyle mi? Ey Rabbim! Bu nasıl bir anlayıştır, bizi her türlü gurur ve kibirden muhafaza eyle! Aynı şekilde Said Nursi, yüce Allah’a da buyurmadığı bir söz isnad etmektedir. Aslında Said Nursi’yi mâzur görmeliyiz. Çünkü söylediklerinin nereye gideceğini nasıl bir etki yapacağıının farkında hiçbir zaman olmamıştır ve bunu düşünmemiştir. Bir de “sinek her vakit abdest alır gibi yüzünü, gözünü, kanatlarını temizleyen “diyör. Allah akıl ve fikir versin.

Kırk Bin Başlı, Her Baştta Kırk Bin Dilli...Melekler

Said Nursi diyor ki: “Elbette muhbiri sadık’ın (Allah Resulü’nün) rivayet ettiği melâikeler (melekler) hakkındaki suretler, gayet münasıptır ve mâkuldur. (Allah Resulü) Ferman etmiş ki :

“Bazı melâikeler bulunur, kırk başlı veya kırkbin başlı var. Her başta kırk bin ağzı var, her bir ağızda kırk bin dil ile, kırk bin tes-

bihat yapar.” (Sözler -482- Yirmi Dokuzuncu Söz, Birinci Maksat, Dördüncü Esas)

Cevap: Ali el-Kari, sözün saçmalıklar içermesini ve Resulullah (a.s)’ın bu tür saçmalıkları söylemesinin mümkün olmadığını uydurma rivayetleri tanıma kâidelerinden biri olarak zikreder ve şu örneği verir. “Allah, lé İlâhe İllallah’ diyenin bu kelimesinden yetmiş bin dili olan bir kuş yaratır, her dilde yetmiş bin dille onun için Allah’a istiğfar eder.” (Aliyyul- Kari Esrarul Merfua 406)

Kırk bin başlı, her başı kırk bin dilli... rivayeti de işte bu tür uydurmalarından biridir. Said Nursi’nin, artık uydurmadan da öte tam bir saçmalık olan bu haberi nasıl yorumladığına da bakalım: Şu hakikatı hadisiye’nin bir manası var.

Manası şudur ki: Melâikenin ibâdâtı, (meleklerin ibadetleri) hem gayet muntazamdır, mükemmeldir, hem gayet küllidir, geniştir. Ve şu hakikatın sureti ise şudur ki: Bazı büyük mevcudatı cismaniye (büyük cisimler) vardır ki, kırk bin baş, kırk bin tarz ile vazifeyi ubudiyet yapar.

Mesela: Sema, güneşlerle, yıldızlarla tesbihat yapar. Zemin tek bir mahluk iken yüz bin baş ile, her başta, yüzbinler ağız ile, her ağızda, yüzbinler lisan ile vazife-i ubudiyeti ile tesbihatı Rabbaniyeyi yapıyor...”

Hatta ben, mutavassıt (orta yaş- orta büyüklükte) bir badem ağacı gördüm ki: Kırka yakın baş hükmünde büyük dalları var. Sonra birde baktım, kırka yakın dili hükmünde küçük dalları var. Sonra o küçük dalının bir diline baktım, kırk çiçek açmıştır. O çiçeklere nazar-ı hikmetle dikkat ettim her bir çiçek içinde kırka yakın incecik muntazam püskülleri ve sanatları gördüm ki, her biri sâni-i zülcelâlin ayrı ayrı birer cilve-i esmasını ve birer ismini okutturuyor.

İşte hiç mümkün müdür ki, şu badem ağacının Sâni-i Zülcelâlin ve Hakimi Zülcemalin, bu camid (ruhsuz-cansız) ağaca bu kadar vazifelerini yükletsin, onun manasını bilen, ifade eden, kainata ilan eden, dergâh-ı ilâhiyeye takdim eden, ona münasip ve ruhu hük-

münde bir melek-i muekkeli ona bindirmesin” (Sözler- 482 Yirmi Dokuzuncu Söz. Birinci Maksat Dördüncü Esas)

Cevap: İfadesinde açıkça anlaşılıyor ki, Said Nursi, Camid (ruhsuz- cansız) diye nitelendirdiği badem ağacının tesbihat yapamayacağını ve yüce Allah’ın da ona bu vazifeleri (tesbihatı) yüklemesinin mümkün olmadığını söylemektedir. Tesbihatı, badem ağacının namına ve yerine “ona münasip ve ruhu hükmünde vekil tayin edilmiş bir melek” yaparmış. Önce şunu belirtelim ki, şüphesiz ağaçlar ruhsuz ve cansız değil, bilakis canlı varlıklardır. Hatta, çiçeklerin sevdiklerini anladıkları, kendilerine sevgi gösterildiği ve güzel sözler söylendiği zaman daha iyi büyüyüp çiçek açtıkları bir gerçektir. Bitkiler su içerler, temiz ve güneşli havalarda daha rahat hayat buldukları bir gerçektir.

Hatta kuş ve böcekleri avlayan bitkiler bile mevcuttur. Bazı çiçeklere farklı müzik dinletildiğinde, müziğin türüne ve ritmine göre çiçeklerin tepkisinin de farklı olduğu, bazısının sararıp solduğu, bazısının ise gelişip büyüdüğü deneylerle kanıtlanmıştır. Doğrusu, ömrünü Kur’ana adadığını ve 20 yıl boyunca Kur’an’dan başka bir kitap okumadığını iddia eden bir kişiden bu sözler nasıl sadır olmuş, anlaşılır gibi değildir.

Bakınız Yüce Allah ne buyuruyor. “Yedi gök, arz ve bunların içinde bulunanlar, onu tesbih ederler. Onu hamd ile tesbih etmeyen hiçbir şey yoktur, ama siz onların tesbihatlarını anlayamazsınız....”, (İsra- 44)

Eğer badem ağacına bile melek tayin olunmuşsa, bildiğimiz mahlukat içinde insanlar dışında meleklerden başka Allah’ı tesbih eden yok demektir. Oysa yukarıdaki ayet, tesbih etmeyi meleklerden başkalarına da izafe etmektedir. “Göklerde ve yerde olanların tümü Allah’ı tesbih eder” (Haşr- 1) Aslında kötü insanlar dışında göklerde ve yerde olanların tümü melektir. Demek ki her şey, Allah’ı tesbih eder.

Hatta dağlar, taşlar onu tesbih eder. Velhasıl, Bütün elementler

ve var olan her şey onu tesbih eder...” “Dağları ve kuşları Davud’la beraber tespih etmek üzere ram etmiştik (itaat) ettirmiştik.” (Enbiya-79)

Kişi Uyanırken Allah’ın Resulü’nü Görmesi:

Said Nursi diyor ki: “Hatta Celaleddin es Suyuti gibi, uyanık iken, çok defa sohbeti Nebeviyeye mazhar olan veliler...”,(Sözler- 458 Yirmi Yedinci Söz, Yirmi Yedinci Sözün Zeyli, Birinci Hikmet, Tılsımlar Mecmuası 102) “...Sonra ehl-i keşfin tasdikıyla yetmiş defa Resulü Ekrem (aleyhissalatu vesselam) temessül edip, yakaza halinde (uyanık iken) onun sohbetine müşerref olan Celaleddin-i Suyuti gibi Allameler ve muhakkikler...” (Mektubat- 104-19. Mektup Mücizatu Ahmediye, Yedinci Nükteli İşaret, Mukaddime) “Âlem-i yakazada, (uyanık iken) Resulü Ekrem (aleyhisselamla) mükerrer (bir çok defa) surette müşerref olan Celaleddini Suyuti...”,(Mektubat- 130-On Dokuzuncu Mektup)

Cevap: Said Nursi, bu haberleri nereden almıştır? Neden bu gibi şeyleri söylemiştir? Bu gibi şeylerin olmasının mümkün olmayacağını ona hatırlatan akli başında hiç kimse yok muydu? Eğer Allah Resulü (aleyhisselam)ın böyle bir şeyi yapmaya gücü olsaydı, yâni Allah tarafından kendisine insanlar uyanırken onları ziyaret etme yetkisi verilseydi, ilk önce kendisinden 30- 40 sene sonra birbirlerini öldüren ashabına temessül eder onları uyarırdı. F Gülen de bu temessül hurafelerini Said Nursi’den alarak cemaatinin dini duygularını istismar ederek onları aldatmıştır. Said Nursi uydurma hadislerle ilgili şöyle diyor.

“Bütün ümmet bin seneden beri telakk-i bil kabul ettiği ve alemlî İslam içinde en az bir kısım ulemanın başka tevillerle bir derece zaafiyetine hükmettiklerine mukabil, Cumhuriyetin ve ümmeti Muhammediye (âleyhisselam) ın kabul ettiği, ahir zamanda gelen bazı hadiseler hakkındaki muhtelif rivayetleri te’vil, yani, mümkün bir ihtimal mânâsıyla bu zamanda vukua gelen ve gözle görülen hadiselerle tam mutabık çıkması bir yana, Dünyada hiçbir ilim ehli yanlış diyemez.

Faraza o hadislerden birisi mevzu(uydurma) da olsa mevzuun manası hadis değil demektir. Yoksa manası yanlış demek değildir ki, darb-ı mesel nevinden ümmet o rivayeti kabul etmiş. Bu nevi te'vilata yanlış diyenler, kaç cihette yanlış olduğu gibi, ümmetin telakkisine ihanet ve hadisleri inkardır. Ve “Süfyan’a dair hiçbir hadis yoktur, varsa mevzudur “ diyen müddei hiç hadis kitaplarını okumadığı, belki Kur’an’ın sürelerini de ne kadar olduğunu bilmediği halde, biri milyon, diğeri beş yüz bin hadisi hıfzına alan imamı Ahmed ibni Hanbel ve imamı Buhari gibi müçtehitlerin, böyle külli ve umumi bir tarzda cesaret edemedikleri halde, o müddei, külli bir surette ve umumi bir tarzda “Süfyan hakkında hiçbir hadis yoktur, varsa mevzudur” demesiyle haddinden binlerce defa tecavüz edip büyük bir hatayı irtikap etmiş, farzımuhal olarak hadis de olmazsa ümmeti İslamiyede bir hakikatı içtimaiye ve müteaddit def’alar eseri görülmüş vâki ve hak bir hadise-i istikbaliyedir. (Mudafalar- 280, 281 Afyon müdafası)

Cevap: Şimdi biz yukarıda geçen cehalet dolu fikirlerin hangisine cevap verelim. Said Nursi’nin “Ahmed bin Hanbel’in bir milyon. Buharinin beş yüz bin hadisi hıfızlarına aldıklarını “söylemesi ve buna inanması tam bir akıl tutulmasıdır. Madem bu kadar hadisi ezberlemişler, neden en azından bu hadislerin yüzde birini bile kitaplarına almadılar? Said Nursi’nin Kur’an okuduğunu ve anladığını söylemek, ilme değer verdiğine inanmak ve aklını kullandığına ihtimal vermek imkansızdır.

Said Nursi diyor ki: “Bir gün bir duada “Ya Rabbi! Cebrail, Mikail, İsrail, Azrail hizmetlerine ve şefaatlerine beni cin ve insan şerlerinden muhâfaza eyle” mealindeki duayı dediğim zaman, herkesi titreten ve dehşet veren Azrail namını zikrettiğim vakit gayet tatlı ve tesellidâr ve sevimli bir halet hissettim” (Şualar- 223)

Cevap: “Hürmetlerine, şefaatlerine” diye dua etmek şirkidir. Çünkü dua ibadettir. Ve duada Allah ile kul arasında hiç kimse aracı olmamalıdır. Bununla alakalı ayet çoktur.

“(Ey Nebi!) Allah’ın yanı sıra sana fayda veya zarar vermeyecek şeylere dua etme. Eğer bunu yaparsan o takdirde sen mutlaka zalimlerden olursun.” (Yunus-106)

Said Nursi’nin talebesi Abdülkadir Badıllı “Risale’i Nur’un kudsi kaynakları”adlı kitabında üstadından aldığı feyzle mevzu (uydurma) hadisler hakkında şunları söylüyor.

“Mevzu hadisleri tanıma, bulma ve tespit etme hususunda bazı kaideler, kanun ve ölçüler vâz’ edilmiş ve muhaddislerce tatbik edilmiştir. Şöyle ki: Hicri 200. yıl içerisinde şuyu bulan mevzu hadisler dedikodusu baş gösterince, büyük ve dâhi hadis imamları mezkur kaideleri koymuş ve tatbik etmişlerdir. Hadisi şeriflere katılmak istenen mevzu ve yalan sözler, tâ o zamanlar bulunmuş, tespit edilmiş ve hadislerden tarh edilip atılmıştır. Yani, şimdi elimizde mevcut me’haz (kaynak) hadis kitaplarında, o mevzu (uydurma) yalan sözlerin hiç birisi yoktur diyebiliriz. Bu durumda mezkûr asırda kesin olarak mevzululukları tespit edilmiş binlerce yalan ve uydurma sözlerden şimdi hiç birisi mevcut değildir diyebiliriz. (Badıllı- A.g.e 267, 268)

Cevap: Yeryüzünde başka hiçbir dinde ve kültürde böyle cehalete şâhit olamazsınız. Hem “şuyu bulan “mevzu” hadisler dedikodusu diyeceksin, hem de mevzululukları tespit edilmiş binlerce yalan ve uydurma sözlerden” bahsedeceksin Badıllı ya göre Risale’i Nur’daki yüzlerce belki binlerce yalan, uydurma rivayetler açısından bir sorun yok demektir. Badıllı aynen şöyle devam ediyor. Bu meselelerin neticesi şudur: Hicri ikinci asrın içinde başlayıp üçüncü asrın sonuna kadar devam eden mevzu hadisler dedikodusu fırtınasıyla, pür heyecan hamiyet ve gayrete gelen büyük hadis imamları, keskin ferasetleri yanında, mevzu sözleri bulma ve tespit etmeye kaide ve usulleriyle, kat’i mevzu sözleri bulmuş, tespit etmiş hadisten ayırıp adem gayyasına atmışlardır.

Yani şimdi adı söylenen, fakat varlıkları söz konusu olmayan üstünde kat’i olarak yüzde yüz hükmedilmesi mümkün olabilen hiçbir mevzu söz ve yalan hadis mevcut değildir. Yani şimdi elimizde mevcut olan 100 kadar kaynak hadis kitaplarında...” Evet hadis

kitaplarında diyorum. (Badıllı- a.g.e 267)

Bu sözlere söyleyecek bir şey bulamıyoruz.

Risâle’i Nur’da Hristiyan ve Müslümanların ittifakına(!) Said Nursi tarafından beklenen Mehdi de ortak edilmiş ve bu ittifak işinin programı olan Risâle-i Nur’u Mehdi’nin neşir ve tatbik edeceği de iddia edilmiştir...”

Said Nursi diyor ki: “Sonra gelecek o mübarek zat (Mehdi) Risâle’i nuru bir program olarak neşir ve tatbik edecek” (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 9. parlak fıkralar)

Risâle’i Nur Külliyyatında Said Nursi İsa (a.s) ın vekili(!) olarak takdim edilmiştir. “Ruhum bir mürşid-i ekmel taharri ederdi (arardı-araştırırdı) Aramak üzereyken bana ilham olundu ki: “Mürşidi sen uzakta arıyorsun, pek yakında bulunan Bediüzzaman vardır. O zât Risale’i Nur’un müceddidi hükmündedir. Hem aktabdır, hem Zülkarneyndir, hem ahir zamanda gelecek İsa (Aleyhisselam)ın vekilidir. Yani müjdecisidir” denildi. (Mustafa Hulusi- Barla Lahikası, 133, Yirmi Yedinci Mektuptan)

Kendisi hakkında “Mehdi ve Zülkarneyndir, İsa (a.s) ın vekilidir” ile ilgili talebelerinin söylediklerine Said Nursi aynen şöyle cevap veriyor. “...Ben de o kardeşlerimin pek ziyade hüsnün zanlarını (talebelerinde bulunan Sait Nursi’nin Mehdi olduğu inancı) bir nevi dua ve bir temenni ve Nur talebelerinin Kemal’i itikatlarının bir tereşşuhu gördüğümünden onlara çok ilişmezdim” “Hatta eski evliyanın bir kısmı, kerameti gaybiyelerinde Risale’i Nur’u aynı o ahir zamanın hidayet edicisi olduğu diye keşifleri, bu tahkikati ile te’vili anlaşılır” (Emirdağ Lahikası- 1, 262 yirmi yedinci mektuptan)

Said Nursi talebelerince kendisine verilen Mehdi payesini hiç de reddetmez ve tevazu perdesinin arkasındaki kimliğiyle der ki “Ahir zaman, o büyük şahsı Ehli Beyt’ten olacak. Gerçi mânen ben Hazreti Ali’nin (Radıyallahu Anh) bir veledi manevi hükmündeyim” “Ondan hakikat dersi aldım” Âl-i Muhammed (Aleyhisselam) bir manada hakikî Nur şakirdlerine şamil olmasından, Ben de Âl-i

Beyt'ten sayılabildim. Fakat bu zaman şahsi mânevi zamanı olmasından ve Nur'un mesleğinde hiçbir cihette benlik, şahsiyet, şahsi makamları arzu etmek, şan ve şeref kazanmak olmaz.

Nur'da ihlası bozmamak için, uhrevi makamat dahi verilse bırakmaya kendimi mecbur bilirim” (Emirdağ Lahikası- 1, 262 Yirmi Yedinci Mektuptan)

Cevap: Mehdilik konusu Risale’i Nur Külliyyatında geniş bir şekilde ele alınmıştır.

Özet olarak kurgu şöyledir. “Âhir zamanda Hristiyanlık ve Müslümanlık birleşecektir. Büyük Deccal bir şahıs, bir fert, bir insan değil, fakat bir şahs-ı mânevidir. Bu şahsı maneviyi pozitivizm, materyalizm, komünizm, ateizm ve dolayısıyla dinsizlik oluşturmaktadır. Bu büyük Deccalı Hz İsa'nın şahsı manevisinde birleşen Hristiyanlar ve Müslümanlar alt edecektir. Deccalı ve âhir zamanda incek olan Hz İsa'yı bir şahs-ı manevi olarak gören Said Nursi, her nedense İslam Deccal'ı Süfyanı ve onu alt edecek Mehdi'yi bu kez şahsı manevi olarak görmemektedir. içinde çelişkiler olsa da Risale i Nur'daki ifadelerinden, İslam Deccal'ı Süfyanı, Mehdi'nin yeneceği, bu Süfyan'ın Mustafa Kemal olduğu, Mehdi'nin ise kendisi olduğu anlaşılmaktadır.

Fakat Said Nursi'nin bu kurgusu da boş çıkmıştır. Çünkü dünya çapında komünizm yıkılmış, bugün Rusya İslam ülkelerine ve Müslümanlara en yakın ülkelerden biri olmuşken, en büyük ve gelişmiş silah sanayisi ile Hristiyan Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa İslam ülkelerine ve Müslümanlara karşı en ölümcül saldırıları yaparak günde onlarca, binlerce, birkaç yıl boyunca milyonlarca Müslümanın ölmesine ve perişan olmasına sebep olmuşlardır. Fazlurrahman der ki: “Son vahyin siyasi hayatının akışını kontrol etme teşebbüsünde Emevi ve Abbasilere karşı başarısızlığa uğradıktan sonra Şiilik, Hicri birinci, miladi yedinci yüzyılın son yarısında beklenen Mehdi (mehdi’i muntazır) fikrini geliştirdi.

On iki imam(İsnaaşeriye) fırkasında Şii inancının zaferini etki-

leyecek olan mehdi ile “gizli imam” aynı kişilikte birleştirildi. Söz konusu bu mehdilik nazariyesi ile İsa (a.s) ın nüzulü hakkındaki inancın iç içe girmesi, tabii olan bir gelişmeydi.

İslam adaletinin ve merhametinin toplum hayatında gerçekleşmediğini iyiden iyiye farkedilen Sünni İslam dünyasında da aynı çeşit fikir ve inançlar, cahil vaizlerin de yardımıyla hayal kırıklığına uğramış halkın kalplerinde hazır bir yer buldu. Mehdi’i muntazır fikri, Sünni kelimelerine resmen sokulmamakla beraber Sünni halk arasında önemini daima korudu. Daha sonra Şiilik ve Sünniliğe giren Yahudi ve Hristiyan kaynaklı uydurma inanç ve fikirler de bu faaliyet alanının genişlemesine sebep oldular. Kur’an tefsirlerine bile tesir eden fikirleri, tenkitçi İslam âlimleri İsrailiyat olarak kabul edip onların karşısına çıktılar” (Fazlurrahman- İslam, 186)

Mehdi, Deccal, Süfyan, İsa (a.s) ın nüzulü ile ilgili hadisler bakan basiret sahipleri, Allah’ın Resul’ünü bu çeşit sözlerden tenzih için kalplerinde hiçbir zorluk hissetmezler. Bu sözlerde mübalağa, tarihi tahrif çabası, ifrada dalma gayreti, koyu cehalet, dünyadan habersizlik, taklit, Kur’an’ı bilmeme, Yarattılış yasalarına karşı bir çok aykırılıklar vardır. Okuyan herkes ilk nazarda bu hadislerin bazı sapkınlar tarafından uydurulduğunu, şöhret ve halifelige hevesli bazı grupların marifetiyle çıkarıldığını anlar” (Muhammed Ferit Vecdi- Dairatul Maarif karnir Râbia aşar, 10- 48 Muhsin Abdülhamit, İslam’a yönelen yakıcı hareketler 54- 55) Muhsin Abdülhamit devamla mehdilik iddia edenlerden bahseder, velhasıl, gizli, müfrit, mistik akımların hepsi belirli merhalelerden sonra mensuplarına liderlerinin “Beklenen Mehdi” olduğunu telkin eder. (age 59-71)

İşte Said Nursi de bu çerçevede, şakirtleri tarafından hem aktab, hem Zülkarneyn, hem ahir zamanda gelecek İsa (aleyhisselamın) vekili olan birisi olarak gösterilir, onlara göre Said Nursi mehdidir! Risale’i Nuru bir program olarak neşir ve tatbik edecektir.

Nurcular ise, onun Cemiyeti Nuranisidir...” Tasavvufun Ruhani ideali, kitlelere hayatın nahoş gerçeklerinden, ekonomik sıkıntılardan, sosyal dengesizlikten ve siyasi kararsızlıklardan kaçma

imkanı verdi. Fakat o, hem İslam'ın sosyal düzene dair idealinin zararına olacak şekilde yaptı. Batıl inançların, hurafelerin topyekün tesiri, keramet tellallığı, mezar ibadeti ve pek tabii şarlatanlık...”

İslam dünyasında Mehmet Birgivi, Mehmet Ustuvâni, Mehmet Vâni ve az sayıdaki muvahhid hariç hiçbir dini lider ve otorite sufilğin bu Tevhide meydan okuyuşuna karşı gelme ve bu şirke karşı durma cesaretini gösteremedi.

Allah'ın İlk Yarattığı Şey

Allah'ın ilk olarak “Muhammed (a.s) ın nurunu yaratmış olduğu” Ehl-i Sünnet âlimleri ile hulul inancına bağlı batıniler tarafından kabul edilmektedir. Said Nursi, söz konusu uydurma rivayeti “kâinatın Muhammed'in nurundan yaratıldığı” iddiasına bir dayanak ve basamak olması için nakletmiştir. Said Nursi devamla “... Nur'u Muhammedi'yeden (aleyhisselam) yaratılan madde-i aciniyeden, (hamur maddesinden) seyyarat (gezegenler) ile şems'in o nur'un mâcun ve hamurundan infisal (ayrılması) ettirilmesine işarettir. Bu safhayı delâletıyla te'yit eden “Allah'ın ilk yarattığı şey benim nurumdur” olan hadisi şerifidir. (Sözler- 542, 543 Otuz Birinci Söz Üçüncü Esas)

Cevap: Yaratılış hakkında Kur'an'da birçok âyet vardır ki, birkaçı şöyledir. “Allah gökleri ve yeri yoktan var edendir” (Enam-101) “Şu küfredenler bilmezler mi ki, Gökler ve yer bitişik idi de Biz onları ayırdık ve bütün canlı şeyleri sudan yarattık...” (Enbiya- 30) “Allah her canlıyı sudan yarattı, onlardan kimi karnı üzerinde, kimi iki ayak üstünde, kimi de dört ayak üstünde yürür. Allah dilediğini yaratır. Çünkü Allah her şeye kadirdir.” (Nur- 45)

Hulul inancına sahip müşrik tasavvufçulara ait bu inançları ve sözleri Kur'an'dan destekleyen tek kelime olsun göstermek mümkün değildir. Batınilik ve Vahdeti Vücut telakkisinden kaynaklanan bu sözler, temel olarak Hristiyanlık ve kadim müşrik inançlarına dayanmaktadır.

Tasavvufçuların inancına göre Muhammed (a.s) taayyün(belli

olan, meydana çıkan, beliren)lerin ilkidir. Ve İsa (a.s)ın üstünde baba Allah'tan başka bir şey bulunmadığı gibi, Hz Muhammed'in üstünde de zat'ı ehadiyetten başka bir şey yoktur. Bunu ispatlamak için de, kainatın ve içindeki her şeyin Muhammed'in nurundan yaratıldığını ve dolayısıyla ilk olarak da Muhammed'in nurunun yaratıldığını iddia etmişlerdir. Aslında Kur'an'ı bilen ve zerre kadar ilmi olan, Allah Resul'ü (a.s)dan böyle sözlerin sadır olmayacağını bilir. Allah Resulü'nün olmadığı bir zamanda nasıl olur da bütün kainat onun nurundan yaratılmış olabilir.

Makam ve mertebesi ne olursa olsun hiç bir beşer nurdan yaratılmamıştır. Yaratılış bakımından Allah Resulü ile diğer insanlar arasında hiçbir fark olmadığını cahil, ahmak ve müşrik olmayan herkes bilir.

Yüce Allah, Kur'an-ı Mübin de şöyle buyuruyor. "İşte sana da böylece emrimizden bir ruh vahyettik, Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin." (Şura- 52) "Rabbin seni yetim bulup barındırmadı mı? seni yolunu şaşırmış (ne yapacağını bilmez) halde bulup doğru yola iletmedi mi?" (Duha 6, 7) " De ki: Ben, Yalnızca sizin gibi bir beşerim,(şu var ki) bana, ilahınızın, sadece bir tek ilah olduğu vahyolunuyor..." (Kehf- 110)

Bütün bu âyetlere rağmen Said Nursi şunları söylemektedir. "... Mahiyeti nur ve hüviyeti Nuraniye olan Hz Muhammed (aleyhissalam) (Sözler- 178- Tılsımlar Mecmuası, 29) "Ahmet yaratılmış o büyük Nuru Ehaddan (Allah'ın nurundan) Her zerrede nurdur, o ezelden hem ebedden. Bir nur ki odur hem lâ yetanâhi. Ol Fahri Cihan Hazreti mahbubi İlâhi. (Sikke-i Tasdiki Gaybi 251, Parlak Fıkralar ve Güzel Mektuplar)

Cevap: Yani Said Nursi, Allah Resulü'nün mahiyetinin Nur olduğunu iddia etmekte, talebelerinden birinin yazdığı şiirde de Allah Resulü'nün Allah'ın nurundan yaratıldığını söylemektedir. Peki Kur'an-ı Mübin bu konuda ne buyuruyor "De ki: Rabbimi tenzih ederim. Ben, Elçi olan bir beşerden başka neyim ki?"(İsra- 93) Allah Resulü (aleyhissalam) her insan gibi hastalık, açlık, susuzluk, elem,

ızdırıp, lezzet, acı, hayat ve ölüm gibi olayları yaşamıştır. Tarihin kaydettiğine göre, Nebi (a.s) vefatına yakın hastalığında tek başına ayağa kalkıp mescide gidecek takati kendisine bulamamış, Ali ile Abbas'ın kolları arasında mescide kadar götürülebilmiştir. Allah Resulü ve diğer elçilerin kafir ve müşrikler tarafından yalanlanmalarının en önemli sebeplerinden birisi, Melek değil beşer olmalarıdır .

“Kendilerine hidayet gelince, insanların iman etmelerine engel olan şey “Allah elçi olarak bir beşeri mi gönderdi? demeleridir.”

Diyor ki: Eğer Bu Zât (a.s.m) Olmasa idi Kainat Olmazdı

“Eğer bu zat (a.s.m) olmasa idi kainat da olmazdı” mealinde “Lev lâke levlâk” olan Hadisi Kudsi...” (Mesnevi Nuriye- 22, Reşhalar, Beşinci Reşha) “Eğer o olmasaydı, o saadeti ebediye olmazdı ve cennetine her nevi mahlukatından istifadeye müstaid olan cin ve ins, cenneti şenlendirmeyeceklerdi, bir cihette sahipsiz virane (harabe) kalacaktı.” (Mektubat- 281)

“Ehli İslam'ın ve nev-i beşerin medar-ı fahri ve bütün mevcudatın sebebi hilkatı ve bütün füyuzatı ilahiyenin mazharı ve Âli Peygamberin...” (Tarihçe-i Hayat- 585, Isparta Hayatı) “Evet, madem ki kainatın halkına sebep olan Nebiyyi efham (sallallahu aleyhi ve sellem)Efendimiz Hazretleri” (Barla Lahikası- 81, Yirmiyedinci Mektuptan) “Bütün eşya ve eflaki senin için yarattım habibim!” fermanına karşı” (Zülfikar Mecmuası- 441, Zülfikarın Hatimesi) “Parlattı cihanı bu güzel nuru Muhammed (aleyhisselam) Halk olmazsa, olmaz idi bir zerre ve bir fert. (Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 251)

Cevap: Dünyanın en yalan ve uydurma eserlerden biri olan Risale’i Nur’da birçok kez tekrarlanan bu iftira rivayetler, hurafe kitaplar ve bazı diyanet imamlarının vaazları ve hutbeleri vasıtasıyla Kur’an’a vâkıf olmayan halk arasında yaygınlaşmış ve karşı gelmesi zor inançlardan olmuştur. Gerçekte bu rivayetlerin hepsi ilmi ciddiyetten ve Kur’an İslam’ından uzak, Allah ve Resulüne büyük bir iftira ve akılsızca hezeyanlardır.

Risale’i Nur’da İtikâdi Sapmalar

Said Nursi diyor ki: “Özellikle, Allah adamı Hz. Abdulkadir Gavsı Âzam “ol” der “olur” dairesinin kutbu...” (Barla Lahikası- 234) Yirmi Yedinci Mektuptan- Galip’in Fârisi Fıkrası Kerameti Gavsıye Münasebetiyle Yazılmıştır)

“Hz Mevlana(k.s) Hindistan’dan Tarihi Nakşiyi (Nakşibendi tarikatını) getirdiği vakit, Bağdat dairesi, (herhalde bölgesi demek istiyor, veya tarikat merkezi)

Şâh-ı Geylani’nin (k.s) ba’delmammat (ölümünden sonra bile) hayatta olduğu gibi tasarrufunda idi. Hz. Mevlana’nın (kaddesallahu sırrahu) tasarrufu cây-ı kabul göremedi. Şâh-ı Nakşibent’le (kaddesallahu sırrahu) imamı Rabbanî’nin (kaddesallahu sırrahu) ruhaniyetleri (ruhları) Bağdat’a gelip Şâh-ı Geylani’nin ziyaretine giderek rica etmişler ki: Mevlana Halit (kaddesallahu sırrahu) O senin evladındır, onu kabul et, Şâh-ı Geylani (kaddesallahu sırrahu) onların iltimasını (aracı olmalarını) kabul ederek Mevlana Halidi kabul etmiş, ondan sonra birden Mevlana Halid (kaddesallahu sırrahu) parlamış” (şöhret olmuş)

Cevap: Şimdi yukarıdaki cümleleri bir ilim adamı değil, akli başında bulunan birisi söyleyebilir mi ? Yukarıdaki inanç ve fikirlerin hepsi sahibini Kur’an ve Tevhid dairesinden büsbütün çıkarıp Şirk’in bataklığında boğulmasına sebep olur. Şu inanca bakar mısınız? “Şâhı Nakşibent’le imam-ı Rabbanî’nin ruhları Bağdat’a gelip Şâhı Geylani’nin ziyaretine giderek rica etmişler ki,

Mevlana Halid senin evladındır kabul et, Şâhı Geylani onların iltimasını kabul ederek Mevlana Hâlid-i kabul etmiş” Şimdi biz, Kur’an ahlak ve ilminden, akıl ve hikmetten, tefekkür ve sorgulamadan uzak, saçma sapan bu inanç ve fikirlere ne diyelim? Bir de, Said Nursi ve talebelerine göre “ Abdulkadir Geylani “ol “dedi mi, hemen olur muş” Yani Said Nursi ve şakirtlerinin inancına göre Abdulkadir Geylani (Hâşâ)Allah gibi kâinatta tasarruf yetkisine sahiptir.

Halbuki Kur’ana göre ancak Allah “ol” dediği zaman bir şey oluş sürecine girer. Çünkü kainattaki tek tasarruf sahibi Allah’tır.

Buna inanmayan kim olursa olsun müşriktir. Said Nursi aynen şöyle devam ediyor. “Hz şeyhin vefatından sonra hayatta oldukları gibi tasarrufları ehli velayetçe kabul edilen (öldükten sonra da dünyada tasarruf etmeye gücü yeten) üç evliya-yı Azime'nin en azamı o Hz. Gavsı Geylani'dir” (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 15, 16 Parlak Fıkralar ve Güzel Mektuplar, Şamlı Hafız Tevfik)

“Hz. Ali (radiyallahu anh) o mucizevâri kerametiyle ve Hz. Gavsı Âzam (kaddesallahu sırrahu) harika kerameti gaybiyesiyle sizlere, bu sırrı ihlasa binaen iltifat ediyorlar ve himayetkârâne teselli verip hizmetinizi manen alkışlıyorlar. Evet, hiç şüphe etmeyiniz ki, bu teveccühleri ihlas'a binaen gelir. Eğer bilerek bu ihlası kırsanız, onların tokadını yersiniz) onuncu Lem'adaki şefkat tokatlarını tahattur ediniz “ (Rehberler 261, Lemalar 162, Yirminci Lem'a- İhlas hakkında)

...”ruhanileri âlem-i ervahtan gönderip beşer suretine temessül ettiren, hatta ölmüş evliyaların çocuklarının ruhlarını cesed-i misaliyle dünyaya gönderen bir Hakim-i Zülcelal...” (Mektubat 54, On Beşinci Mektup, Dördüncü Sualinizin Meali)

Hatta şehitlerin Efendisi olan Hz Hamza (radiyallahu anh) mükerrer vakiatla kendine iltica (Sığınan)adamları muhafaza etmesi ve dünyevi işlerini görmesi ve gördürmesi çok vakiatla, bu tabaka-ı hayat tenvir ve ispat edilmiş.” (Mektubat, 6. Birinci Mektup Dördüncü Tabaka-i Hayat)

Cevap: Yukarıda geçen sözlerin hepsi hurafe, yalan, uydurma, hatta bir çok şirki içinde barındırmaktadır. Bakın Yüce Allah ne buyuruyor. “Ölümsüz ve daima diri olan Allah'a güvenip dayan, onu hamd ile tesbih et, kullarının günahlarını onun bilmesi yeter.” (Furkan 58) “O, kullarının üstünde her türlü tasarrufa sahiptir. O, Hüküm ve hikmet sahibidir. Her şeyden haberdardır.” (Enam 18) “Eğer Allah sana bir zarar dokundurursa, onu yine ondan başka giderecek yoktur. Eğer sana bir hayır dilerse, O'nun keremini geri çevirecek yoktur. O, hayrını kullarından dilediğine eriştirir. Ve o bağışlayandır, esirgeyendir.” (Yunus 107)” Allah'ın insanlara açacağı herhangi bir rahmeti

tutup hapseden olamaz. Onun tuttuğunu Ondan sonra salıverecek de yoktur. O, üstündür, hikmet sahibidir.” (Fatır, 2)

Bu ayetler gibi yüzlerce ayet vardır ki, Said Nursi ve talebelerinin Risale’i Nur Külliyyatında ortaya koydukları hurafe ve yalanları çöpe atar. İnanç ve fikirlerinde Said Nursi’nin itikadi bir sapması daha vardır ki kibir, gurur ve cehaleti içinde barındırıyor. Kur’an’da ihlas kavramı, “dini Allah’a özel kılmak” anlamında kullanılmışken, Said Nursi ve manevi talebesi F Gülen eserlerinde ihlas kavramını kendilerine bağlılık, hurafe ve yalanlarına karşı gelmeme anlamında kullanmışlardır.

Yüce Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor. “Müşriklerin ona koştukları ilahları mı hayırlı, yoksa darda kalana kendine yalvardığı zaman karşılık veren ve başındaki sıkıntıyı gideren, sizi yeryüzünün hakimleri kılan mı? Allah’tan başka bir ilah mı var! Ne kadar da az müzakere ediyorsunuz.” (Neml-62)

“Ey müşrikler! Allah ile beraber yalvardıklarınız sizler gibi kullardır. (Onların size yardımları konusunda)doğru iseniz. Onları çağırın da size cevap versinler!” (Araf- 194) “O, bir hükümde bulunmak istedi mi ona sadece “ol “der. O da oluş sürecine girer” (Mer-yem- 35)

Risale’i Nur’da sadece Allah’a ait olan bir çok sıfat ile kulları da vasıflandırılmıştır. Bu ise Kur’an’da sayısız âyette şirk olarak görülmüştür.

Bir Kişi Aynı Anda Birden Fazla Yerde Bulunabilir mi?

Bu konuyu özel bir bölüm altında ele almamızın nedeni, Said Nursi’nin ölümlerin tasarrufuna ve kişinin aynı anda birden fazla yerde bulunmasına ilişkin sözlerinin hem aynı noktaya varması, hem de bunu ölümlerin tasarrufuna bir delil olarak ileri sürmesidir. Ayrıca, Said Nursi, bu başlık altında toplamaya çalıştığımız sözlerinde akidevi yönden incelenmesi gereken birçok mesele vardır. Diyor ki: “... Velilerin abdal’ı, çok yerle de bir anda zuhur eder, görünür” (Sözler- 657; Lemaat- Temessülün Aksamı Muhtelifedir-

Lemaat 25)

Aynen şöyle diyor: “...Hatta evliyadan, ziyade ruhaniyet kesbeden ve abdal denilen bir kısmı, bir anda birçok yerlerde müşahede ediliyormuş, aynı zat, ayrı ayrı çok işleri görüyormuş” (Sözler-178 Tılsımlar Mecmuası)

Cevap: Said Nursi'nin bu söylediklerinin doğru olduğuna dair Kur'an'da en ufak bir işaret ve akli delil bulunmamaktadır. Bu çeşit iddialar hurafecilerin zırvalarından başka hiçbir değer ifade etmemektedir. Yüce Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. “Gerçek davet ancak Allah'a yapılandır. Yanı sıra davet ettikleri onların isteklerini hiçbir şekilde karşılayamazlar. Onlar ancak ağzına gelsin diye suya doğru iki avucunu açan kimse gibidir. Halbuki (suyu ağzına götürmedikçe)su onun ağzına girecek değildir. Kafirlerin daveti kuşkusuz hedefini şaşırmıştır.” (Ra'd-14)

Allah'tan Başkasından İstiğase (Yardım)

Risale-i Nur talebeleri diyorlar ki: “...Peygamberimiz Hz Muhammed (aleyhisselam)dan imdat ve risale-i Nur'un şahs-ı manevîsinden himmet dileyerek çalışıyoruz. Ziver Gündüzalp (Rehberler- 140, Gençlik Rehberi Risale'i Nur nedir?)

“Sevgili Peygamberimiz Resuli Ekrem (aleyhisselam) efendimiz, sizden üstadımıza ve Nur talebeleri kardeşlerimize iman ve Kur'an hizmetinde ebediyen muin ve yardımcısı olsun. Hayrunnisa, Seyyide, Emine, Fatma, (Rehberler 201, Hanımlar Rehberi- Hasan Feyzi, Halil İbrahim Misullu Nur'un kahramanları gibi İstanbul'da kadınlar taifesinden Nurlara harika bir alakadarlık gösteren hanımların mektubudur) Hz. Esedullah-ul Galip Ali İbni Ebu Talip (radiyallahu anh ve kerremallahu vechehu) kaside-i Ercuze-i meşhûresinde der ki, “Fe imemâ nahnu ale-t- tahkiki avsun liküllü kurbetin ve dikkin “ yani biz Âli Bey'ten her kuvvet ve şiddet zamanında birer Gavs çıkıp imdat ediyor” (Sikke-i Tasdiki Gaybi-168 Ondokuzuncu Lem'a)

“Ene limuridi hafızan” ilmi cifir itibariyle makamı ebced hesabıyla, bin üç yüz otuz altıyı (1336) gösterir. Demek Hz. Gavs

“Bu tarihte istikbalde gelecek müridini (Said Nursi) emri ilahi ile muhafaza edecek” diyor. Müteaddit (sayısız) tehlikede Hz. Gavs’ın gösterdiği tarihi Arabi itibariyle gerçekten bir hıfzı ilahi içinde bulunduğumu hissediyorum.

Demek Cenabı Hak o kudsi üstadımı, bir melek sıyanet gibi bana muhafız kılmış” (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 190 Sekizinci Lema)

Said Nursi diyor ki: “Ben sekiz -dokuz yaşındayken, bütün nahiyemizde ve etrafında ahali Nakşi tarikatında ve oraca meşhur Gavsî Hizan namıyla bir zattan istimdad (yardım) dilerken, ben akrabama ve umum ahaliye muhalif olarak “Ya Gavsı Geylani” dedim. Çocukluk itibariyle elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz bir şey kayboldu “Ya şeyh! sana bir Fatiha, Sen benim şu şeyimi buldur” Aciptir ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle Hz. Şeyh himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiş. Onun için bütün hayatımda umumiyetle fatiha ve ezkar (zikirler) ne kadar okumuş isem, zât-ı risaletten (Allah Resulünden) (aleyhisselam) sonra şeyhi Geylaniye hediye ediliyordu” (Sikke-i Tasdiki Gaybi- 179- Sekizinci Lem’a)

“Allahümme Salli ve Sellim Ale-l gavsil Ekberi fi küllil usuri ve-l kutbil â’zami fi küllid -duhuri seyyidina Muhammedin...” (Mektubat- 432- Yirmi Dokuzuncu Mektup)

Cevap: Konumuzu “Allah’tan başkasından İstiğase (manevi yardım)” olarak isimlendirmemizin nedeni, Risale’i Nur’da birden çok kişinin “Gavs” olarak nitelendirilip yardımlarının(?) zikredilmesidir ki, Gavs ve istigase aynı kökten gelir. Risale’i Nur’da aktardığımız salavatta Allah resulü (aleyhisselam) “Gavsı Ekber” olarak vasıflandırılmış ki, Kur’an’daki salavat(Ahzab suresi- 56.âyet) “Nebiye yapılan yardım ve destek anlamında kullanılmıştır “ Muhammed’e salavat çekme değil “ Risale’i Nur’da Abdulkadir Geylani de “Gavsı Azam” diye nitelendirilmiş, Ali ve Âli Beyt’ten bazı kişilerin de “Gavs” oldukları iddia edilmiştir. Ayrıca Risale’i Nur’a göre Said Nursi’de “Gavsı Azam’dır” (Tılsımlar Mecmuası-191- Maide tül Kur’an) (Bu İddia Tılsımlar Mecmuasında Arabi harflerle yer alan “Maide’tul Kur’an risalesinde yer almaktadır)

“İstiğâse” (manevi olarak yardım isteme Kur’an’da Allah bağlamında bir çok âyette geçer. (Enfal-9; Yusuf; 49; Kehf-29) Said Nursi’nin fanatik şakirtlerinden biri olan Abdullah Yeğin’in yeni lügatında:

Gavs: Yardım edici, medet verici (Yeğin Yeni Lügat- 171)

Medet: İnanet, yardım, imdat, eman (Yeğin Yeni Lügat- 394)

İmdat: Yardım, yardıma yetişmek “yetişin, kurtarın “mana-sında da kullanılır.

Yardıma gönderilen kuvvet (Yeğin, Yeni Lügat- 271)

İstimdat: Medet ve yardım istemek (Yeğin, Yeni Lügat- 297)

Muin: Yardımcı (Yeni Lügat- 452)

Şeklinde açıklanmıştır ki, bunlar ele aldığımız konunun Risale’i Nur’da kullanılan anahtar kelimelerdir. İstiğâsenin de hangi anlama geldiğini aynı eserden aktaralım.

“Konu “dua “ile yakından alakalı olduğundan, önce bu kavram üzerinde durmak gerekmektedir. “Dua” temelde “çağırma” anlamındadır. “isim”le çağırma da olduğundan kelimenin anlamı İçine “isimlendirmek” de girer. Müşrikler hak etmedikleri halde mabud edindiklerine, “ilah”ismi verirler ve böylece şirk koşarlar, bu şekilde “ilah” olmayanlara “ ilah “ deme, onları “ilah” olarak çağırma “dua”-dır. Müşrikler bu şekilde adlandırdıklarına yalvarırlar ve onlardan yardım dilerler. Oysa bu tür duanın onlara zarar’dan başka bir şey kazandırmayacağı malumdur. (Ali Ünal- Kur’an’da temel kavramlar- 497, 498) Mu’cemul Mufehres’te “De’a” şöyle açıklanır.

1-) Çağırma.

2-) Sızlanarak zikretmek, temenni etmek (ah, yetiş, ölüm neredesin?) demek

3-) Dua etmek

4-) ibadet etmek

5-) yardım dilemek, medet istemek

6-) istemek...” Mu’cemul Müfehres- 185)

Konunun hemen başında, etrafındaki insanların Hizan gavs’ına medet ve yardım istemelerine karşın Said Nursi’nin, çocukluğunda, ceviz gibi önemsiz bir şey hususunda bile gavsı Geylani’den yardım dilemesinin üzerinde durmak istiyoruz.

Said Nursi, şeyh Geylani’nin bin kez imdadına yetiştiğini yemin ederek söylemektedir. Bu, Said Nursi’nin çocukken yaptığı şeyin doğru olduğunu, Risâle’i Nur Külliyyatını yazdırırken de yani hayatının son zamanlarında da aynı inançta olduğunu açık ve net olarak göstermektedir. Said Nursi, Hizanlıların şeyhinden değil de Geylani’den yardım dileyerek halka karşı gösterdiği muhalefeti, sanki ölümlerden yardım dileyenlere mukabil diri ve ölümsüz (hayy ve lâyemut) olan Allah’tan yardım isteyen birinin muhalefeti gibi anlatmaktadır. Bunun şirk bataklığında insanları gördüğü halde o batağa değil de başka bir şirk batağına atlamaktan bir farkı var mıdır?

Said Nursi’nin nasıl bir cehaletin içinde olduğunu ortaya koyan bir kaç âyetin mealini vermeyi uygun görüyoruz.

“Ona kulluk et ve ona dayan.” (Hud- 123) “Allah’a ibadet edin, ona hiçbir şeyi ortak koşmayın.” (Nisa- 36) “İşte bunlar, Rabbinin sana vahyettiği hikmetlerdir. Allah ile birlikte başka ilaha yalvarma, sonra kınanmış ve Allah’ın rahmetinden uzaklaştırılmış olarak cehenneme atılırsın.” (İsra- 39) “Yalnız ona tevekkül eder ve yalnız ona yönelirim.” (Hud- 88) “Müminler ancak Allah’a dayansınlar” (İbrahim- 11)

Dua ister ibadet duası, ister ihtiyaç ve yardım dileme duası olsun sadece Allah’a yapılır.

Yüce Allah şöyle buyurmaktadır “De ki: ben Ancak Rabbime davet eder ve hiçkimseyi ona ortak koşmam.” (Cin- 20) (Cennetlerde nimet içinde olanlar derler ki) Biz bundan önce yalnız ona davet ederdik, çünkü, iyilik eden, rahim olan ancak O’dur.” (Tur-

28) “(Rahman’ın muhlis kulları) Allah ile beraber başka ilah’a davet etmezler.” (Furkan- 68) “Allah’ın yanı sıra sana fayda veya zarar vermeyecek şeylere davet etme. Eğer bunu yaparsan o takdirde sen mutlaka zalimlerden olursun.” (Yunus- 106)

“Allah ile beraber başka bir ilah’a davet etme yoksa azap edilenlerden olursun.” (Şuara- 213) “Allah’ın yanı sıra kıyamet gününe kadar kendisine cevap veremeyecek şeylere davet edenden daha sabık kim olabilir. (oysa) onlar, bunların tapmalarından habersizdirler.” (Ahkaf- 5) Allah’ı birlemekle, ibadette ve yardım dilemekle dini ona özel kılmak, Kur’an’ın bir çok âyetinde dile getirilmiştir. Aslında bu, imanın ve tevhid’in en hassas noktasıdır. İslam’ın evrensel mesajının evveli ve nihayeti bu ilkelerdir. Bu ilkeler topluca bir ayeti kerimede şöyle dile getirilir.

“De ki: Benim tüm istek ve arzum, bütün ilkelerim, hayatım ve ölümüm âlemlerin rabbi olan Allah’a armağan olsun. Ulûhiyetinde onun ortağı yoktur. Ben işte bu tevhid ile emrolundum. Ben varlığımı kayıtsız şartsız Allah’a teslim edenlerin öncüsü olacağım.” (Enam- 162,163)

Allah elçilerinin girmek istedikleri cenneti Said Nursi reddediyor.

Diyor ki: “Vedut “ismine mazhar bir kısım evliya:

“cennet’i istemiyoruz, biz lem’a-ı muhabbeti ilâhiyye, ebeden bize kâfidir “ demişler. (Sözler- 584, Otuz İkinci Söz)

Cevap: Vedut anlamına gelen “mevedde” vudd masterından gelir. “çok sevilen, habib” veya kendisine yönelene ve tövbe edene muhabbet eden” diye tarif edilmiştir. “VDD” kökü, Kur’an’da değişik şekilleriyle 30 kadar âyette geçer. Fiil olarak kullanılışında, belli başlı iki mana ifade eder.

Birincisi: Temenni sevgisidir. bu kısmının misalleri daha fazladır.

Mesela: “Her biri (Yahudilerden) ömrünün bin yıl olmasını

sever (yani temenni eder)(Bakara- 96 ;Nisa- 102; Âli İmran- 69) Mücerret sevgi anlamı ise, şu ayette görülür. “Allah’a ve ahiret gününe iman eden bir topluluğun, Allah’a ve Resûl’üne karşı çıkanlara Sevgi beslediklerini göremezsin...” (Mücadele- 22)

Buna mukabil, mastar olarak kullanıldığı her yerde, mücerret sevgi manasını alır. “Umulur ki, Allah sizinle düşman olduğunuz kimseyle arasında bir sevgi (meveddet) meydana getirir...” (Mümtehine- 8)

“İnsanların özellikle kadın- kocanın arasında sevgi meveddet ve şefkat yaratması da, Allah’ın âyetlerindedir...” (Rum-21)

Şimdi de Allah kimleri seviyor, ona bir bakalım.

“...Allah muhsinleri(iyilik edenleri) sever.” (Bakara- 195) “...Allah şüphesiz muttakileri (takva sahiplerini) sever.” (Âli İmran- 76) “...Allah sabredenleri sever.” (Âli İmran- 146) “...Allah şüphesiz tevbe edenleri sever, temizlenenleri sever” (Bakara- 222) “Şüphesiz ki Allah, tuğlaları birbirine kenetlenmiş binalar gibi saf olarak Allah yolunda savaşanlar sever.” (Saf-4)

2) Allah’tan gelen bir nimeti ve mükafatı reddedip “istemiyorum” demek, büyük bir küstahlıktır. Üstelik, bu nimet Allah’ın en önemli nimeti olan cennet olursa küstahlık, cehalet, şirk ve küfür boyutuna ulaşır. Hiç kuşkusuz bütün elçiler cenneti Allah’tan talep etmişlerdir. Halbuki hiç kimse Allah’ı elçilerden daha fazla ne tanıyabilir, ne de sevebilir. İşte Said Nursi’nin “Vedud” ismine mazhar bir kısım evliya” cenneti istemiyoruz, bir lem’a-ı muhabbeti ilahiye, ebeden bize kâfidir “dedikleri cennetin Kur’an’daki tasviri. “Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir...” (Âli İmran- 185)

(Ey Nebi!) De ki: Size, (dünyadaki) nefsanî arzulardan, kadınlardan, oğullardan, yığın yığın biriktirilmiş altın ve gümüşten, salmaatlardan, sağmal hayvanlardan, ekinlerden ve dünya hayatının geçici menfaatlerinden daha hayırlısını bildireyim mi? bilinç sahipleri için Rableri yanında nehirler akan ebediyen kalacakları cennetler, tert-

miz eşler ve Allah'ın rızası vardır.” (Âli İmran- 14,15)

“İnanıp salih ameller yapanlara, altlarından nehirler akan cennetlerin kendilerine ait olduğunu müjdele.” (Bakara- 25)

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Kur'an'da bine yakın âyeti kerimede anlattığı ve büyük önem verdiği cennetle alakalı hangi ayeti yazıyım?

İşte size İslam dininin en büyük önderi olan İbrahim (aleyhis-selamın) Allah'a olan yakarışı ve arzusu, “Hesap günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum O'dur. Rabbim! bana hikmet ver ve beni iyiler arasına kat. Bana, benden sonra gelecekler içinde iyilikle anılmak nasip eyle, beni naim cennetinin varislerinden kıl” (Şuara- 82, 85)

İşte Allah Resülü'nün ve mü'minlerin anlatıldığı bir ayet, “Ey iman edenler! Samimi bir şekilde Allah'a dönün. umulur ki Rabbiniz sizin kötülüklerinizi örter, Nebi'yi ve onunla birlikte iman edenleri utandırmayacağı günde, Allah sizi, içlerinden nehirler akan cennetlere sokar. Onların önlerinden ve sağlarından (amellerinin) nurları aydınlatıp gider de “Ey Rabb'imiz! Nurumuzu bizim için tamamla, bizi bağışla, çünkü sen her şeye kadirsin” derler.” (Tahrim-8)

Ey Rabb'imiz! Hulul inancına sahip bâtını müşriklerin aksine, senden cenneti istiyoruz. Sana yalvarıyoruz, bizi cehennem azabından muhafaza eyleyip, cennetini ihsan eyle.

Said Nursi diyor ki: “Sıddık-ı Ekber (radiyallahu anh) demiştir ki: “Cehennemde vücudum o kadar büyüsün ki, ehli imana yer kalmasın” (Sözler- 706, Teşrini sani- 1950)

“Ve Sıddık-ı Ekber'in, “Cehennemde vücudum büyüsün, tâ ki ehli imana yer bulunmasın” diye fedakarlıkta âzami bir zerresini kazanmak fikriyle, biçare Said bütün ömründe tecerrüdü, (tecrit edilmişliği, yalnızlığı) istiğnayı (kanaat zenginliği) ihtiyar etmiş” (seçmiş) (Rehberler- 159,160, Hanımlar Rehberi)

Said Nursi aynı konuya devam ederek diyor ki: “Sıddık-ı Ekber

(radiyallahu anh) dediği gibi “Müminler Cehenneme gitmemek için Allah’tan isterim, benim vücudum büyüsün ki, onların yerine azap çeksin” diye söylediği kudsi fedakarlığın...” (Emirdağ Lahikası- 11,137, Yirmi Yedinci Mektuptan)

Cevap: Ebubekir’e nisbet edilen bu söz vaizlerin camilerin kürsü ve minberlerinde, müelliflerin kitaplarında, Risale’i Nur’dakinden biraz farklı olarak şu şekilde nakledilmektedir. “Resulullah’ın hicranıyla ciğerleri parça parça olacak şekilde yanan ve Allah’ına “Ey Rabbim! Yarın kıyamette benim vücudumu o derece büyüt ve sonra beni cehenneme at ki onu yalnız ben doldurayım, başkasına yer kalmasın!” diye yalvaran...”

Bu Ebu Bekir’e iftira olan sözler birçok yönden Kuran’ı Mübin’e aykırıdır. Allah’ın kitabına göre âhirette cehennem azabının dehşetinden dolayı herkes birbirinden kaçır “İşte o gün kişi, kardeşinden, annesinden, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçır. O gün herkesin kendine yetip artacak bir derdi vardır.” (Abese- 34, 37) “Herkesin kazanacağı yalnız kendisine aittir. Hiçbir suçlu başkasının suçunu yüklenmez.” (Enam- 164)

Daha önce dediğimiz gibi Allah’ın Elçileri Allah’tan cenneti istemişlerdir, cehennem azabından Allah’a sığınmışlardır. Cehennem azabından Allah’a sığınmak iyi kulların özelliklerinden sayılmıştır. “...Bu nimetler, Ey Rabbimiz! İman ettik, bizim günahlarımızı bağışla, bizi cehennem azabından koru! diyen. Sabreden, dürüst olan, huzurda boyun bükten, hayra harcayan ve seher Vaktinde Allah’tan bağış dileyenler içindir.” (Ali İmran- 16, 17)

(Rahmanın has kulları) şöyle derler. “Rabbimiz! Cehennem azabını üzerimizden uzaklaştır. Doğrusu onun azabı gelip geçici değil, devamlıdır. Orası cidden ne kötü bir yerleşme ve ikamet yeridir.” (Furkan- 65, 66) “Ey Rabb’imiz! iman ettik bizim günahlarımızı bağışla, bizi ateş azabından koru.” (Ali İmran- 16) “(Bütün elçiler) hayır işlerinde koşuşurlar umarak ve korkarak bize yalvarırlardı. Onlar bize karşı derin saygı içindeydiler.” (Enbiya- 90)

“...Her nefis ölümü tadıcıdır. Ve ancak kıyamet günü yaptıklarınızın karşılığı size tastamam verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Bu dünya hayatı ise aldatma metaından başka bir şey değildir.” (Âli İmran- 185)

Güya Ebubekir (r.a) bunu insanlara olan merhametinden dolayı söylemiştir. Eğer cehenneme girene merhamet edilecekse, Rahman ve Rahim olan Allah, merhametlilerin en merhametlisidir, onlara Allah merhamet ederdi. Yüce Allah şöyle buyuruyor. “(Ey Nebi!) Hakkında azap hükmü gerçekleşmiş kimseyi ve ateşte olanı sen mi kurtaracaksın!” (Zümer- 19)

Şia, Ali, Hasan, Hüseyin, Fatma, Ehli Beyt ve 12 imam hakkında hadisler uydurmaya başlayınca, buna mukabil Emevi beslemesi Ehli Sünnet’in muhaddisleri de, Şia’dan aşağı kalmamak için bir çok yalan ve uydurma rivayetlerle Ebubekir, Ömer, Osman ve diğer sahabeler hakkında onları yücelten binlerce hadis uydurmuşlardır. İşte bu Ebubekir rivayetleri onlardan biridir. Said Nursi büyük çelişkiler içindedir, inanç ve fikirlerinin bağlam ve bütünlüğü bulunmamakta, hiç bir sisteme sahip olmamaktadır. Çünkü “zalimler için yaşasın cehennem” diyen de odur. Daha zalimlerle alakalı öyle şeyler söylüyor ki, onları yazarsak iş çok uzar.

Said Nursi diyor ki: “Ve Siddık-ı Ekber’in “Cehennemde vücudum büyüsün, tâ ki ehli imana yer bulunmasın “diye fedakarlıkta âzami bir zerresini kazanmak fikriyle, biçare Said bütün ömründe tecerrüdü, istiğnayı ihtiyar etmiş. (Rehberler- 159, 160, Hanımlar Rehberi)

Cevap: Bunları söyleyen Said Nursi, kendine işkence edenler hakkında şunları söylüyor. “...fakat Kur’an-ı hakîm’in feyzine ve işârâtına istinaden sizi titretmek için, size kat’i haber veriyorum ki: Beni öldürdükten sonra yaşayamayacaksınız! Kahhar bir el (Allah) ile cennetiniz ve mahbubunuz (sevgiliniz) olan dünyadan tardedilip (öldürülüp) ebedi zulümata (karanlıklara) çabuk atılacaksınız! Arkamdan, pek çabuk sizin Nemrutlaşmış reisleriniz gebertilecek,

yanıma gönderilecek. Ben de huzuru ilahide yakalarını tutacağım, adaleti ilahiye, onları esfeli safiline (aşağıların aşağısına-cehenneme) atmakla intikamımı alacağım!...” Ey din ve ahiretini dünyaya satan bedbahtlar! Yaşamınızı isterseniz, bana ilişmeyiniz!...”

İlişseniz intikamım muzâaf (kat kat) bir surette sizden alınacağını biliniz, titreyiniz! Ben rahmet-i ilahiden ümit ederim ki, mevtim, (ölümüm) hayatımdan ziyade dine hizmet edecek ve ölümüm başınıza bomba gibi patlayıp başınızı dağıtacak! Cesaretiniz varsa ilişiniz! yapacağınız varsa, göreceğiniz da var!...”

(Mektubat- 408 Yirmi Dokuzuncu Mektup, Altıncı Risale Olan Altıncı Kısımın Zeyli)

Said Nursi, Ebubekir’e izafe ve iftira edilen uydurma sözden rahatsız olmaz, aynı zamanda onu onaylarken, değil yeryüzünü fesada veren ve binlerce masumun yok olmasına, zulüm altında inlemesine vesile olanları, sadece kendisini tazyik eden ve Risâle’i nura karşı gelenlere bütün gücüyle tehditler ediyor, kükremeye başlayıp intikam çılgınlıkları atarak şunları söylüyor. “Demek, gizli komite beni sıkıştırmakla bir hadise çıkarmak istiyordular. Bir ecnebi (dış güçler) müdahalesi hesabına ve Müslümanlar ve vatan zararına, bütün bütün kanunsuz ve keyfi bir tarzda, damarıma şiddetli dokunan ihanetler ve sıkıntılarla tâzipleri, (bana azap etmeleri) onlara dünyada tam zarar ve ahirette cehennem ve sakar, ve bize, dünyada mükemmel sevap ve zafer: ve ahirette inşallah cennet ve ab-ı kevsir’i kazandırır” (Emirdağ Lahikası- 1, 149 Yirmi yedinci Mektuptan) “... Yaşasın zalimler için cehennem, titreyiniz! Haddiniz varsa ilişiniz.” (Tarihçe-i Hayat- 658, Bediüzzaman ve Risale’i Nur) Nebi ve Resuller bile yüce Allah’tan cenneti isterken, Said Nursi cehenneme girmek istiyor. Saçma sapan, hiç bir anlamı olmayan sözler söylüyor.

Diyor ki: “...bütün kanaat ve kuvvetimle ehli imana bir hizmeti imaniye yapmak için, değil yalnız dünya hayatımı ve fâni makamımı, (makamlarımı) belki - lüzum olsa - âhîret hayatımı ve herkesin aradığı uhrevi bâki mertebelerini feda etmeyi, hatta cehennemden bazı biçare ehli imanları kurtarmaya vesile olmak için -lüzum olsa-

cenneti bırakıp cehenneme girmeyi kabul ettiğimi hakikî kardeşlerim bildikleri gibi” (Şualar- 368, Ondördüncü Şua)

Devam ediyor: “Mü’minin imanını kurtarmak için cehenneme atılmaya hazırım” (Tarihçe-i Hayat- 657- 658, Bediüzzaman ve Risale’i Nur) Devamla: “Birkaç adamın imanını kurtarmak için cehenneme girmeye hazırım” (Sözler- 706, Teşrini Sani (1950)

Hiç bir anlamı ve karşılığı olmayan sözlere devam ediyor: “Bu hizmete, yani ehli imanı dalaleti mutlakadan kurtarmaya, lüzum olsa, dünyevi hayat gibi, uhrevi hayatımı da feda etmek bir saadet bilirim, binler dostlarım ve kardeşlerimin cennete girmeleri için, cehennemi kabul ederim” (Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 12, Parlak Fıkralar ve Güzel Mektuplar)

Mesela şu sözün ne anlamı var? ,”...Kur’an’ı Hakim’in hakikatına, değil dünya saadetimi, belki lüzum olsa ahiret saadetimi dahi feda etmeye karar verdim” (Rehberler-158 Hanımlar Rehberi)

Diyor ki:

“Ben, cemiyetin imanını kurtarmak yolunda dünyamı da feda ettim, ahiretimi de” (Tarihçe-i Hayat- 599 Isparta Hayatı)

Cevap: Said Nursi’de gerçekten bir kararsızlık ve akıl bunalıklığı görmemek için insanın kör olması gerekir. “Ebubekir’e İsnat edilen uydurma sözü onaylayan, kendisine karşı yapılan haksızlıklara karşı muhaliflerini cehennemle tehdit eden, daha sonra birkaç adamın imanını kurtarmak için cehenneme girmeye hazırım” demek, içi boş bir kahramanlık gösterisi değil midir ? Bir kimse “Ehl-i imana bir hizmeti imaniye yapmak, ehli imanı dalâleti mutlakadan kurtarmak, Kur’an’ı Hakîm’in hakikati” için ahiret hayatını neden feda etsin?

Dam üstünde saksâğan vur beline kazmayı. Ben bu sözlerden hiç bir şey anlamadım. Bu hizmetlerinden dolayı yüce Allah insanı niye cehenneme atsın? Kur’an’a hizmet edenler cennetin nimet ve mutluluğu ile müjdelenmişlerdir.

Dolayısıyla “âhret hayatımı dahi feda etmeye hazırım” cümlesi, cahil insanları aldatmaktan başka hiçbir şeye yaramayan boş bir sözdür. Bir kimse ancak Allah'ın emirlerine isyan ederse cehenneme girer, daha doğrusu kimin cennete veya cehenneme gireceği Kur'an-ı Mübin'de en ince detayına kadar açıklanmıştır. Kur'an'da onlarca âyette Nebi, Resul ve mü'minlerin örnek duaları vardır.

Tarihte hiçbir Nebi, Resul ve mü'min, Said Nursi gibi bu şekilde anlamı olmayan sözlerle dua etmemiştir. İmana ve Kur'an'a hizmetten dolayı ahiret feda edilmez, aksine cennet nimetleri ve ahiret mutluluğu kazanılmış olur. Bu açık gerçeği ancak cahiller bilmez. Said Nursi aynen şöyle söylüyor. “Sonra ben cemiyetin iman selameti yolunda ahiretimi de feda ettim. Gözümde ne cennet sevdası var, ne cehennem korkusu, yalnız 20 milyon Türk Cemiyeti'nin değil, yüzlerce milyon bütün İslam cemiyetinin imanı namına bir Said değil, bin Said feda olsun. Kur'anımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa cenneti de istemem, orası da bana zindan olur.

Milletimizin imanını selamette görürsem cehennemin alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül-gülistan olur” (Tarihçe-i Hayat- 603 Isparta Hayatı)

Yüce Allah şöyle buyuruyor. “Rabbinizden gelecek olan mağfirete ve bilinç sahipleri için hazırlanan genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşun” (Âli İmran-133) “Onların yüzünde nimetlerin sevincini görürsün. Kendilerine mühürlü halis bir içki sunulur.

Onun içiminin sonunda misk kokusu vardır. işte yarışanlar ancak bunun için yarışınlar” (Mutaffifin- 24, 26) “...Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir...” (Âli İmran-185) Âhret hayatının dehşetinden bütün akrabaların birbirinden kaçacağı, kişinin sadece kendisini kurtarmak için hanımını, çocuklarını, aşiretini ve bütün dünyadaki herkesi fidye olarak vermek isteyeceğini Kur'an'da açık olarak gösteren onlarca âyet mevcuttur.

Said Nursi'nin söylediği cümleleri Allah'ın Elçileri bile söyleye-

mezler. Allah'ın azap ve gazabı oyuncak değildir. Allah Resulü'nün amcası Ebu Talib hakkındaki soruya Said Nursi'nin cevabı:

Diyorsunuz ki: Amcası Ebu Talib'in imanını hakkında essah nedir?

Cevap: Ehli Teşeyyu (Şia) imanına kail, (Ebu Talib'in iman ettiğine inanır) Ehl-i Sünnetin ekserisi, (çoğunluğu) imanına kail değiller. (İman ettiğine inanmaz) Fakat benim kalbime gelen şudur ki: Ebu Talip, Resuli Ekrem (a.s) ın risaletini (Resul oluşunu) değil, şahsını, zâtını gayet ciddi severdi.

O'nun- o gayet ciddi- o şahsi şefkati ve muhabbet-i, elbette zayi-e gitmeyecektir. (Ebu Talib'in sevgisini boşa çıkarmayacaktır) Evet, ciddi bir surette Cenab-ı Hakkın habibi Ekremini (şerefli sevgilisini) sevmiş ve himaye etmiş ve taraftarlık göstermiş olan Ebu Talib'in, inkâra ve inada değil, belki hicap ve asabiyeti kavmiye gibi hissiyata binaen, makul bir iman getirmemesi üzerine cehenneme gitse de, yine cehennem içinde bir nevi hususi cenneti, onun hasenatına mükafeten halkedebilir (yaratabilir). Kışta bazı yerde baharı halk ettiği gibi ve zindanda- uyku vasıtasıyla- bazı adamlara zindanı saraya çevirdiği gibi, hususi (özel) cehennemi, hususi bir cennete çevirebilir” (Mektubat -366, Yirmi Sekizinci Mektup, Sekizinci Risale olan...)

Cevap: Said Nursi, bu cevabında manevi hocası Muhyiddin'i Arabiyi taklit etmiştir. Cehennem azabı konusunda Muhyiddin'i Arabi ilginç inanç ve fikirlere sahiptir.

Mesela: “Allah'ın Rahman sıfatının gereği olarak cehennem ehline orada kalmaları şartıyla nimet bağışında bulunacağını; bu nimet onların cehennemde sürekli bir uykuya daldırılmaları ve rüyalarında hoşlarına gelecek şeyleri görmelerini sağlayacağını” söylemiştir.

“Kaldıkları yer cehennem olmasına rağmen gördükleri onları mutlu edecektir” Buna şu misali getirir. “Hasta olan ve son derece rahatsız edici yatakta uyuyan bir kimsenin yüzünden mutlu belirti-

leri müşahede edilirse onun rüya gördüğü kanaatine varılır. Halbuki haline ve yatağına bakıldığında azap içinde olması gerekir” (İbnü’l Arabi, el-Fütuhâtu’l-Mekkiyye-327-329) TDV İslam Ansiklopedisi c. 20 s. 493)

Cuma namazı kılmama sebebi: “...Bana itiraz edenler, gizli ayıplarımı bilmiyorlar. Yalnız zahiri bazı hatalarımı bahane edip ve yanlış olarak Risale’i Nur’u benim malım zannedip Risale’i Nur’un nurlarına perde çekmek, intişarına rekabet etmek için derler: “Said Cuma cemaatine gelmiyor, sakal bırakmıyor” gibi tenkitleri var.

Cevap: “Ben, çok kusurları kabul ile beraber derim, bu iki meselede büyük mazeretlerim var.

Evvela : Ben Şâfiyim, Şâfi mezhebinde cuma’nın bir şartı, kırk adam imam arkasında fatiha okumaktır. Daha başka şartlar da var. Onun için burada bana cuma farz değil, ben mezheb-i Âzamiyi takliden, bâzen sünnet olarak kılıyordum” (Emirdağ Lahikası -1, 45 Yirmiyedinci Mektuptan - Risale’i Nur’un Zaif Veya Yeni Şakirtlerini Vesveseden Kurtarmak İçin Beyan Ediyorum ki...”

Saniyen: “...herkesin arkasında mezhebimce iktida edip namaz kılamıyorum ve okumakta yetişemiyorum ve daha Fatiha’nın yarısını okumadan, imam rüküa gidiyor. Bizde Fatiha okumak farzdır” Emirdağ Lahikası- 1,45) Hem camiye, cumaya gitmeye beni men eden merdümgirizlik hastalığı, ...” (Emirdağ Lahikası- 1,280)

Merdümgirizlik: insanlardan sıkılan, kalabalıktan hoşlanmıyıp yalnızlık isteyen.(YeğİN- yeni lugat, 411)

Cevap: Said Nursi, aynen ümmi insanlar gibi, rivayetlerin üzerine bina edilen mezhep ictihadlarını din zannediyor. Aslında Said Nursi eseri Risale’i Nur Külliyyatına bu kadar hurafe ve uydurmayı alıp insanları yalanlara mahkum etmeseydi onun ibadetlerine karışma hakkımız olamazdı.

Fakat bütün bu cehalet ve hurafelere rağmen çok büyük bir değer ve önemli bir âlim olarak şöhrat olmuştur. İşte bu yüzden Kur’an’a aykırı inanç ve fikirlerini ortaya koymak zorundayız.

Said Nursi'nin Depremlere Bakışı:

“Ey Risale’i Nur!...” sana iliştiği zaman, anasır (rüzgar, hava, güneş, ateş, su) hiddet ederek, bazen yeller ve seller halinde ve bazen şiddetli yangın ve zelzeleler suretinde tokatlar vurduğundan, sen koşup geldiğinde, mecruh (yaralı)ve mevtaları, “şehit ve Yezid” diye iki sınıfa ayırıyorsun.” (Zülfikar Mecmuası 436, Zülfikarın Hatimesi)

“...Size ihtar ediyorum, Kur’an’a dayanan Risale’i Nur ile mübareze etmeyiniz. O mağlup olmaz, bu memlekete yazık olur”(dört defa o mübareze zamanında gelen dehşetli zelzeleler, yazık olur” hükmünü ispat ettiler” (Siracinnur- 168; Denizli Müdafası) Ey efendiler! Dört senede dört defa dehşetli zelzeleler, tam tamına dört defa Risale’i Nur şakirdlerine şiddetli bir surette taarruz ve zulüm zamanlarına tevafuku ve her biri zelzele dâhi tam taarruz zamanında gelmesi ve hücumun durmasıyla zelzenin durması işaretiyle, şimdiki mahkumiyetimiz ile gelen semavi ve arzi belalardan siz mesulsünüz.” (Şualar- 254)

Cevap: Said Nursi meydana gelen bütün depremleri kendilerine yapılan haksızlıklara karşı bir cezalandırma olarak görmüştür. Halbuki depremler cezalandırma değil, Allah’ın büyük bir nimetidir. Canlıların yaşaması için su ne kadar önemli ise, dünyanın yaşaması için de depremler o kadar önemlidir. Dolayısıyla bu konuda da Said Nursi büyük bir cehalet ve yanılğı içerisinde bulunuyor.

Said Nursi'nin Veda Haccı!

Talebeleri rahatsızlanan Said Nursi’ye şu şekilde bir mektup yazıyorlar. “...Şimdi biz haccet-ül veda’sız böyle bir ölüme nasıl inanalım. Son sözlerini Hind’den, Yemenden, Irak’tan ve Afgan’dan ve dünyanın her yerinden o mahalli mübarek ve mukaddeste toplanan bütün Müslümanlara, bütün âşıklara ve bütün hicranlı gönüllere söyle, bize “ela hel belleğtu’l” (Allah Resulü’nün veda haccında Müslümanları şahit tutarak dikkat edin risaleti tebliğ ettim mi? Rivayetine gönderme) tekrarlayıp”felyubelliguş şâhidu -minkumul-ğaiibe

“ (hazır olanlar, hazır olmayanlara duyursun) derken, âlemi gayb ve ervaha İşte oradan pervaz et...” (Allah’a yüksel) (Siracinnur- 254)

Cevap: Maalesef Said Nursi, bu cahilce ifadelerden hiçbir rahatsızlık duymaz bu cümlelerdeki Allah Resulünü taklit ve Nübüvvet ihsasını reddetmez, bilakis şöyle der. “Hasan Feyzi'nin Denizli hap-sinin ve civarının has talebelerini temsil ederek, onların namına üstadının vasiyetnamesi ve zehirlenmeden şiddetli hasta olması münasebetiyle yazdığı bir mersiyedir. Vefat haberini almış gibi kalemi ağlamış, lahikaya geçirilsin” (Siracunnur - 249 Hasan Feyzi'nin Mersiyesinin Önünde)

Said Nursi diyor ki: “Evet Risale’i Nur’un bu dehşetli zamanda kazandırdığı iki netice-i muhakkakası her şeyin fevkindedir, başka şeylere ve makamlara ihtiyaç bırakmıyor”

Birinci Neticesi: Sadakat ve kanaatla Risale’i Nur dairesine giren imanla kabre gireceğine gayet kuvvetli senetler var...” (Tarihçe-i Hayat- 312 Kastamonu Hayatı) “...Bu müjdeyi Kur’aniyenin binden bir vechi bize teması bin hazineden ziyade kıymettardır. Bu müjdenin bir müjdecisi bir sene evvel görülmüş bir rüyayı sadıkadır. Şöyle ki: İsparta’da başımıza gelen bu hadise’den bir ay evvel bir zata rüyada (ona) deniliyor ki, “Resail-İn-Nur Şakirtleri, İman İle Kabre Girecekler, İmansız Vefat Etmezler” “Biz o vakit o rüyaya çok sevindik. Demek o müjde bir müjde-i Kur’aniyenin bir müjdecisi imiş” (Sikke-i Tasdiki Gaybi 102- Birinci Şua)

Cevap: İnsanın kendi yazdığından yani amelinden başka kaderi bulunmamasına rağmen, Said Nursi ve talebeleri rüyalarla cennete gireceklerine iman eden Kur’an cahilleridir. İşte fetö gibi terör örgütleri bu yalan ve hurafe inançlardan dolayı gayri meşru olan her şeyi mubah görmüşlerdir. Hatta masum kanı dökmeyi bile sevap saymışlardır. Ve devlet kurumu olan Diyanet İşleri Bakanlığı insan kaynaklarımızı batıl yolda israf eden bu hurafe ve uydurma eserleri basıp dağıtımını yapmaktadır.

Şakirtleri Said Nursi’ye öylesine iman etmişlerdir ki, sarf ettik-

leri sözler arasındaki ilişkinin (Nebi ve Ashab-ı) ilişkisi olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Şimdi şu cümlelere dikkatinizi çekmek istiyorum. “... demek göç ve sefer muhakkak mı üstadım. Demek Hz. imam-ı Ali’yi ağlatıp, Ömer’i şaşırta, Ehli Beyti inletip, Medine- i Münevvere’yi karartan o hal-i pür- melalin bir numunesi, (Allah Resulünün ayrılığının bir benzeri) âkıbet bizim bu garip başlarımıza da mı çöküyor.

Pek vakitsiz, pek erken değil mi üstadım...” (Siracinnur- 252, Hasan Feyzi’nin Mersiyesi) Said Nursi’nin tabiiileri, kıyamette bağımsız bir ümmet olarak kendisi ile beraber diriltileceklerine iman ediyorlar. “...Bu hadis-i şerif, umumi ve lafzi beyanıyla bütün ulema-i islâmiyeyi gösterdiği halde, riyazi (Matematiksel)vechesiyle de,1294’ te besmele-i hayatına başlayan, 1344’te neşriyatı ilmiyesinin en faal devresini yaşayan, 1394’ te nüfuzu ilmiyesinin en şamil devresine ulaşacak olan bir zât-ı harikuladeyi göstermektedir.

Ve onun (Said Nursi’nin) etbayıyla (Tabileriyle- ona tâbi olanlarla) beraber kıyamette bir ümmeti müstakile (müstakil bir ümmet) olarak ba’s(dirilecekleri) buyurulacağını bildirmektedir” (Tılsımlar Mecmuası- 179, Maide tul Kur’an kısmı Sani Dâlâlet ve işaret)

Said Nursi’nin talebeleri bunlarla da yetinmezler. “...Böyle bir emri hak (ölüm) vuku bulduğunda, seni nerede defnedeceğiz. Kon-ya’da Hz. Mevlana da mı? Civarı Hz. Eyüp te mi?

Yoksa Cennetül Mualla (Mekke’deki kabristan) veya Cennetül Baki de mi? (Medine’de meşhur sahabe kabristanı) “Bunu bize açıkça bildir” “Hayır üstadım, gel biz seni Risale’i Nur tercümanı şahsiyetiyle gönlümüze gömelim. Her zaman seni orada görelim, görüşelim, her zaman sevelim ve sevişelim. Yahut bu ciheti, “Allah’ın ruhunu kabzettiği her peygamber, ruhunu teslim ettiği yerde defnedilir” Hadis Âlisine havale ederek, vasiyetnamenizde onun için mi beyan ve tasrih buyurmadınız” (Siracü-Nur- 253, Hasan Feyzi’nin Mersiyesi)

Özellikle yukarıda bulunan son cümle, talebeleri tarafından

Said Nursi'nin sanki bir Nebi olduğu ima ediliyor. Kur'an'da kitapların "indirildiği, inzal edildiği" ilgili yüzlerce âyet mevcuttur. Said Nursi'nin iddiasına göre de, "Risale'i Nur Külliyyatı da Kur'an'ın semasından, âyetlerin yıldızlarından inmektedir" Kur'an, kendinden önceki kitapları yani Tevrat'ı ve İncil'i tasdik etmek için indirildiğine göre, Nur risaleleri de Kur'an'ı tasdik etmek için indirilmiştir.

Said Nursi'nin Risale'i Nur Külliyyatında bu konu bir çok yerde tekrar edilmiştir. "...Risale'i Nur'a hücum edilmez, O doğrudan doğruya Kur'an'a bağlanmış ve Kur'an dahi arşı âzamlıdır. Kimin haddi var, elini oraya uzatsın ve kuvvetli ipleri çözsün" (Siracinnur-188 Denizli Müdafası)

Said Nursi şöyle devam ediyor. "Risale'i Nur Kur'an'ın malıdır. Kuran'ı hakim'den süzölmüştür. Kur'an ise arşı ferş'le bağlayan bir zinciri nuranıdır. Kimin haddi var ki ona el uzatsın (Tarihçe-i Hayat - 651) Bilindiği gibi, yüce Allah, elçilerine davalarını ispat etmek üzere insanları aciz bırakan mucizeler vermiştir. Kur'an, en büyük mucizedir.

Said Nursi'ye göre, "Risale'i Nur'da mucize-i Kur'aniye'dir." (Bak Tarihçe-i Hayat 440 Emirdağ Hayatı) Said Nursi uydurma ve hurafe eseri için Allah'a şöyle dua ediyor. "Ya rabbi..." Hz. Musa'ya Denizi ve Hazreti İbrahim (aleyhisselam)a ateşi ve Hazreti Davut (aleyhisselam)a dağı, demiri ve Süleyman'a cinni ve insi ve Hz. Muhammed (aleyhisselam)a şems (güneş) ve kameri (ay'ı) teshir ettiği (emrine verdiği) gibi, Risale'i Nur'a kalpleri ve akılları musahhar kıl" (boyun eğdir) (Tarihçe-i Hayat- 376)

Said Nursi'nin Nebi'lik hevesi, talebelerinin şu hezeyanları söylemelerine yol açmıştır.

"Envar'ı Muhammediyeyi (Muhammed'in nurlarını) ve maa-rifi Ahmediyeyi (Muhammed'in tanınmasını ve bilinmesini) ve Füyuzatı şem-ı ilahiyi (Allah'ın feyizlerinin ışıklarını) en Muşa'şâ (parlak) bir şekilde parlatması ve Kur'ani ve hadisi olan işârâtı riyaziyenin kendisinde müntehi olması ve hitabatı Nebeviyeyi ifade

eden Âyât-ı celilenin riyazı beyanlarının kendi üzerinde toplanması delaletleriyle o zat (Said Nursi) hizmeti imaniye noktasında Risaletin bir mirat-ı mücellası (Resullük- elçilik aynasının tecellisi) ve şecere-i Risaletin (Resullük ağacının) bir son meyve-i münevveri (son aydınlatıcı meyvesi) ve lisanı Risaletin (Resullük dilinin) irsiyet noktasında son dehan-ı hakikatı zisaadeti olduğuna şüphe yoktur”

(Üçüncü Medrese-i Yusufiyenin El Hucetuz Zehra ve Zühretün Nur” olan tek dersini dinleyen Nur şakirdleri namına Ahmet Feyzi, Ahmet Nazif, Zübeyir, Selahattin, Ceylan, (tabancalı) Sungur)

Talebelerinin bu aşırı övgüsüne ve itikadi sapmalarına karşılık Said Nursi diyor ki: “Benim hissemi haddimden yüz derece ziyade vermeleriyle beraber, bu imza sahiplerinin hatırlarını kırmaya cesaret edemedim. Sükut ederek,o medhi, (övgüyü) Risale-i Nur şakirtlerinin şahsı manevisi namına kabul ettim” (Tarihçe-i Hayat- 580 Afyon Hayatı Risale’i Nur Nedir?)

Cevap: Talebeleri tarafından kendisine “imana hizmet yönünden Nübüvvet’in bir cilalı aynası, Nübüvvet ağacının nurlandırılmış son meyvesi, Nübüvvet lisanının vârislik noktasında son gerçek ağzı, ilahi ışığın imana hizmet yönünde son mutlu taşıyıcısı” gibi sıfatların hepsini Said Nursi, bir çok yerde yaptığı gibi yine tevazu maskesiyle “İstemem, yan cebime koy” kabilinden kabul etmiştir. Talebelerinin Said Nursi için dizdikleri bu sıfatların gerçek sahibi kendisi değil, son vahyin sahibi Muhammed (aleyhisselam)’dır.

Said Nursi diyor ki: “...Risale’i Nur, Anadolu’yu cebeli cudi’de (Cüdi dağında) Hazreti Nuh (aleyhisselam)’ın sefinesi (gemisi) gibi ve Isparta ve Kastamonuyu âfat-ı semaviye ve arziyeden (gökyüzünde ve yerde bulunan afetlerden) muhafazaya bir vesile olduğunu ve “bize ve Risale-i Nur’a ilişmesinler, yoksa yakında bekleyen âfetlerin geleceklerini bilsinler, akıllarını başlarına alsınlar” Bu musibetten evvel tekrar ile söylüyordum. Ve size de o mektuplar gönderilmişti.

Şimdi aldığım haber: Kastamonu, civarı ve kal’ası, Risale’i Nur’un matemini tutmuş gibi ağlamış ve zelzele ile sıtma tutmuş,

inşallah yine Risale’i Nura kavuşacak ve gülecek ve şükredecek” (Şualar- 287, On üçüncü Şua Aziz Sıddık kardeşlerim)

Cevap: Said Nursi bu konuda o kadar emin ki yaşadığı dönemde neredeyse oluşan tüm tabii afet ve felaketleri kendilerine yapılan haksızlıklara bağlamıştır. Said Nursi Kur’an’ı biraz anlamış olsaydı, İslam dininde doğal afetlerin Allah’ın yeryüzüne yüklemiş olduğu kanunlardan başka hiçbir şey olmadığını bilirdi.

Dolayısıyla Kur’an açısından Said Nursi’nin bu söylediklerinin hiç bir karşılığı yoktur. Allah istediğini yapar ama keyfi iş yapmaz. Bulut olmadan yağmur yağmaz, fay hattı olmayan bir yerde asla deprem olmaz. Fay hattı olmayan bir yerde deprem olsaydı işte o zaman cezalandırma olurdu. Depremler bela ve âfet değil, büyük bir nimet ve rahmettir. Said Nursi’nin deprem inancı doğru olsaydı, bugün, ABD, Rusya, Çin, İngiltere, İsrail, Beşar Esed, Zalim Arap Krallarının hiç biri olmaması gerekirdi.

Said Nursi’de Nübüvvet İddiası Var Mıydı?

Bu bölümde, Said Nursi’nin veya talebelerinin onun nübüvvetini ve risâletini ima eden, hatta bazen imadan da öte bir tarzda iddia eden sözlerini ele aldık.

Bilindiği gibi: Yüce Allah bir beşeri nübüvvet veya Risalet yüklediğinde ona vahyetmektedir. Yani Nübüvvet veya Risalet “vahiy” ile başlamaktadır. Biz burada “vahiy” kelimesini sözlük anlamında değil, tamamen ıstılahi (terimsel) yan dini anlamda kullanmaktayız. “Zekeriya mihraptan kavminin karşısına çıktı ve onlara gece gündüz Allah’a tesbih etmeyi vahyetti.” (Meryem- 11)

Yani Elçiler haricindekilere (cansız arza, semaya, bal arısına, meleklerle, İsa’nın havarilerine, Musa’nın annesine edilen) ilahi vahiler konumuz dışındadır. Biz yüce Allah tarafından Nebi ve Resullere iletilen vahiy’den söz ediyoruz. Beşer, Allah tarafından gelen bu vahiyyle Elçi olmaktadır. Elçi, tebliğine söylediklerinin kendi sözü değil, Allah’ın sözü (kelamı) olduğunu açıkça ortaya koyarak başlamaktadır. Yine elçi, kendi söz ve görüşlerini Allah’ın kelamı ile asla

karıştırmamaktadır. Resul, bu görevin kendisine Allah tarafından verildiğini ısrarla vurgulamaktadır.

İşte bu vahyi kastediyoruz. Simdi bu anlatılanlar çerçevesinde aşağıdaki ifadeleri incelemeye çalışalım.

Said Nursi Şöyle Diyor:

“Risale’i Nur, Yirminci Asrın Müslümanlarını ve bütün insanları koyu bir fikir karanlıklarından ve müthiş delalet yollarından kurtarmak için müellifin (Said Nursi’nin) kendi ihtiyarıyla (isteğiyle) yazılmış değil, Cenabı Hakk’ın lisanı ile yazılmış bir eserdir” (Rehberler-141, Gençlik Rehberi. -Risale’i Nur nedir?)

“Ey Risale’i Nur! Senin, hakkın dili, hakkın ilhamı olup onun izniyle yazıldığına şüphe yok” “Ben, kimsenin malı değilim, Ben hiç bir kitaptan alınmadım, hiçbir eserden çalınmadım. Ben Rabbani ve Kuraniyim. Ben layemet (ölümsüz olan Allah’ın) eserinden fıskıran kerametli bir nurum” (Müdafaalar- 347 Afyon Müdafası)

Said Nursi diyor ki: “Hem mütedeyyin (dindar) bir kadın, yine hadiseden sonra görüyor ki, semavattan (göklerden) mübarek kağıtlar yağıyor. soruyorlar: Bu nedir? “Rüyada demişler” “Risale’i Nur’un sahifeleridir” Yani, tabirce (rüyanın tabiri) Risale’i Nur, Kur’an’ın tefsiri olduğu cihetle, vahyi semavi olan Kur’an’ın semavi ve ilhami bir tefsiridir” (Sikkei Tasdiki gaybi- 26)

“...Bu hakikatlardan anladım ki, Risale’i Nur, bu asrın insanları olan bizler için yazdırılmıştır” (Müdafaalar- 300, Afyon müdafası) Said Nursi, Risale’i Nur’un kendi eseri olmadığını öylesine iman etmektedir ki, bu iman eserin kendisine nisbetini imkansız kılmaktadır, kendisi de tam olarak Risale’i Nurdan bağlantısız olamayacağına göre, bu bağ onun tercümanlığı vasıtasıyla sağlanmıştı.

Şöyle diyor : “...Benim gibi yarı ümmi ve kimsesiz...” bulunan bir adam...”

Risale’i Nura sahip değildir. Ve o eser, onun hüneri olamaz, onunla iftihar edemez. Belki doğrudan doğruya Kur’an’ı Hakim’in

bu zamanda bir nevi mucize-i maneviyesi olarak, rahmeti ilahiye tarafından ihsan edilmiştir. O adam, (Said Nursi) binler arkadaşı ile beraber, o hediye-i Kur’ani’yeye el atmıştır.

Her nasılsa birinci tercümanlık vazifesi, ona düşmüş, onun fikri ve ilmi ve zekasının eseri olmadığına delil...” (Mektubat- 362 363 Yirmi Sekizinci Mektup) “Risale’i Nur’un Tercümanına Gelince...” (Tarihçe-i Hayat, 579)

Tercüman: Tercüme eden, bir dilden başka bir dile çeviren, birisinin veya bir şeyin maksadını anlatmaya, bir şeyi tasvir ve ifadeye vasıta olan (Yeğin,(Said Nursi’nin talebesi) yeni lügat- 717) anlamlarına gelmektedir.

Dikkat edilirse açıklamada “Birisinin veya bir şeyin maksadını” ifadesi geçmektedir. Risale’i Nur’da Said Nursi için kullanılan “tercüman” ifadesiyle, kendisinin veya kendi eserinin değil, başkasının veya başkasının eserinin tercümanlığının kast edildiği anlaşılmaktadır. Yani “Risâle’i Nur Külliyyâtı Allah tarafından gönderilmiştir. Said Nursi sadece tercümanlığını yapmaktadır” Nitekim Said Nursi “Allah Resulü - Kur’an” ilişkisini şöyle açıklamaktadır.

Vahiy İki Kısımdır

Biri “vahyi sarihi”dir ki, Resul Ekrem (aleyhisselam) onda sırf (sadece) bir tercümandır, mübelliğdir, müdahalesi yoktur. Kur’an ve bazı Ehadisi Kutsiye gibi...” “Peygamberimiz Kur’an’ın tercümanıdır, mübelliğidir. (Mektubat- 86, Ondokuzuncu Mektup, Mucizat’ı Ahmediye Dördüncü Nükteli İşaret İkinci Esas)

Nasıl ki, Kur’an’ı Kerim Muhammed (a.s) ın değil, Allah’ın kelâmıdır, O sadece tercümandır, mübelliğdir. İşte, Risale’i Nur’da Said Nursi’nin eseri değildir. O da risale-i Nur’un tercümanıdır, mübelliğidir. Zaten, Said Nursi de Risale-i Nur’un tümünün değil “ekseriyeti mutlakasının, bir kısmının âni ve def-i olarak ihsan edildiğini, ihtiyarı haricinde (isteği dışında) yazdırıldığını iddia etmiştir.” Hem yazılan eserler, ekseriyeti mutlakası -hariçten hiçbir sebep gelmeyerek, ruhumdan tevellüt eden (doğan) bir hacete

(ihtiyaca) binaen âni ve defi olarak (ansızın- birdenbire, bir anda, hemen) ihsan edilmiş” (Mektubat- 353 354- Sikke-i Tasdiki Gaybi, 267 Barla Lahikası- 12)

“İşte ihtiyar ve şuurumun dairesi haricinde, mezkûr haletler ve sergüzeşti hayatım ve ulumların enva’larındaki hilafı adet (olağanüstü bir şekilde) ihtiyarsız tettebbuatım, böyle bir netice-i kutsiyeye müncer olmak için, kuvvetli bir inayet-i ilahiye (Allah’ın yardımı) ve bir ikramı Rabbanî (Rabbin ikramı) olduğuna ben de şüphe bırakmamıştır.” (Mektubat- 353 354)

Cevap: Her ne kadar Risale’i Nur’un Said Nursi’ye Allah tarafından vahyedildiği açıkça söylenmiyorsa da, bu ifadelerde söylenmek istenen şey şudur. Risale’i Nur, Said Nursi’nin eseri değildir, onun ihtiyarıyla yazılmamış, yüce Allah’ın lisanıyla yazdırılmıştır. Semavidir, arşidir, Said Nursi, Risale’i Nur’un bir tercümanıdır. Yüce Allah, Kur’anı, Tevratı ve İncil’i insanlara hidayet olarak olmak üzere inzal etmiş, indirmişdir. “Risaletü’n-nur (Nur Risâleleri) da doğrudan doğruya Kur’an’ın feyzinden mülhemdir ve sema-i Kur’an’iyeden ve ayâtın nücumundan yıldızlarından iniyor, nüzul ediyor.” (Şualar- 559- Sikke-i Tasdiki Gaybi- 97 Birinci Şua)

Said Nursi diyor ki: “Evet Risale’i Nur’un bu dehşetli zamanda kazandırdığı iki netice-i muhakkakası her şeyin fevkindedir, (üstündür) başka şeylere ve makamlara ihtiyaç bırakmıyor.

Birinci Neticesi:

Sadakat ve kanaatla Risale’i Nur dairesine giren imanla kabre gireceğine gayet kuvvetli senetler (deliller) var...” (Tarihçe-i Hayat- 312, Kastamonu Hayatı) “...Bu müjdeyi Kur’aniye’nin (Kur’an’ın verdiği bir müjde) binden bir vechi bize teması bin hazineden ziyade kıymettardır. (Bizim için bin hazineden daha değerlidir) Bu müjdenin bir müjdecisi bir sene evvel görülmüş bir rüyayı sadıkadır. Şöyle ki: Isparta’da başımıza gelen bu hadise’den bir ay evvel bir zata rüyada (ona) deniliyor ki:

“Resail-in Nur Şakirtleri, İman ile Kabre Girecekler, İmansız

Vefat Etmezler”

Biz o vakit o rüyaya çok sevindik. Demek o müjde bir müjde-i Kur’aniye’nin (Kur’an’ın) bir müjdecisi imiş.” (Sikke-i Tasdiki Gaybi 102- Birinci Şua)

“Kasem ederim (Said Nursi) doğrudur, sözüyle beraber. Bu hakikatı kabul ve tasdik etmeyen bedmayeler (ahlaksız, soysuz, sütü bozuklar) kalır dalâlet ve vadi-i hüsranda (hüsran vadilerinde) nice seneler” (Mektubat- 360) Nur Risalelerine tabi olanlar “şehit” ona ilişkinler “Yezit” olmakla tavsif edilmişlerdir. “Ey Risale’i Nur, “... Sana ilişildiği zaman anasır (güneş, toprak, hava, rüzgar, ateş deniz gibi unsurlar) hiddet ederek, bazen yeller ve seller halinde ve bazen şiddetli yangın ve zelzeleler suretinde tokatlar vurduğundan, sen koşup geldiğinde, mecruh ve mevtaları (yaralı ve ölüleri)” şehit ve Yezid” diye iki sınıfa ayırıyorsun” (Zülfikar Mecmuası- 436) “...Evet Risale’i Nur’a hücum edenler, vaktiyle kefenini boynuna takınmalı ve rezalete bürünmeli ve manevi cehenneme dünyada girmeyi göze almalı” (Sikke-i Tasdiki Gaybi - 27)

Erbabınca malumdur, Kur’an’ın bazı harflerinde, hatta kelimelelerinde hareketlerin Allah Resulü’nden yıllar sonra konulduğundan ve Arap dilinin özelliklerinden kaynaklanan çeşitli ihtilaflar olmuştur. Harflerde yüzlerce, kelimelerde ise az sayıda bu ihtilaflar mevcuttur. Bu okuyuş farklılıkları meali değiştiriyor olsa da Kur’an’ı Mübin’in manasına zenginlik kazandırıyor. Yani kurulu olan sisteme bir zarar vermiyor.

Mesela: Hücürat suresi altıncı âyetinde bulunan “fetebeyyenu” kelimesi, diğer bir kıraatte “fetesebbetu” olarak okunmaktadır. Bizim kıraatte (Asım) “açığa çıkarın” araştırın” olurken, diğer kıraatte “ispat edin, sonra harekete geçin” anlamına gelmektedir. Harflerde bu ihtilaf çok yoğun, binlerce yerde karşımıza çıkmaktadır.

Örnek: Bakara suresi 140.âyetinde “bizim kıraatte “em tekulune” “Yoksa siz...böyle mi söylüyorsunuz” olurken, diğer kıraatte “em yekulune” “Yoksa onlar...böyle mi söylüyorlar” anlamına gelmektedir. Kıraat ilmini ummiler bilmez. Kıraat ilmi çok geniş ve çok

zevкли bir ilim dalıdır. Yani Arapça dilinin özelliğinden Kur'an'ın harflerinde ve kelimelerinde değışme olduğı halde, Said Nursi'ye göre Risale'i Nur'un noktasına bile itiraz edilemez. Said Nursi'ye göre, "Risâle'i Nur Külliyyâtının bir harfine bile dokunmak büyük bir günahtır."

Bakın Said Nursi bu konuda neler söylüyor. "Kimin haddi var ki, risalelerin birisine el uzatsın veyahut bir sahifesine dil uzatsın, veyahut bir cümlesini tenkid etsin, veyahut bir kelimesine, hatta bir harfine ve belki bir noktasına itirazda bulunsun." (Barla Lahikası- 194, Yedinci Mektuptan, Hüsrev, Üstadının Kendi Hakkında Hiddetini Zannedip, Bir Meseleye Dair, Müteessiren Yazdığı Mektubundan Bir Fıkradır)

Arapçanın özelliklerini ve kıraat ilmini bilen ve araştıran biri olarak söylüyorum ki, Risale'i Nur'da bulunan şu cümle Kur'an hakkında bile söylenemez.

Said Nursi diyor ki: "Kimin haddidir ki, bu nurlarda yanlışlık bulsun..." onun için bir harfe dokunmayı azim bir günah işliyorum, telakki ediyorum" (Barla Lahikası- 56 Yirmi yedinci mektuptan eyyühel Üstadul Aziz)

Bu kadar cehalet var mıdır? Böyle şirk ve küfür olur mu? Azarı işitince talebesi Ahmet Hüsrev bakın nasıl hakkı söylemekten çark ediyor. Yani Risalelerde Kur'an'a aykırı olan yerleri söylemekten korkuyor ve hakkı gizliyor. "Mükerreren mutalâa ve kıraat ederek, arş kadar yüksek eserleriniz hakkında mutalâa serdine bir kelime hatta bir nokta ilavesine kendimde cüret ve kudret bulamadığından dolayı bu babda bir mütalaa dermeyanına imkan göremiyorum" (Barla Lahikası- 40)

Cevap: Şu kesin bir vaka olmuştur ki: Nur talebeleri Risale'i Nur'u, Kur'an'ın önüne geçirmişlerdir. Onların Kur'an okumaları ise sadece sevap amaçlıdır. Onlara göre: Nur risaleleri zaten Kur'an'ı Mübin'in tefsiri mahiyetindedir. Onların anlayışlarına göre Kur'an'ı Mübin'den alınacak bir şey kalmamıştır. Halbuki bu

inancın tam aksine Kur'an'ı Mübin'de yüce Allah şöyle buyurur. "Yoksa ondan başka bir takım ilahlar mı edindiler? De ki: Haydi delilinizi getirin! İşte benimle beraber olanların kitabı (Kur'an) ve benden öncekilerin haberlerini anlatan kitabı (Kur'an) Hayır onların çoğu hakkı bilmezler. Bundan dolayı yüz çevirirler." (Enbiya-24)

Said Nursi kendisini hiç ilgilendirmeyen bir çok ilim dalında kalem oynatmıştır.

Risale'i Nur Külliyyâti, Kur'an tarihi, Kur'an ilimleri, tefsir, akaid, hadis ilimleri, mezhepler tarihi, fıkıh usulü gibi ilim dallarına, vahiy, mucizeler, ilham, velayet, icaz, gayb, tecdit, Nübüvvet gibi meselelere yanlış, yalan, uydurma, zayıf, bazen bidatçı ve aşırı Şia fikirleri ve yaklaşımları ile doludur. Bütün bunlara cevap olarak şu ayeti kerimeyi dikkatinize sunmak istiyorum "Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir kavim için onda rahmet ve ibret vardır." (Ankebut- 51)

Şunu rahatlıkla söylemek mümkündür. Risale'i Nur'da, Kur'an'a, bilimsel gerçeklere, akıl ve mantığa bu kadar aykırılıklar olduğu halde "nur" talebeleri hiç düşünmeden ve sorgulamadan ilâhi vahiy gibi onlara iman ediyorlar. Bu hurafe ve iftiraları Kur'an'a götürmeden, kayıtsız şartsız kabul ediyorlar.

Dolayısıyla Said Nursi onların nazarında bir beşer değil, bir ilah ve sorgulanamaz bir rab konumuna girmiştir. Nurculara göre "Risale'i Nur bu asırda, Kur'an'ın en yüksek ve en kutsal tefsiridir" "Bildirdiği gerçekler gökten inmedir. Kur'an'a aittir" Said Nursi'ye göre "Risale'i Nur Külliyyatındaki bir cümleye, bir kelimeye, bir harfe ve hatta bir noktaya karşı gelmek büyük bir günahdır." Ona göre, "Kur'an okundukça o da okunacaktır."

Şöyle diyor. "Kur'an'ın gizli gerçekleri Risale'i Nur ile birlikte bize iniyor! Allah resulü devrinde Kur'an'ın vahiy suretiyle inmesi gibi, her asırda, Kur'an'ın arştaki yerinden ve manevi mucizesinden feyiz ve ilham yoluyla onun gizli gerçekleri ve gerçeklerinin kesin

delilleri iniyor.” (Şualar- Birinci Şua, yirmi dördüncü âyet ve âyetler üçüncü nokta, C.1 Sayfa- 842)

İfadeler sadeleştirilmiştir. Aslı şöyledir. “Kur’an’ın gizli hakikatleri Risale’i Nur’la birlikte bize iniyor” (Ayet pasajını şöyle tefsir ediyor) “Tenzilül kitab” cümlesinin sarıh bir manası asrı saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübin’in nüzulü olduğu gibi, manevi işarisiyle de, her asırda o Kitabı Mübin’in mertebe-i arşiyesinden ve mucize-i maneviyesinden feyiz ve ilham tarikiyle gizli hakikatleri ve hakikatlerinin burhanları iniyor, nüzul ediyor.”

Aslında söylediği şey doğrudur. Fakat söylediği şeyi içi hurafelerle dolu Risâle-i Nur’a götürmesi yalandır. Yoksa gerçekten Kur’an’ın metni 23 yılda Allah Resulü’ne vahyedildiği halde, manası, bereketi, rahmeti, hikmeti, ilmi, akli düşünen insanlar için kıyamete kadar inmeye devam edecektir. Kur’an enerji ve canlılık dolu bir Kitab-ı İlahidir. Onu belli bir zaman ve zemine sıkıştırmak doğru değildir. Yalnız, ilim, hikmet, akıl ve tefekkür çizgisine bağlı olarak kendi sistemi yani bağlam ve bütünlüğü içinde ona gidilmelidir.

Allah’ın ilminden inen Kur’an’ı, yalan ve hurafelere alet etmeye kimsenin hakkı yoktur.

Said Nursi diyor ki: “Risâle’i Nurlar, ne doğunun kültüründen ve ilimlerinden ne de batının felsefe ve bilimlerinden alınmış ve iktibas edilmiş bir nurdur. O, gökten inmiş, Kur’an’ın doğunun da batının da üstünde olan arştaki yerinden alınmıştır” (Şualar- Birinci Şua C. 1, sayfa 833)

Said Nursi, daha ileri giderek şunları söyler.

“Risâle’i Nur denilen otuz üç adet söz, otuz üç adet mektup, otuz bir adet Lem’alar, bu zamanda, Kur’an’daki âyetlerin âyetleridir. Yani onun gerçeklerinin gerçekleridir” (Şualar- Birinci Şua Yirmii-kinci Âyet ve Âyetler, C.1 Sayfa 841)

Said Nursi, Risâle’i Nur’un kutsal sayılması için akla gelen her şeyi söylemiştir.

Diyor ki: “Sözler” Şüphesiz Kur’an’ın nurlu parıltılarıdır.

Açıklanmaya muhtaç yerleri eksik olmamakla birlikte tümüyle kusursuz ve eksiksizdir. Risâle’i Nur bu asırda, bu tarihte bir “urvet-ül vuska”dır. Yani çok sağlam, kopmaz bir zincir ve bir “Hablullah” yani Allah’ın ipidir. Ona elini atan, yapışan kurtulur” Unutulmamalıdır ki, “urvet-ül vuska” (kopmaz bağ) ve “hablullah” (Allah’ın gücü, Allah’ın himayesi) kavramları Kur’an’a ait kavramlardır. Bir insan içinde binlerce şirk, yalan, iftira ve hurafe bulunan bir esere nasıl olur da, yüce Allah’ın kendi kitabına vermiş olduğu bir ismi layık görür.

Reenkarnasyon

“Hakikatı Muhammedi’ye, Muhammed (a.s) ın tarihi şahsiyeti değildir. Buna inananlara göre hakikat, her devirde değişen isim ve suretlerde Muhammed (a.s) Elçi veya veli olarak ortaya çıkar.” (Hasan Kamil Yavuz, insanı kamil, Altınoluk Mecmuası, Temmuz, 1996- sayı 125. sayfa 31)

Said Nursi kendisinin de öyle olduğuna inanır. Onun sözleri şöyledir. “Ben bu anda, seksen Said’in özü olarak ortaya çıkmışım. Onlar zincirleme şahsi kıyametler ve zincirleme tenasüh, yani ruh göçü ile çalkalanıp, beni şu zamana fırlatmışlardır. Şu Said, yetmiş dokuz ölü ve bir konuşan canlının özetidir.

Eğer zamanın suyu donup dursa ve farklı bedenlerde ortaya çıkan Saidler birbirlerini görseler, ciddi farklılıklardan dolayı birbirlerini tanımayacaklardır. Ben o bedenlerin üstünde yuvarlandım, iyilikler ve lezzetler dağıldı gitti. Sıkıntı ve üzüntüler birikti kaldı.

O konak yerlerinin her birinde ben bendim, ölümünden sonra gelecek konaklarda da yine ben ben olacağım. Bu konak yerinde yani vücuttaki hücreler nasıl yılda iki kere vücuttan ayrılıyorsa ben de o şekilde elbise değiştirim, yırtılmış Said’i atar, yeni Said’i giyerim” Said Nursi’nin, “Ben bu anda, seksen Said’in özü olarak ortaya çıkmışım” sözü önemlidir. Çünkü Tevrat’a göre Adem (a.s)dan Yakup (aleyhissela)mın ölümüne kadar 2413 sene geçmiştir. Yusuf (a.s) 110

yaşında, Musa (as) da 120 yaşında vefat etmiştir. Yakup'tan İsa (a.s) doğumuna kadar da toplam 160 sene geçmiş olsa yaklaşık 4 bin yıl eder.

Said Nursi 1960 ta vefat ettiğine göre, Tevrat'a göre, ilk insandan onun ölümüne kadar 5960 sene geçmiş olur. Bunu seksene bölünce onun girdiğini iddia ettiği her beden ortalama ömrü 75 Yıl eder. Bu sebeple sekseninci beden sözü düşünülerek ve hesap edilerek söylenmiş bir sözdür. Said Nursi'nin sadeleştirilen yukarıdaki sözlerinin orijinali şöyledir. “Ben bu anda, seksen Said'den telhis ile tezahür etmişim.

Onlar müselşel şahsi kıyametler ve müteselsil istinsahlar ile çalkalanıp şu zamana beni fırlatmışlar. Şu Said yetmiş dokuz meyyit, (ölü) bir hayyı natıkın fihristesidir. Eğer zamanın suyu donup dursa mutemessil olan o Saidler birbirlerini görseler, şiddeti tehaluften (vücutun zaman içerisinde değişime uğramasından dolayı) birbirlerini tanımayacaklardır. Ben onların üstünde yuvarlandım, hasenat, lezzet dağıldı kaldı. Seyyat,(günahlar) âlâm (elemeler) toplandı, yüklendi. Nasıl ki şimdi o merhalelerde daima ben benim. Öyle de, mevtimle gelecek menzillerde de yine ben benim. lakin her senede şu menzilhanelerdeki zerrat, iki muhacereti umumi yaptığından, ene dahi libasını değiştirir, yırtılmış Said'i atar, yeni Said'i giyer” (Said Nursi işaret cilt. 2, Sayfa 2340 Şualar birinci Şua) Bu reenkarnasyon inancıdır. Said Nursi en tepede olduğunu, kıyamete kadar da en tepede kalacağını söylüyor.

Yani gelmiş büyük Allah elçileri ile her devirde gelen mürşid, müceddid, mehdi ve beklenen İsa odur.

Mehdi Olduğu İddiası:

Risale'i Nur'un bir kısım önemli! şakirtleri, Said Nursi'ye ısrarla şunu sorarlar. “Âhir zamanda Peygamberimizin ailesinden gelecek olan o büyük mürşidin sen olduğunu düşünüyoruz. Ama sen bu kanaatimizi ısrarla kabul etmiyor, çekiniyorsun. Bu bir çelişkidir. Çelişkinin hallini (çözümünü) isteriz.

Said Nursi bu soruya şu cevabı verir: “Gelecek Mehdii Rasul’ün temsil ettiği kutsal cemaatin manevi şahsiyetinin üç görevi vardır. Bunlar, imanı kurtarmak, peygamberin halifesi unvanıyla İslam’ın farklı yönlerini ihya etmek ve zamanın etkisiyle Kur’an hükümlerinde ve şeriat kanunlarında görülen birçok değişiklik sebebiyle o zât bu en büyük görevi yapmaya çalışır.

Nur şakirdleri birinci görevi tam olarak Risale’i Nur’da gördüklerinden, ikinci, üçüncü görevler buna nispetle ikinci, üçüncü derecede olduğundan, Risale’i Nur’un manevî kişiliğini (Said Nursi’yi) bir çeşit Mehdi diye algılıyorlar”

“...Hatta bir kısım evliya, gayb ile ilgili kanaatlerinde Risale’i Nur’un, Nur elçisi (Sait Nursi’nin) tam o âhir zamanın hidayet edicisi olduğu, inceleme ve yorumla, anlaşılır diyorlar”

İki Noktada Karışıklık Olduğundan Yoruma İhtiyaç Vardır :

Birincisi : Peygamberin halifesi olma ve İslam birliği, halka, siyasetçilere ve özellikle bu asırdaki düşüncelere göre birinci görevden bin derece geniş görünüyor. Gerçi her asırda hidayet edici bir nevi mehdi ve müceddit gelmiştir. Ama her biri üç görevden birisini bir yönüyle yaptığı için âhir zamanın büyük mehdisi unvanını almamışlardır”

İkincisi: “Âhir zamanın o büyük şahsının peygamber ailesinden olmasıdır” “Aslında ben Hz. Ali’nin (radıyallahü anh) manevi evladı hükmündeyim. Ondan hakikat dersini aldım.

Muhammed (aleyhisselamın) ailesi bir manevi hakiki Nur şakirtlerini de içine aldığından, Ben de o aileden sayılabılırım”

Said Nursi Diyor ki,

“Kırk günde bir ekmek yiyip başka günlerde yemeyen meşhur Veli Osman-ı Halidi ile Isparta’nın tanınmış alimlerinden Topal Şükrü, bir gerçeği açıkça görmüş ve haber vermişlerdir. O gerçek şudur. Ümmetin ahir zamanda gelmesini beklediği kişinin üç görevinden en önemlisi ve en büyüğü gerçek imanı yaymak ve

ehli imanı sapkınlıktan kurtarmak olduğundan, o görevi tümüyle Risale’i Nur’da görmüşlerdir. Bu sebeptendir ki, Hz Ali, Abdulkadir Geylani ve Osman-ı Halidi gibi zatlar, gelecek zatın makamını Risale’i Nur’un manevi kişiliğinde (Said Nursi) de gözleriyle görmüş gibi işaret etmişlerdir. Bu gerçek gösteriyor ki, gelecek o mübarek zat, Risale’i Nur’u kendi programı olarak uygulayacaktır” (Sikke-i tasdiki gaybi Şualar birinci Şua cilt 11 sayfa 2061)

Sonuç olarak : Risale’i Nur’da birçok hata abartı, yalan, hurafe, uydurmalar, itikadi yönden şirk ve sapkınlıklar mevcuttur. Bugün dâhi Risale’i Nur talebelerinden bir kişinin dahi çıkıp bu yalan ve uydurmalara karşı çıkacağını zannetmiyoruz.

İşte Nurcular Kur’an cahili oldukları için Kur’an’a, mantık ve bilimsel verilere aykırı olan, itikadi bakımdan bozuk, insanın inancını zedeleyen ve onu cehenneme kadar götürecektir bir kitaba iman eder ve onun müellifine “Bediüzzaman” (zamanın en büyük, eşsiz alimi) unvanını verir.

Evet her şey Kur’an’ın bilinmesine dayanıyor. Kur’an bilinirse her şey kolaylaşır. Kur’an bilinmezse her türlü cehalet normal olur. Baştan sona kadar yalan, iftira ve akılsızlık olan Risâle’i Nur’da bakınız Said Nursi ne diyor. “Ey Risâle-i Nur! Senin, hakkın dili ve hakkın ilhamı olup onun izniyle yazıldığına şüphe yok” “Ben kimenin malı değilim! Ben hiç bir kitaptan alınmadım, hiçbir eserden çalınmadım” Ben Rabbani ve Kur’aniyim. Bir ölümsüz Allah’ın eserinden fişkırın kerametli bir Nur’um” (Şualar- 436, 437)

Halbuki Said Nursi, Kur’an haricinde kalan bütün din ve kültürlerden bilgi hırsızlığı yaparak Risâle’i Nur Külliyatını telif etmiştir. Eserine aldığı bir kaç âyetin manasını da bozmuştur. Eserini Şa’nın yalan ve hurafeleriyle doldurmuştur. Said Nursi, Aynen Celaledin-i Rumi gibi bir Şii daisi yani batını bir misyonerdir.

Diyor ki: “Kalbime ihtar edildi ki: Eski Said’in en mühim eseri ve Risale-i Nur’un fatihası, “Arabi ve matbu” olan İşaret- ul İ’caz Tefsiri 33. mektup olacak ve olmuş” (Emirdağ Lahikası- 1, 42) Said

Nursi, Kur'an'ın başlangıç suresi olan Fatihaya nazire yaparak kitabının da bir fatıhası olduğunu söylüyor. Said Nursi ve ona iman eden Nurcular, bilinçli veya bilinçsiz olarak Risale-i Nur'a Kur'an'dan daha çok değer verirler.

Dolayısıyla Risale-i Nur, tasavvuf ve tarikatlardan daha büyük bir cehaleti ve şirki bünyesinde barındırmaktadır.

Şöyle diyor: “Risale-i Nur hakkın (Allah'ın) dili (Şualar- 436, 437) izni (Şualar- 436,437) ve doğrudan doğruya Rahmanın Rabbanî yardımıyla (Barla Lahikası- 16-17-18-19) yazıldı. “Bunda hiç şüphe yok” (Şualar- 436,437; Barla Lahikası- 16)

Risâle’i Nur Külliyyatının hepsini elleriyle yazan, aynı zamanda el yazması Kur’an’ı da olan talebesi Ahmet Hüsrev ile ilgili Said Nursi’nin sözleri şöyledir.

“Risâle’i Nur’un kahraman yazarlarından Hüsrev’e “yaz” emri verildi ve levh-i mahfuzda yazılı Kur’an gibi yazıldı ve asrı saadetten beri böyle bir şey olmamıştır” (Asa-yı Musa- 95) Said Nursi’nin talebesi olan Ahmet Hüsrev levh-i mahfuz-u nasıl gördü? Said Nursi, işte bu anlaşılmasız saçma sapan diliyle cahil milyonları aldatmış ve onları vahiy’den saptırmıştır. Tam bir sapkınlık ve şirk olan eserleri için

Said Nursi diyor ki: “Risaleler bana ihtiyarım (iradem) olmaksızın yazdırıldı” (Şualar- 178-179- 437; Emirdağ Lahikası- 1-52; 2 73; Kastamonu Lahikası- 54- 81- 82; Sikke-i Tasdik-i Gaybi- 12-36)

Diyor ki: “Risâle’i Nur bu zamanda Kur’an’dan gelen bir dava vekilidir” (Şualar-203)

Halbuki Kur’an’a göre Nebi (a.s) bile vekil olamaz. (En’am-107; Zümer-41) Nebi aleyhisselam bile sadece kendisine indirilen vahye tabi olur ve risalet göreviyle sadece indirilen vahyi tebliğ eder. Yani insanlar sadece Allah tarafından kendilerine indirilen vahiy’den sorumludurlar ve yalnız Allah tarafından indirilen Kur’an’a tâbi olmakla emrolunmuşlardır. (Enam- 153, 155; Araf- 3; Zühuf-43,44)

Bütün bu gerçeklere rağmen Said Nursi şöyle diyor: “Risale-i

Nur kopmayan kulp ve Allah'ın ipidir” (Şualar- 272; Asa'yı Musa- 78; Barla Lahikası- 98)

Yani Said Nursi ve Nurculara göre Risale-i Nur'da aynen Kur'an gibi bir eserdir. Çünkü o “kopmayan kulp” ve “Allah'ın ipidir” Aslında “kopmayan kulp” (Bakara-256) ve Allah'ın ipi veya gücü” (Âli İmran-103) Kur'an hakkında kullanılan ibarelerdir. İşin gerçeği din ve hüküm olarak, güzel ahlak ve öğüt bakımından Kur'an yeterli bir kitaptır. (Ankebut-50, 51) Said Nursi aynen Celaleddin-i Rumi gibi, Kur'an'ın isim ve sıfatlarını eserine vermekten çekinmemiştir.

Diyor ki: “Risale-i Nur, Nur üstüne nurdur” (Şualar- 275; Asa-yı Musa- 93)

Aslında Said Nursi heva ve hevesini ilah edinen ve Kur'an'ın şu âyetine kendini hedef eden birisidir. “Heva ve hevesini ilah edinen ve Allah'ın bir bilgiye göre saptırdığı, kulağını ve kalbini mühürlediği, gözünün üstüne de perde çektiği kimseyi gördün mü? Şimdi onu Allah'tan (Kur'an'dan) başka kim doğru yola eriştirebilir. Hâlâ ibret almayacak mısınız?” (Casiye- 23)

Said Nursi, Risale-i Nur Külliyyatının doğal âfetlere ve felaketlere engel olacağına İman ediyor.

Aynen şöyle diyor. “Risâle-i Nur 20 senedir Anadolu'ya gelebilecek kaza ve belayı def etmektedir” (Şualar- 274, 275, 276, 277, 292, 309, 341, 384, 401, 403, 443; Asa-yı Musa- 95; Emirdağ Lahikası- 1, 25, 33, 34, 102, 228, 230, 283, 288; Kastamonu Lahikası- 110, 217; Mektuba-t 480, 482)

Said Nursi şöyle devam ediyor. “Ey mülhidler ve ey zındıklar! Risâle-i Nur'a ilişmeyiniz” (Şualar- 308, 341) Risâle-i Nur, âfâtın (âfetlerin) define sadaka gibi vesile olmasından ona karşı olan hücum...” (Şualar- 384, 402, 424; Emirdağ Lahikası- 1, 25, 283, 288, 337) ve onun tâ'tili (kesintiye uğratılması) âfâta (afetlere) karşı olan müdafaasını zayıflştırir. Eğer ilişirseniz, yakında bekleyen belalar sel gibi üstünüze yağacaktır.” (Şualar- 301)

Said Nursi, Risâle-i Nur Külliyyatını Kur'an'ı eşdeğer tutmakla

kendini ağır bir sorumluluk altına sokmaktadır.

Bakın Said Nursi âyeti nasıl tahrif ediyor.

Diyor ki: “Kur’an’da “tekédü temeyyezü minelğayz” (neredeyse cehennem öfkesinden çatlayacak!” Cehennem ehl-i küfre öyle hiddet eder ki, parçalanmak derecesine gelir.” (Mülk-8) Manasında olduğu tarzında, tesbih suretinde nurlara hücum hatasıyla zemin (yeryüzü) hiddet eder ve hava ağlar ve kızar.

Yani emri ilahi ile mahluklar vazifeleri içinde kuvvet ve kudret-i Rabbaniyenin tecellisine mazhar olup kazab-ı ilahiye gösteriler. Beşeri ikaz için titrer, ağlar demektir.” (Şualar- 424) Halbuki yukarıdaki âyet pasajının bağlam ve bütünlüğü şöyledir. “Rablerini inkâr edenler için cehennem azabı vardır. O, ne kötü dönüştür. Oraya atıldıklarında, onun kaynarken çıkardığı uğultuyu işitirler. Neredeyse cehennem öfkesinden çatlayacak! Her ne zaman oraya bir topluluk atılsa, onun bekçileri onlara “Size, (bu azapla) uyarıcı bir Resul gelmedi mi? diye sorarlar.

Onlar şöyle cevap verirler: Evet doğrusu bize (bu azap ile) korkutan bir Resul gelmişti; fakat biz onu yalanladık ve Allah’ın bir şey indirdiği yok; Siz olsa olsa bir bir sapkınlık içindediniz! demiştik.” (Mülk- 6,7,8,9)

İnsanları cehaletin, şirkin ve küfrün bataklığına mahkum eden eseri hakkında Said Nursi aynen şunları söylüyor. “Risâle-i Nur, müminlere; Kur’an’dan hidayet hediyeleri, dünya ve ahiret mutluluğu, şefaate nail olma ve Rahman’ın feyzidir.” (Emirdağ Lahikası- 1, 97)

Nurcular Said Nursi’nin sözlerinden etkilenerek Kur’an’ı okumaktan ve üzerine düşünmekten uzaklaşmış, Risale’i Nur Külliyyatını Kur’an hazinesinin anahtarı gibi görmüşlerdir. Said Nursi, eserinin kurtarıcı olduğuna inanmaktadır.

Şöyle diyor. “Ben de Risâle’i Nur’u ve Âyetül Kübra’yı şefaateçi yapıp: “Ya Rabbi! Kurtar” dedim. Üç saat o dehşetli yangın hucumunda bütün o büyük daireyi mahvetti. Altında ve bitişiğindeki dükkanları bütün yaktı, yıktırdı. Risâle-i Nur’un ve Âyet-ül Küb-

ra'nın korumasında olan mağazaya katiyen ilişmedi ve altındaki şakirdin dükkanı da müstesna olarak sağlam kaldı.” (Emirdağ Lahikası- 1, 107) Said Nursi, talebelerine yazdırdığı hezeyanlarına “Âyet-ül Kübra” (büyük âyet) diyebilecek bir cürete sahiptir. Aslında Risâle-i Nur Külliyyatını nurcuların Kur’an’ı olarak görmek gerekir. Nurcular hayatları boyunca Risâle’i Nur’u okur, onu bilir ve onun din olduğuna iman ederler.

Bakın Said Nursi Ne Diyor

“Bu Risâleleri bir sene okuyan bu zamanın mühim bir alimi olabilir.” (Şualar -444)

“Beş on senede medrese hocalarının tahsil derecelerini, Nur şakirtleri (talebeleri) on haftada kazanır.” (Şualar- 538) Din ve hüküm olarak Kuran’dan başka ilim olmadığı ile ilgili birçok âyet bulunmasına rağmen, bakın Said ne diyor. “Risale-i Nur, esas bakımından bütün ilimleri içinde toplamıştır...” (Âsa-yı Musa- 247) Din ve hüküm olarak Kur’an tek kaynak ve tek ilim olduğu ile ilgili âyetler. “Dinlerine tâbi olmadıkça Yahudiler de Hristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki : Doğru yol, ancak Allah’ın yoludur. Sana gelen bu ilimden (Kur’an’dan) sonra onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki, Allah’tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır.” (Bakara- 120)

“Ve böylece biz onu Arapça bir hüküm olarak indirdik. Eğer sana gelen bu ilimden sonra onların arzularına uyarsan.(İşte o zaman) Allah’tan sana ne bir dost ne de bir koruyucu vardır.” (Râd-37)

Said Nursi başta olmak üzere nurcuların hepsi Risale’i Nur Külliyyâtına Kur’an’dan daha çok değer verirler. Onlar Kur’an’ı sevap amaçlı, fakat Risâleleri büyük bir huşu ve dikkatle takip ederler. Nurcular her namazın arkasından özellikle ikindi ve yatsı namazından sonra mutlaka Risâle-i Nur okur ve açıklamasını yaparlar.

Said Nursi diyor ki: “Risâle-i Nur, İslami hakikatlere dair ihtiyaçlara kâfi (yeterli) geliyor, başka şeylere ihtiyaç bırakmıyor. Kat’i ve çok tecrübelerle anlaşılmıştır ki, imanı kurtarmak ve kuvvetlen-

dirmek ve araştırmasını yapmanın en kısa ve en kolay yolu Risale-i Nur'dadır" (Kastamonu Lahikası- 77)

Said Nursi'nin "Risâle'i Nur, İslami hakikatlere dair ihtiyaçlara kâfi geliyor, başka şeylere ihtiyaç bırakmıyor" sözü, yüce Allah'a ve onun kitabına karşı büyük bir iftiradır. Çünkü onlarca âyette, Kur'an'ın, din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak insanlara yeterli bir kitap olduğu söyleniyor. Yani Kur'an'ın ifadesiyle, "Siz mi daha iyi biliyorsunuz, Allah mı?... " (Bakara-140)

Bu gibi sözlerden sonra Said Nursi'ye Allah gibi iman edenler için, artık Kur'an'ı okuyup anlamamanın bir anlamı kalmıyor. Bakın Said Nursi ne diyor. "Kardeşlerim, ben nurlarla (Risâle'i Nur) meşgul oldukça sıkıntılar azalıyor." Demek vazifemiz nurlarla iştigaldir (sadece onlarla ilgilenmedir) ve geçici şeylere ehemmiyet vermemek ve sabır ve şükretmektir" (Şualar-523)

Görüldüğü gibi, Said Nursi insanlara sadece Risâle'i Nur'u yani kendisini dinlemeye ve itaat etmeye çağırmıştır.

Halbuki bütün Nebi ve Resuller sadece vahye yani Allah'a davet etmişlerdir. "Ey Resul! De ki: İşte bu, benim yolumdur. Ben sadece Allah'a davet ediyorum, ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı ortaklardan tenzih ederim yani ben müşriklerden değilim" (Yusuf- 108) Allah'ın elçilerinin en önemli görevleri vahye yapışmak onun himayesine sığınmak ve ona tabi olmaktır. (Zuhruf-43, 44; Ahzab-1,2; Âli İmran- 103; Yunus-15,109)

Said Nursi'ye göre Risale-i Nur Kur'an'ın tercümanıdır.

Sorulan bir soruya şöyle cevap veriyor: "Risâle-i Nur doğrudan doğruya Kur'an'ın apaçık bir delili ve kuvvetli bir tefsiri ve manevi parlak ışıltılı bir mucizesi ve denizin damla ve güneş'in bir ışını ve o hakikat bilgisinin madeni, ilham edilen ve feyzinden gelen bir manevi tercümesi olduğundan onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek Kur'an'ı şerefine ve hesabına ve övgüsüne geçtiğinden, elbette Risâle-i Nur'un meziyetini beyan etmeliği hak gerekli kılar ve hakikat ister, Kur'an izin verir..." (Şualar- 686)

Yani Said Nursi diyor ki: “Risâle-i Nur’u öven ve onu yücelten Kur’an’ı övüp yücelttiği için, onu övmenin ve yüceltmenin bir sakıncası yoktur. Hatta Kur’an buna izin verir ve gerekli görür. Şu iki âyet sanki Said Nursi’yi anlatıyor. “Allah, kendilerine kitap verilenlerden (Yahudi- Hristiyan din adamlarından) “onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz” diyerek söz almıştı. Onlar ise bu emri kulak ardı ettiler, onu az bir dünyalığa değiştirdiler. Yaptıkları alışveriş ne kadar kötü olmuştur” “Sanma ki ettiklerine sevinen, (iyi bir şey) yapmadıkları halde ovılmek isteyenler, evet, sanma ki onlar azaptan kurtulacaklardır. Onlar için elem verici bir azap vardır.” (Âli İmran- 187, 188)

Said Nursi ve Talebeleri Yanında Risâle-i Nur Külliyyâtı Sanki Bir Kur’an Gibidir

Şöyle diyor: “Risâle’i Nur’un bu asırdaki makbuliyetine...” (kabul edildiğine) Emirdağ Lahikası- 1,13; Barla Lahikası- 257) “... işaret eden deliller fazlasıyla mevcut olduğuna göre, insaf sahibi her kardeşimiz onun tabii bir yardımcısıdır” (Âsâ’yı Musa- 150)

Said Nursi diyor ki: “Dördüncüsü: “lituhricennése” (İbrahim-1) (Ey Resul!) İnsanları çıkarasın...” cümlesi diyor ki : Bin üç yüz kırk beşte (1345) Kur’an’dan gelen bir nur ile insanlar karanlıklardan aydınlığa çıkarılacak.” Bu misal ise, bin üç yüz kırk beşte (1345) fevkaledede aydınlanmaya başlayan Resail-i Nur’a tam tamına cificirce, hem mealce uyan ve üzerinde ittifak olmakla Risâle-i Nur’un makbuliyetine ima belki dolaylı olarak anlatıyor.” (Şualar-721)

Yani Said Nursi, İbrahim suresinin birinci âyetinin Risâle-i Nur’a işaret ettiğini ve Risâle-i Nur’un insanları karanlıklardan aydınlığa çıkardığını iddia ediyor. Halbuki yukarıdaki âyetin tam meali şöyledir. “Elif. Lam. Ra. (Bu Kur’an) Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa, her şeye galip ve övgüye layık olan Allah’ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz bir kitaptır.” (İbrahim- 1)

Yukarıdaki âyet son Nebi ve Nübüvvet’e bağlı son Resul olan

Muhammed (a.s) a indirilen Kur'an'la ilgilidir. Said Nursi'nin hurafe ve yalanlarıyla ne ilgisi olabilir?

Said Nursi bir kanalizasyon borusu gibi inanç bakımından dünyada ne kadar batıl ve şirk varsa Anadolu'ya taşımış milletin inanç ve fikirlerini bozmuştur.

Yüce Allah, Nebi (aleyhisselam)a Kur'an'a sımsıkı yapışmasını emrederken, (Zuhruf-43,44) bakın Said Nursi şakitlerine neyi tavsiye ediyor?

“Bu kat’i hakikatler (Risâle’i Nur) meydanda iken, ona bütün kuvvetimizle sarılmamak, baştan aşağı Risâle’i Nur’u tedkik etmemek (araştırmamak) âlâkadar olmamak, ancak gafletin eseri olabilir.” (Asa-yı Musa- 250)

Said Nursi bu konuda daha da ileri giderek aynen şunları söylüyor. “Diyebilirim ki, bu nur Risâle’i şerifleri bu cennetlerin gül bahçeleridir. Bu gül bahçelerinden istifade edemeyen kötü mayalı, nasipli olamayanlara yüzbinler yazıklar olsun!...” (Barla Lahikası-98)

Said Nursi, bu sözleriyle eserini Kur'an'ın önüne geçirdiğini açık olarak göstermiştir. Said Nursi'nin bu gibi sözlerinden etkilenen nurcular da hiçbir zaman anlamak için Kur'an üzerinde düşünmezler. Onlar, din ve ibret, mucize ve öğüt olarak Risâle’i Nur’un yeterli olduğuna iman ederler. Ömürleri boyunca sürekli olarak sadece Risâle’i Nur Külliyyâtını okurlar. Buda Said Nursi'nin teşviklerinden kaynaklanmıştır.

Diyor ki: “Öyle ise, bir rahmet hazinesini ve gerçeklerin kaynağını ders veren ve hakiki surette gençliğin ve avamın anlayabileceği bir şekilde bildiren Risâle’i Nur’u dikkat ve tefekkürle ve devamlı olarak müsaîd vakitlerimizi boşa gidermeden okumak ve yazmak en büyük bir ibadet ve zevk kaynağıdır” (Asa-yı Musa- 250)

Said Nursi bu sözleriyle eserini okumayı ve onu elle yazmayı ibadet saymıştır. Onun bu sözlerine iman eden nurcular, günümüz yazım teknik ve teknolojisine rağmen hâlâ Risâle’i Nur Külliyyâtını

elle ve Osmanlıca olarak durmadan yazıp, yazdıkları çuvallar dolusu kağıtları toprağa gömüyorlar. Nurcular, bunları “yazıcılar” olarak adlandırırılar.

Said Nursi’yi hata etmez ve yanılmaz bir rab ve ilah olarak gören talebeleri onun hiç bir sözüne itiraz etmeden kayıtsız şartsız kabul ederler. Halbuki din dediğimiz şey Allah’ın indirmiş olduğu vahiy’den başka bir şey değildir. Bu dinin içinde Nebi (a.s) in sözlerine dahi yer verilmemiş, vahyin korunmasında çok hassas emirler verilmiştir. (Yunus-15; İsrâ-73,74,75; Hakka-44)

Nurcular, Kur’an’ın bütün özelliklerini, şirkin ve hurafelerin kaynağı olan Risâle-i Nur Külliyyâtına vermekten çekinmemişlerdir.

Diyorlar ki: “Risâle-i Nur yalnız bu vatan ve millet için değil, âlemi İslam ve bütün beşeriyetin ihtiyacına cevap verecek bir külliyyât olarak te’lif edilmiştir” “Bugün tarihte hiç görülmemiş bir fecaat ve felaket içerisinde çırpınan beşeriyet için, halaskâr (kurtarıcı) olarak Risâle-i Nur’a sarılmaktan ve ne pahasına olursa olsun Risâle-i Nur’un nurani ve parlak ve eczalarını elde edip dikkat ve tefekkürle okumaktan başka bir kurtuluş çaresi yoktur.” (Asa-yı Musa- 253)

Bu sözleri söyleyenlerin Kur’an’a gitmeleri artık mümkün olur mu? Bu inançtan sonra artık onların kutsal kitapları Risâle-i Nur değil midir?

Dolayısıyla nurcular ebedi olarak Kur’an’ın nurundan ve hidayetinden mahrum kalacaklardır.

Diyorlar ki: “İnsan Risâle-i Nur okumak zaruret (gerekli) ve ihtiyacındadır. Eğer gaflet ederse, kendisini aldatan bencilliğe boyun eğip, Risâle-i Nur Külliyyâtını okumazsa, büyük bir mahrumiyete duçar olur. Fakat biz idrak ettiğimiz bu muazzam hakikat karşısında, insanlığın kurtarıcısı ve milyonlarca insanın üstünde olan bir ilahi görevliye (Said Nursi’ye) nasıl minnettar ve borçlu olduğumuzu tarif edemiyoruz.” (Asa-yı Musa- 253)

Kur’an cahili bir adam nasıl “ilahi görevli” oluyor, anlamak mümkün değildir. İnsan bu cehalete ne diyeceğini bilemiyor.

Said Nursi diyor ki: “Akıl ile beraber vehim (endişe) ve hayal hatta nefis ve heva teslim mecbur olduğu, gibi şeytan dahi teslim-i silaha mecbur oldu” (Barla Lahikası- 20)

Herhalde yeryüzünde böyle bir cehalet yoktur. Şeytan Allah’ın emrine teslim olmazken, senin eserine nasıl silahını teslim etmeye mecbur kalıyor. Senin eserin Kur’an’dan daha mı önemli?

Sen Allah’tan büyük müsün? Risâle-i Nur Külliyyâtında binlerce cehalet ve inanılmaz hurafeler var olduğu halde Said Nursi aynen şöyle diyor.

“Mübarek Sözler (kitabının adı) şüphesiz kitab-ı Mübin’in (Kur’an’ın) nurlu ışıltısıdır. İçinde izaha (açıklanmaya) muhtaç yerler eksik olmamakla beraber bütün halinde kusursuz ve noksansızdır” Barla Lahikası- 26 Nurcular, Risâle-i Nur Külliyyatını inanç ve sözleriyle Kur’an’dan üstün tuttıkları için zalim oldular. Said Nursi aynen şöyle diyor. “... Kimin haddidir ki, bu Nurlarda yanlışlık bulsun. Onun için bir harfine dokunmayı azim (büyük) bir günah işliyor telakki ediyorum...” (Barla Lahikası-62)

Said Nursi’nin tek amacı, insanların eserine boyun eğmesi ve sadece eserine itaat etmeleridir.

Diyor ki: “Ey göklerin ve yerlerin yaratıcısı!...” Kur’an’a ve imana hizmet için, insanların kalplerine Risâle-i Nur’a itaat ettir, boyu eğdir! Hz. Musa (aleyhisselam)a denizi ve Hz. İbrahim (aleyhisselam)a ateşi ve Hz. Davut (aleyhisselam)a dağı- demiri ve Hz. Süleyman (Aleyhisselam) a cinsi ve insi ve Hz. Muhammed (Aleyhisselam) a Güneş’i ve Ay’ı boyun eğdirdiğin gibi, Risâle-i Nur’a kalpleri ve akılları boyun eğdir!...” (Asa-yı Musa- 211)

Halbuki Kur’an’a baktığımızda Allah ve Resulün’den başka hiç kimseye itaat emredilmemiştir. Yani İtaat kavramı Kur’an’da Nebi bağlamında kullanılmamıştır. “Güneş ve Ay’ın Allah Resulüne boyun eğdirilmesi” olayı da, uydurma rivayetlerde ve Said Nursi’nin, “Mektûbât-19 Mektup mücizât-1 Ahmediyye” kitabında geçen “Resulullahın ikinci namazının kazaya kalmaması için güneşin yerinde durması,

bir parmağının işaretleriyle ayın ikiye yarılması mucizesi” gibi yalan rivayetlerdir. İnsanın içinden Said Nursi’ye şöyle sorması geliyor.

“Sen kimsin ki, insanlar senin eserine boyun eğsin ve senin kitabına itaat etsinler? Sarhoş olan Lut (a.s) ın kavmi gibi, ne dediğini bilmeyen Said Nursi diyor ki: “Madem hakikat budur; ya diyeceksiniz ki: “Pek harika ve mağlup olmaz bir deha bu işi çeviriyor” veya diyeceksiniz: “Gayet inayetkerane bir hıfz-ı ilâhidir” (Allah’ın yardımı ve koruması altındadır) “Elbette böyle bir deha ile mübareze (mücadele-tartışma-atışma) etmek hatadır, millete ve vatana büyük zarardır. Ve böyle bir hıfz-ı ilâhi ve inayet-i rabbaniyye (Allah’ın koruması altında ve Allah’ın yardımına mazhar olmuş) bir esere karşı gelmek, Firavununâne (Firavun’un ahlakına benzer) bir temerrüttür” (kafa tutma-inatla direnme-karşı gelme) (Emirdağ Lahikası-1 11)

Asıl acı olan şey, nurcuların Kur’an yerine koydukları ve Allah tarafından indirilmiş vahiy gibi iman ettikleri, içinde bir sürü şirk ve küfür sözler olan Risâle-i Nur Külliyyatını, Diyanet İşleri Başkanlığının bastırıp dağıtmasıdır. Said Nursi ve şakirtlerine göre Risâle-i Nur, Allah Resulü’nün vâdettiği, Ali’nin müjdelemesi, Abdulkadir Geylani’nin yardımı ve Gazali’nin tavsiyesi ve İmam-ı Rabbani’nin gaybdan haber vermesidir.” (Emirdağ Lahikası- 1,98) Said Nursi yaratılış yasaının ne olduğunu anlamayan ve ona inanmayan birisidir.

Diyor ki: “Size manidar (manalı) ve acib ve Risâle-i Nur’un talebeleriyle ve Risale-i Nur ve Âyet’ul-Kübra’nın kerametiyle hiç görmediğimiz acib bir parlamakla gecenin en soğuk bir vaktinde cehennem gibi yandığı halde; tam bitiğinde, Risâle-i Nur’un çalışanlarından bir talebesi ve yine iki kardeşinin, masum Ceylan’ın sermayelerinin kısmı âzâmı (büyük bir bölümü) bulunan büyük mağazaları, o yangın yeri ile iki küçük dükkan fasıla ile o dehşetli yangın bütün şiddetiyle mağazaya doğru gelirken biçare (çaresiz) yanıma geldi, dedi.

“Biz yanıyoruz, mahvolduk” Ben de iki gün evvel mağazalarında bulunan Âyet’ul-Kübra’nın bir kısım matbu (basılı) nüshala-

rını yanıma getirmek için söyledim, fakat getirmedi. Demek o ateiş söndürmek için orada kalmıştı. Ben de Risâle-i Nur'u ve Âyet'ul-Kübra'yı şefaatchi yapıp "Ya Rabbi! kurtar" dedim. Üç saat o dehşetli yangın hücumunda bütün o büyük daireye mahvetti. Altında ve bitişindeki dükkanları bütün yaktı, yaktırdı. Risâle-i Nur'un ve Âyet'ul-Kübra'nın hıfzında (korumasında) olan mağazaya kat'iyen ilişmedi ve altındaki şakirdin (talebesi) dükkanı da müstesna olarak sağlam kaldı. Yalnız ahali camlarını kırdılar. Eğer ahali ilişmeseydi, eşyalarını almasaydılar, hiçbir zarar olmayacaktı." (Emirdağ Lahikası- 1, 108, 109)

Bu nasıl bir cehalettir anlamak mümkün değildir. Said Nursi Âyet'ul-Kübra (büyük âyet) diyerek isimlendirdiği bir eserini kendisine şefaatchi yaparak, onun korumasında olan mağazanın yanmadığını söylüyor. İşte F Gülen de aynen Said Nursi gibi yalan ve hezeyanlarla milyonlarca insanı kendine bağlayarak, cinayete varıncaya kadar her türlü suçu irtikap ettirmiştir. Hizmet-i Kur'aniyye diyerek eserine dolayısıyla insanları kendine taptıran Said Nursi'nin talebesi ona gönderdiği bir mektupta aynen şöyle diyor. "Cenab-ı Erhamurrahimin'e çok şükür ki, size o muazzam kitab-ı Mübin'in hazine-i hakaikinin miftahını (anahtarını) rahmetiyle ihsan buyurmuş." (Barla Lahikası-108)

Ehli Sünnet âlimlerine göre rivayetler Kur'an'ın tefsiridir yani rivayetler olmadan Kur'an anlaşılmaz bir kitaptır. Şia'ya göre gerçek olarak ancak 12 masum imam Kur'an'ı anlar başka hiç kimse anlamaz. Nurculara göre ise Risâle-i Nur Külliyatı Kur'an'ın anahtarıdır.

Dolayısıyla anahtar olmadan hazineyi açmanın ve ondan faydalanmanın imkanı yoktur. Said Nursi ve nurculara göre Risâle-i Nur Allah tarafından gönderilmiş bir kitaptır.

Diyor ki: "Belki gelmiş değil, gönderilmiş, yetişmiş değil, yetiştirilmiş, maksatsız değil bu hizmete koşturulmuş, hatta bir dest-gaybi (bilinmeyen bir el- Allah) tarafından en lüzumlu bir anda, en liyakatsız, en zebunu bulunan bu biçare kardeşinize mahz-ı eseri rahmet ve inayet olarak sunulmuştur" (Barla Lahikası- 118)

F Gülen de vaaz ve hutbelerinde aynı Said Nursi gibi, tevazu perdesi altında onların duygu ve inançlarını istismar ediyordu. Bir taraftan kendisinin “Kıtmir” (köpek) olduğunu söylüyor. Bir yandan da “kainat imamlığına ve hilâfete soyunuyordu. Said Nursi de “en liyakatsız, en zebunu” diyerek mehdi ve nübüvvet iddiasında bulunuyor. Kur’an’ın Said Nursi’ye cevabı şöyledir.

“Allah’a karşı yalan uydurandan yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken “Bana da vahyolundu” diyenden ve “Ben de Allah’ın indirdiği ayetlerin benzerini indireceğim” diyenden daha zalim kim vardır? O zalimler, ölümün dalgaları içinde, meleklerde pençelerini uzatmış, onlara: “Haydi canlarınızı kurtarın! Allah’a karşı gerçek olmayanı söylemenizden ve O’nun âyetlerine karşı kibirlilik taslanmanızdan ötürü, bugün alçaklık azabı ile cezalandırılacaksınız! derken onların halini bir görsen! (En’am- 93)

F Gülen kainat imamı ve beklenen salih zat ise, Said Nursi de dinin müceddididir. Talebeleri diyorlar ki : “Risâle-i Nur ve müellifi müceddid-i din...” (Emirdağ Lahikası- 2,152; Kastamonu Lahikası-190-195)

Said Nursi’ye göre Risâle-i Nur Külliyâtının özellikleri Kur’an’dan daha geniştir.

Diyor ki: Bu hasta ve gaddar ve bedbaht asrın bela ve vebâsından ve zulüm ve karanlığından en deneyimli bir kurtarıcı, Risâle-i Nur’un mizanları ve muvazeneleriyle, neşrettiği nur olduğunu kırk bin şâhit vardır. Demek Risâle-i Nur’un dairesine yakın bulunanlar, içine girmezse tehlike ihtimali güçlüdür. Said Nursi’ye göre Risâle-i Nur imdada koşuyor. Şöyle diyor: “... Risâle-i Nur aleyhine sevk edildiği aynı zamanda, iki saat evvel Mü’cizât-ı Ahmediye İstanbul’dan koşup imdada gelmiş...” Said Nursi’nin “Mü’cizât-Ahmediye” dediği bölüm, Mektubat eserinin 19. mektupta bulunuyor.

Mü’cizât-Ahmediye Risâle-i Nur Külliyâtının içinde en çok hurafe ve yalan barındıran bölümdür. Said Nursi’nin Risâle-i Nur Külliyatı son derece zor ve uzun cümlelerle meydana gelmiştir.

Risâle-i Nurları okuyun cahiller üzerinde sahte bir derinlik duygusu bırakmakta Arapça ve Farsça kelimelerle sanki gizemli bir ilim ve ledünni bir ilham hissini vermektedir.

Onu okuyan kişi bu zor anlaşılır kelimelerde büyük bir ilim olduğunu zanneder. Bütün dini cemaat ve tarikatlar, özellikle Said Nursi ve manevi talebesi F. Gülen hitap ettikleri insanları etkilemek için âyetlerin metinlerini okudukları gibi, bilim çevrelerinden, yabancı dillerden kelimeler seçerek kitleler üzerinde bir dil sahtekarlığı meydana getirirler. Cemaat ve tarikatlarda anlaşılır ve açık olmak nedense istenmez ve işin büyüğü bozulur kaygısı hakimdir. İşte Said Nursi ve F. Gülen bu dil sihirbazlığını kullanan en önemli şahsiyetlerdir.

Dolayısıyla Risâle-i Nur'un çetrefilli, zor, karmaşık ve yabancı kelimelerden olması tabii olarak cemaat içinde bir imam, abi, abla anlatıcı, yönlendirici, müderris sınıfı meydana getirmiştir. Bu imam ve hatip sınıfı Said Nursi ve F. Gülen'in kitaplarından seçtikleri pasajları hikmetli edalarla sanki vahiy okuyarak Kur'an cahili şakirtlere sunarlar. Şimdi bakın sanki gayb bilgisi Said Nursi'nin yanındaymış gibi, şöyle diyor:

“Risâle-i Nur'un şehit kahramanı Hafız Ali adlı şakirt ölürken meleklere Risâlelerle cevap verdi” (Şualar- 259; Asa-yı- Musa- 78) Sen onun şehit olduğunu ve meleklere Risâlelerle cevap verdiğini nereden biliyorsun! Bu apaçık bir yalan değil mi? Fetö'nün lideri F. Gülen beddua etmeyi hocası Said Nursi'den öğrenmiştir. Diyor ki: “Risâle-i Nur'a bozguncu diyenin dili kurusun.” (Şualar- 285) “Bana hiddet edildi, bende hiddet ettim, kapıları kapansın” dedim, kapıları kapandı” (Şualar- 302)

Said Nursi bedduasının Allah indinde kabul edileceğine o kadar emin ki, aynen şöyle diyor: “Hatta bu defa bana beş vecihle kanunsuz, bayramda, düşmanlarımın planıyla bana ihanet eden o malum adama şimdilik bir bela gelmesin diye telaş ettim. Çünkü mesele şaşaaladığı (yayıldığı) için doğrudan doğruya avamı nas (cahil insanlar) bana makam verip harika bir keramet sayabilirler

diye dedim. “Ya Rabbi! Bunu ıslah et veya cezasını ver. Fakat böyle kerametvâri (keramet şeklinde) bir surette olmasın.” (Emirdağ Lahikası-1,75)

Yukarıda görüldüğü gibi, Said Nursi, düşmanlarına nasıl ceza verileceğinin talimatını Allah’a vermekten utanmıyor. Fetö, takiyeyi Said Nursi’den öğrenmiştir. Said Nursi talebelerine aynen şu talimatı veriyor. “Kardeşlerim çok dikkat ve ihtiyar ediniz sakın sakın hocalarla münakaşa etmeyiniz. Mümkün olduğu kadar müsamahakârâne davranınız, enaniyetlerine dokunmayınız, bid’at taraftarı da olsa ilişmeyiniz. Karşımızda dehşetli zındıka varken muhtedilerle (bid’at ehli) ile uğraşıp onları dinsizlerin tarafına sevk etmemek gerekir. Eğer size ilişmek için gönderilmiş hocalar rastgelirseniz, mümkün olduğu kadar münazara (tartışma) kapısını açmayınız.

İlim kisvesiyle itirazları, münafıkların elinde bir senet (dayanak-delil) olur. İstanbul’da ihtiyar hoca’nın ne kadar zarar verdiğini bilirsiniz. Elden geldiği kadar Risâle-i Nur lehine çevirmeye çalışınız” (Emirdağ Lahikası- 1, 133)

Yukarıdaki cümleler Said Nursi’nin dürüst olmadığını açık olarak gösteriyor. Said Nursi şuurlu hocalardan korktuğu kadar Allah’tan korkmayan bir adamdır. Şakirtlerine “Kur’an’ı bilen hocalara karşı takiyye yapmalarını” tavsiye ediyor. Çünkü hurafelerinin Kur’an karşısında hiçbir hükümlerinin olmadığını gayet iyi biliyor. Madem kendine ve eserine o kadar güveniyorsun, neden münazaradan kaçyorsun. Birde Kur’an ehli muvahhidler hakkında Said Nursi’nin, “enaniyetlerine dokunmayınız” ve “bid’at taraftarı...” demesi yokmu, insan hayretler içinde kalıyor. Kur’an’ı anlayan şu hurafeye iman etmez.

Said Nursi diyor ki: “Bir zaman meşhur bir allâmeyi (büyük bir âlimi) harbin muteaddit (savaşın birçok) cephesinde görmüşler, ona demişler. (Yani onun bu olağanüstü durumunun sebebinin kendisine sormuşlar) O da demiş: Bana sevap kazandırmak ve derslerimde ehli imana (iman edenlere) istifade ettirmek için benim şeklimde bazı evliyalar benim yerimde işler görmüşler” (Veliler! benim suretime

girerek düşmanla savaşıyor, siz benim olduğumu zannediyorsunuz) Aynen bunun gibi, Denizli’de camilerde beni gördükleri hatta resmen ihbar edilmiş ve müdür gardiyana aksetmiş. Bazıları telaş ederek “Kim ona hapishane kapısını açıyor?” (Şualar- 485)

Halbuki Said Nursi akli başında ve dürüst bir adam olsaydı, bu yalanı duyduğu anda onu tasdik etme yerine karşı gelir yaratılış yasına aykırı olduğu için bu iftirayı hemen reddetmesi gerekirdi.

Said Nursi’nin Psikolojik Durumu:

Aynen şöyle diyor. “Birinci nokta: O hadisenin mahiyeti; hilaf-ı kanun (kanun dışı) sırf keyfi ve zındıka hesabına Cum’a gecesinde kalbimize telaş vermek ve cemaate futur (ayrışma- çatışma- şüphe-fitne) getirmek ve benim misafirlerle görüştürmemek için, bir desise-i şeytaniye ve münafıkâne (münafıkça) bir taarruzdur.

Garaibdendir (acayip şeylerdendir) ki, o geceden evvel olan Perşembe günü tenezzüh (gezinti-seyir) için bir tarafa gitmiştim. Avdetimde güya iki yılan birbirine eklenmiş gibi uzunca siyah bir yılan sol tarafımdan geldi, benim ile arkadaşımın ortasından geçti. Arkadaşıma, “o yılandan dehşet alıp korktun mu diye sordum! “Gördün mü? O dedi: Neyi? Dedim: Bu dehşetli yılan! Dedi: Yok, görmedim ve görmüyorum. “Fesuphanallah! dedim. Bu kadar büyük bir yılan, ikimizin ortasından geçtiği geçtiği halde nasıl görmedin?” O vakit hatırıma bir şey gelmedi. Fakat sonra kalbime geldi ki: “Bu sana işaretler, dikkat et” Düşündüm ki, gecelerde gördüğüm yılanlar nevindendir.

Yani: Gecelerde gördüğüm yılanlar ise, hıyanet niyetiyle her ne vakit bir memur yanıma gelse, onu yılan suresinde görüyordum. Hatta bir defa müdüre söylemiştim: “Fena (kötü) niyetle geldiğin vakit seni yılan suretinde görüyorum, dikkat et! demiştim. Zaten selefini (önceki müdürü) çok vakit öyle görüyordum” (Mektubat-361) Kur’an’ın ilim ve hikmetine sahip olmayanlar Said Nursi’nin bu hikayelerine iman ederler. Çünkü Kur’an’ın ilim ve hikmeti olmayınca her türlü cehalet normal hale geliyor.

Said Nursi'nin İnancı ve İlmî Seviyesi

Aynen şöyle diyor. “Yahudi milleti hubb-u hayat (hayat sevgisi yüzünden) ve dünya perestlikte (dünyaya çok değer vermede) ifrat ettikleri için her asırda zillet ve meskenet tokadını yemeğe müstahak olmuşlar. Fakat bu Filistin meselesinde hubb-u hayat ve dünya perestlik hissi değil, belki Enbiya- beni İsrailiyenin mezaristanı (İsrailoğulları Nebilerinin kabirleri) olan Filistin o eski Nebilerin kendi milliyetlerinden bulunması cihetiyle bir cihette bir ehemmiyetli hissi milli olmasından çabuk tokat yemiyorlar. Yoksa koca Arabistan'da az bir zümre hiç dayanamayacaktı, çabuk meskenete (ezilmeye-mağlup olmaya) girecekti” (Şualar- 507)

Yani Said Nursi kısaca diyor ki: “Filistin'de Yahudilerin zillet ve meskenete düşmemelerinin sebebi Nebilerinin ruhlarından yardım görmeleridir. Ölmüş olan Nebilerinin yüzü suyu hürmetine, hatırına koca Arabistan'da da dayanıyorlar. Nebilerinin hatırı ve şefaati olmazsa dayanamazlardı.

Said Nursi neredeyse eserini Kur'an'a eşit ve ortak olarak görüyor. Şöyle diyor. “Evet, bu dehşetli kâinatın fırtınaları ve zeval ve tahribatları içinde ve boşluk nihayetsiz fezada her şey ile alâkadar olan insan için hakiki teselli ve istinat (dayanma) ve istimdat (yardım isteme) noktalarını yalnız Kur'an veriyor. En ziyade o teselliye muhtaç bu zamanda, bu asırda en ziyade kuvvetli bir surette o teselliye ispat eden, gösteren Risâle-i Nurdur.” (Kastamonu Lahikası- 215 216)

Halbuki yüzlerce âyette din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak Kuran'dan başka bir kaynağın olmadığını görüyoruz. Dinde Nebi (a.s) ın bile söz söyleme hakkı ve yetkisi bulunmamaktadır. (Yunus-15; İsrâ-73,74,75; Hakka-44,45)

Said Nursi diyor ki: “Tevrat'ın bir âyeti dahi: “Muhammed, Allah'ın Resulüdür, Mekke onun doğum yeri, Medine hicret yeri, Şam onun mülküdür. Ümmeti ise hamd edici kimselerdir.” (Mek-tubat- 167)

Tevratın hiçbir yerinde böyle bir âyet yoktur. Bu rivayet bir

Emevi uydurmasıdır. Şam Muaviye'nin valilik yaptığı yer olduğu için, Emevi beslemesi olan muhaddisler, Şam'ın mübarek ve kutsal bir şehir olduğu ile ilgili bir çok hadis uydurmuşlardır.

Said Nursi diyor ki: “Ben bin üç yüz elli seneden beri her asırda üç yüz elli milyon mensupları bulunan ve kâinatın medar-ı iftiharî olan Hz. Muhammed (aleyhisselam)ın kurduğu muazzam ve nurani ve bütün insanlık için ebedi saadet ve selameti müjdeleyen kutsi...”

Halbuki İslam dini vahiy'le tüm elçilere indirilen dinin adıdır. Yani bu dinin kurucusu Muhammed (aleyhisselam) değil, Allah'tır. Bu dinin önderi de İbrahim (aleyhisselam) dır. Said Nursi ve şakirtleri Risâle'i Nur Külliyyâtını beşer mahsulü bir eserle değil, Allah'ın kelamı Kur'an ile kıyas yaparlar. Said Nursi kendisine yöneltilen bir soruya şu şekilde cevap vermektedir. “... Bu defa mektubunuzda, Hıfz-ı Kur'an'a (Kur'an'ı ezberlemeye) çalışmak ve Risâle'i Nur'u yazmak, bu zamanda hangisi takdim edilse daha iyidir? (hangisine öncelik verilse daha iyidir?) diye sualinizin cevabı bedihidir (açıktır) Çünkü bu kainatta ve her asırda en büyük makam Kur'an'ın'dır.

Ve her harfinde, ondan tâ binler sevap bulunan Kur'an'ın hıfz-ı (ezberlenmesi) ve kıraatı (okunması), her hizmete mukaddem ve mureccahtır (her hizmetten daha öncelikli bir konuma sahip ve tercihe şayandır) Fakat Risâle'i Nur dahi, o Kur'an'ı Azimüşşan'ın hakaik-i imaniyesinin (iman hakikatlerinin) burhanları (delilleri) ve hüccetleri olduğundan ve Kur'an'ın hıfz ve kıraatına vasita ve vesile ve hakaikini tefsir ve izah olduğu cihetle, Kur'an hıfz-ı ile beraber ona çalışmak elzemdir” (Kastamonu Lahikası-73)

Said Nursi şunu demek istiyor. “Her ne kadar Kur'an'ı ezberlemek Risâle'i Nur'u yazmaktan daha öncelikli bir konuma sahip ise de Risale i Nur iman hakikatlerinin delilleri, Kur'an'ın tefsir ve açıklaması olduğu ve okunmasına sebep olduğundan onunla uğraşmak elzemdir. Yani daha önemlidir. Said Nursi ve talebeleri Kur'an'ın manasını bilmeden sadece metnin okunmasına karşı gelmezler. Nurcular sabah akşam, gece gündüz,sürekli olarak,hiç durmadan sadece ve sadece Risâle'i Nur Külliyyâtını okurlar. Nurcuların Said

Nursi'ye bakışları şu şekildedir. “Evet o zat (Said Nursi) daha hal-i sabavette (çocukluk çağında) iken ve hiç tahsil yapmadan ulum-u evvelin ve âhirine (geçmiş ve gelecek ilimlere ulaşmış) ve ledünniyet (bilinmeyen- Allah tarafından direkt olarak verilen ilimler) ve hakaik-i eşyaya ve esrar-ı kainata (kâinatın bilinmeyen sırlarına) ve hikmeti ilahiyeye varis kılınmıştır ki, şimdiye kadar böyle bir mazhariyet-i ulyaya (en yüksek mertebeye) kimse nail olmamıştır” (Şualar- 670)

Yani nurculara göre Said Nursi, Nebi ve elçilerden de üstündür. Halbuki gaybın anahtarlarının sadece Allah'ın yanında olduğu ile ilgili bir çok ayet vardır. Ve yüce Allah gaybı sadece vahiy'le Resullere bildirir. (Cin-27)

Mesela: Geçmiş elçilerin kıssaları gayb ile ilgili olaylardır. Allah vahiy ile bunları Allah Resulüne bildirmiştir. (Hud-49; Kasas-44;45) Soru şu: Vahiy'den bağımsız yani vahiy haricinde Said Nursi'ye “ulum-u evvelin ve âhirine (geçmiş ve gelecek ilimlere) eşyanın hakikatına, kâinatın esrarına ve hikmeti ilâhiyeye nasıl ve kim mirasçı kılmıştır?

Böyle enaniyet ve kibir çok az kişide bulunur.

Said Nursi diyor ki: Risâle'i Nur doğrudan doğruya Kur'an'ın bahir bir burhanı (deniz gibi bir delili) ve kuvvetli bir tefsiri ve parlak bir Lem'a-i İ'caz-ı manevisi ve bahrin (denizin) bir reşhası ve o güneşin bir şuai (ışığı) ve o maden-i ilm-i hakikattan mülhem ve feyzinden gelen bir tercüme-i maneviyesi olduğundan onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek (yani Risâle'i Nur'un önemini anlatmak) Kur'an'ın şerefine ve hesabına ve senasına (övülmesine) gittiğinden, elbette Risâle'i Nur'un meziyetini (üstünlüğünü ve seçkin oluşunu) beyan etmeği, hak iktiza eder ve hakikat ister, Kur'an izin verir. Benim gibi bir tercümanın hissesi yalnız şükürdür...” (Şualar- 686)

Yani “Risâle'i Nur'u ne kadar övüp yüceltirsenez yüceltin hiç bir sakıncası yoktur. “Onu övmek ve yüceltmek Kur'an'ı övmek ve yüceltmek gibidir” Hatta onu yüceltmek gerekir bu bir haktır”

demek istiyor. Bir toplum en çok neye iman ederse ona değer verir, onu anlamaya çalışır.

Said Nursi'nin "Benim gibi bir tercümanın hissesi yalnız şükürdür..." cümlesi, Risâle'i Nur Külliyyâtının vahiy olduğunu ima etmekten başka bir şey değildir. Çünkü Risâle'i Nur'un kendisine ait olmadığını, kendisinin eseri olmadığını, aynen Allah elçileri gibi Risâle'i Nur'un (nur mesajının) kendi dilinden hayata yansıdığını söylüyor.

Anadolu'da şirk ve yalan kasırgası estiren, Anadolu'yu hurafelere boğan Said Nursi'nin karnı neyden dolayı ağrıdığına, sancı çektiğine bir bakalım.

"Hem daimi hizmetinde olan bir arkadaşı Rüşdü efendi, üç okkası beş kuruşa satılan ufak balıklardan güzelce kızartılmış üç tane getirmişti. Bunları üstadımıza yedirmek için ısrar etti.

Hem Rüşdü efendi'nin hatırını kırmamak, hem de balıkları sevdiği için yedi. O balık yüzünden beş saat mütemadiyen sancı çekti. Bu sancı başladıktan üç saat sonra, Rüşdü efendiye dedi ki : Hüsrev'deki paramdan balığın fiyatını al, sancı devam ediyor, dediği halde balıkların fiyatını almadığı için, iki saat daha devam ediyor.

En nihayet dedi ki: Aman parayı al, beni bu sancının verdiği ızdıraptan kurtar. "Rüşdü Efendi balığın fiyatını aldığı dakikada sancı birden bire kesildi. Bu üstadımın halinden, vaziyetinden, bu acib hali aynen gördük.

İşte üstadımız hakkında, ne ile yaşıyor diyenler, hatalarını tas-hih etsinler" (Bekir, Ra'fet, Rüşdü Barla Lahikası- 302) Yukarıdaki hikayede Said Nursi'yi yücelten ve masum göstermeye çalışan bir niyet vardır. Yani nurcu şakirtlere göre "Said Nursi o kadar seçkin biri ki, kendisinin parasıyla alınmamış bir yemekten bile rahatsız olmuştur"

Dolayısıyla o kadar temiz ve mübarek birisidir. "Risâle-i Nur Külliyyâti, nurcuların Kur'an'ı gibidir" dediğimizde sakın bu iddiamızı abartılı olarak görmeyin. Risâle-i Nur Külliyyâti hakkında

şakirtlerin inancı şöyle şekillenmiştir.

“Madem İslam alimleri (hadis-i şerife göre) Nebi’lerin varisleridir. Bizde Risâle-i Nur’u, onun tam varisi biliyoruz. Risâle-i Nur’un şahs-ı manevisi, hakiki vâris olmanın esasını yaşamış ve yaşıyor. Onun karşısına çıkan körler ve sağırlar ve hissiz gafiller küçüleceklerdir. Böyle muazzam bir olgunluğa sahip olan Risâle-i Nur, elbette bütün feylesofları, dünya ilim ve hak erbabını çağırarak ve her akl-ı selim ve kalb-ı kerim olan mübarek insanları talebesi yapacak. Bu da inşallah uzakta değil, yakında tahakkuk edecektir. Dünya, ekseri feylesofları ve âlimlerin dediği gibi, yepyeni bir oluşum peşindedir. (Ankara Üniversitesi Nur Talebeleri)

Yukarıdaki cümlelere bakacak olursanız, hidayet ve rahmet olarak Kur’an diye bir kitabın inmediğini zannedersiniz. Nurcular, Risâle-i Nur’un, insanların akıl ve zihinleri üzerinde Allah’ın kitabından daha etkili olduğunu iddia ediyorlar.

Halbuki din ve hüküm, güzel ahlak ve öğüt olarak Kur’an yeterli bir kaynaktır. Allah’ın kitabından başka hidayet arayan sapkınlıktan başka hiçbir şey bulamaz. (Yunus-32)

Sonuç olarak: Aynen tarikatlarda olduğu gibi etraflarında cereyan eden birçok olumsuz olayı hiç alakası yokken, fanatik taraftarlar, Said Nursi ve eserleriyle müntesipleri üzerindeki manevi bir baskı kurarak onları korkuturlar. Onların tefekkür ve sorgulama icat ve araştırma yeteneklerini yok ederler. Cemaat ve tarikatlara girenler birçok uydurma hikaye ile yollarının kutsallığına inandırılarak onları korkutur ve sindirirler. Yollarına aykırı hareket edenlerin Allah’ın lanet ve gazabına uğrayacaklarını anlatırlar. Cemaat ve tarikatların içinde bu korkutma ve sindirmeyi “şefkat tokadı” adı altında en çok Said Nursi ve fetö kullanmıştır. Cemaat ve tarikatın içinden biri tefekkür ve sorgulamaya başladığında ya da cemaatten ayrılmaya karar verdiğinde onun yaşayacağı aslında her insanın başına gelebilecek doğal olumsuzluklarla gittikleri batıl yol arasında bağ kurması baştan sağlandığı için ya paranoyası kronik bir korkuya dönüşüyor ya da başına tekrar bir kötülüğün gelmemesi için

bir daha aklını kullanamamak ve sorgulamamak üzere cemaate geri dönerek kayıtsız- şartsız iradesini onlara teslim eder.

NASIL NURCU OLDUM

Bu bölümde fanatik bir nurcu olan emekli öğretmen Mehmet Erol'un Kur'anla tanıştıktan sonra ibret verici tevhid mücadelesine şahit olacaksınız.

Şöyle başlıyor. “Sene 1956 yine elimde İslam’la ilgili bir kitap yok. Yine açıkta kaldım. Radyo dinlerken Nurcular diye bir grubun olduğunu duydum Beni merak sardı. İlk işim Malatya merkezine gidip, Nurcuları bulmaktı. Merkezde günlerce soruşturma yaptım. Devlet demir yollarında çalışan Tarık isminde bir Nurcu buldum. “Ben Nurcu olmak istiyorum. Ne yapabilirim?” dedim. Bana Diyarbakır’da bir adres verdi. Mehmet Kayalar diye yüzbaşılıktan ayrılmış bir ağabeyimiz var. Oraya gideceksin” dedi. Üstadımız Said Nursi, onu Diyarbakır’a temsilci olarak tayin etmiş. Tarikattan uyandıgım! (tanıdığım da olabilir) kişilerle Diyarbakır’a gittik. Yatsı ezanı okunurken kapı zilini çaldık. Kapı açılarak bizi içeri aldılar. O günde tesadüfen ders varmış. Biz Malatya’dan geliyoruz. Mevsim sıcak, açık avluda tam 95 kişi var.

Namazdan sonra Mehmet Kayalar Arap harfleri ile yazılı Lemalar’dan ders yaptı. Dersten sonra, “ağabey müsaade ederseniz misafirleri birer birer evlerimize götürelim” dediler. “Hayır olmaz. Hasırlar üzerinde kalabilirler” dedi. Sabah namazından sonra beraber ders yaptık. “Said Nursi ahir zamanda gelecek son Mehdi’dir. Bundan sonra bir başka Mehdi gelmeyecektir” dedi.

Risale-i Nur'da son tefsirdir. Risale-i Nur Mehdi'nin elinde elmas bir kılıçtır. Risâle-i Nur gönülleri fethedecektir. Bütün dünya Müslümanlarını bir hilafet altında toplayacaktır. Şam'a incek olan Hz. İsa (a.s) imam olacak. En sonunda üstadımız 2005 yılında ölecek, götürüp Medine-i Münevvere'de "Peygamber" (a.s.m) ın yanına gömeceğiz" dedi. Ben "üstadın 2005 yılında öleceğini nereden biliyorsun?" dedim. Bir âyet okuyarak onu cifir-ebcet hesabına vurarak ispatlamaya çalıştı. "Öyleyse ağabey, bize müsaade et, biz trenle Isparta'ya gidip, Mehdi'ye biatimizi yapalım" dedim. Üstadın, "Benim fâni şahsımı ziyaret etmektense, eserlerimi okumak ondan bin kere daha kıymetlidir" sözünü hatırlatarak bana Arap harfleriyle yazılı bütün Külliyyatı verdi.

Ne çare ki, ben Kur'an harflerini bilmiyorum. Elime bir elif- ba geçirdim. Başladım kendi kendime öğrenmeye. Bizim köyde Bayram Hoca diye eski Rüştîye mezunu bir hoca vardı. Risâle-i Nurları ona okutuyorduk. Bir de ondan eski yazıyı okumaya başladım. Kopya kağıdı koymak suretiyle yazıları öğrenmeye çalışıyordum. Gecemi gündüzüme katarak 6 ay içinde kendi kendime okuyacak duruma geldim. Yine dersleri Bayram Hoca yapıyordu. Şimdi de evim Tekke olmaktan çıkarak Nur Dershanesi olmuştu. Artık elimizde İslam adına yazılmış Mehdi'nin elmas kılıçları vardı.

Risâle-i Nur okunduğunda hepimize ağlama tutardı. Çünkü üstadımız Said Nursi'nin başına gelenleri duydukça kendimizden geçerdik. Yumruklarımızı masaya vurmakla teselli oluyorduk" 1957 de askere çağrıldım. Ankara piyade okulunda 4 ay kurs gördüm. 44. dönem olarak eğitime başladım. Bu döneme katılan öğretmen arkadaşlarla bir araya gelmiştik. Hepimiz Malatya Akçadağ köy enstitüsünden mezun olmuştuk.

Ekseri arkadaşlarım sol fikirlerini halen devam ettiriyorlardı. Benim Nurcu olduğumu öğrendiklerinde hepsi bana cephe aldılar. Beni gerici ve yobazlıkla itham ettiler. Okulumuzun bir mescidi vardı. Arkadaşlarla yatsı namazını mescidde toplu olarak kılardık. Ortasına büyük bir Isparta halı serilmişti.

Bir gün namaz kılmak için mescide girdiğimizde halı yerinde yoktu. Kimin götürdüğünü araştırmaya başladık. Neticede anons yaptırmak mecburiyetinde kaldık. Okul komutanının emri ile o gün dans yapılacak salona alındığını öğrendik. Okul komutanı heybetli bir kişiydi. Herkesin gözünü korkutmuş. Onun için okul disiplinli bir hayat yaşıyor. Aramızda konuştuk. “Alba’ya kim gidebilir?” dediler. “Ben giderim” dedim.

Yanıma bir arkadaş daha alarak albay’ın odasına gidip, askere yakışır bir selam verdik. “Niye geldiniz?” dedi. “Albayım, mescidin halısı dans yapılacak salona alınmış. Müsaade ederseniz halıyı almaya geldik” dedim. “Danstan sonra gönderirim” dedi. “Albayım, namaz kılınan halı ayakkabı ile çiğnenip, üzerine şarap dökülürse, bir daha üzerinde namaz kılınmaz” dedim.

“Teşekkür ederim, ben bunu bilmiyordum” dedi ve emriyle halı tekrar yerine gönderildi. (Yıkayıp ve silinip kılınabilir deseydim, belki de vermeyecekti) Kıtalara dağıtım günü gelmişti. Kuralar çekilmeye başlandı. Ben içimden Isparta’ya düşeyim diye dua ediyordum. Torbadan Isparta değil Van çıktı. Yine üstadımın (Said Nursi) senelerce kaldığı şehir çıktı diye gözlerim sevinç yaşları döktü. O gece elbiselerimiz verildi. Subay olduğumuza kani olduk. Gece yarısı yedi kişi isimleriyle idareye çağrıldı. Elbiseleri soyularak er olarak kıtalarına gönderildi. Bunlar aşırı solcu militanlardı. 15 günlük izin müddeti içinde Malatya’ya gelerek çocukları alıp, 1958 Ocak ayı içinde Van’a hareket ettik. Alaya yakın yerde bir ev kiralarak yerleştik. Malatya’dan ayrılırken Van’daki kardeşlerin adreslerini almıştım. Bir anda alaya bir nurcu subay gelmiş diye herkes birbirine haber vermiş. Nurcular aileleriyle birlikte ziyaretime geliyorlar. Risâle-i Nur’lar yeni harflerle piyasaya sürülmüştü. Kuralkanlar diye bilinen bir ticarethane, Risâle-i Nur’ları satışı sunmuştu. Birkaç gün sonra Sözler kitabını masamın üzerine koydum. Ben onlardan vazifeye daha erken gelirdim. Beraber çalıştığımız Kemal isimli binbaşı kitabın üzerindeki “Bediüzzaman” Said Nursi yazısını görünce “Sen yoksa Nurcu musun?” dedi. “Evet” dedim.

“Derhal bu kitabı buradan kaldır” “Hayır kaldıramam, bu benim dini kitabımdır. Akşam eve götürüp, sabahleyin tekrar getiriyorum” dedim. İki binbaşı, beni albaya şikayet ettiler. Albay bizzat gelerek kitabı masanın üzerinde görünce şaşkına döndü. “Bu kitabı bir daha buraya getirme” dedi. “Albayım bu benim dini kitabımdır” Boş kaldığım zaman bunu okumak mecburiyetindeyim” dedim. “Hayır, bu kitaplar yasak kitaplardır, askeriye içerisinde okuyamazsın” dedi. “Bunlar yasak değildir, mahkemelerde beraat etmiştir. Hiçbir art niyetim yok. Propaganda yapmamak şartıyla kendim okuyorum” deyince Alay kumandanı bir şey demeden çekip gitti.

O tarihlerde nurcular için sıkı takibat vardı. Dersleri gizli olarak evlerde yapıyorlardı. Ben bir ay sonra müftü bey’e gittim. Üstadımızın uzun zaman Van’da kaldığını, Ereğ Dağı’nda inzivaya çekildiğini söyledim. Üstadımız bir yandan Van’lı sayılır. Ben “Nürşin Camiinde yatsıdan sonra Risâle’i Nur okuyabilir miyim?” dedim. İçten ve dıştan kapısı olan camiye bitişik eski bir medrese var. İmama söyle dıştaki kapının anahtarını sana versinler. Orayı temizleyerek Risâle-i Nur okuyabilirsin” dedi. Medreseyi kısa zamanda temizleyerek derslere başladık. Bir ay içinde 100 kişi olduk. Dersleri resmi elbise ile yapıyorum. Polisler etrafımızda dolaşp duruyorlardı. Subay olarak resmi elbise ile yaptığım için bize ilişmiyorlar. Şikayetler albaya kadar gidiyorsa da Albay şikayetlere aldırış etmiyor. Ayrıca Pazar günleri çayhanelerde Said Nursi ve Risâle-i Nurları anlatıyorum.

“Bir gün askeri yatakhane nöbetçi subay ile askerler arasında bir anlaşmazlık çıkıyor. Askerleri susturamıyor. O akşam bir yarbay beni alarak yatakhaneye götürdü.

“Bizim subay hocadır” dedi. Ben “Bismillah her hayrın başıdır. Biz dahi başta O’na başlarız. Bil ey nefsim! Şu mübarek kelime İslâm nişanı olduğu gibi, bütün mevcudatın lisan-ı haliyle virdi zebanidir”

“Bismillah” ne büyük tükenmez bir kuvvet, çok bitmez bir bereket olduğunu anlamak istersen, şu temsili hikayeciğe bak dinle. Şöyle ki “deyip, birinci sözü ezbere sonuna kadar okudum. Askerde “Allah” sedaları yükselmeye başladı.

Bir daha da yatakhane uygunsuz bir hareket olmadı. Günler böyle devam ederken, tezkereye üç ay kala teğmen oldum Apolete yıldız takmış oldum. Benim bu açık çalışmalarım, nurcuların ve halkın üzerinde olan korkuyu kaldırdı. Albay beni serbest bıraktı. Benimle uğraşmanın bir yararı olmadığını farkına vardılar. “Bu samimi bir insandır. Bir çıkar ve menfaat gözetmiyor. İnançlarını olduğu gibi söylüyor. Bundan zarar gelmez” diyerek beni serbest bıraktılar. Teskereme bir ay kalmıştı. Camilerde konuşmaya başladım. Said Nursi ve Risâle-i Nurları anlatıyorum. Ben, Kur’an’dan mahrum olduğum için Risâle-i Nurları Kur’an’ın hakiki bir tefsiri sanıyordum. Abiler de bize böyle telkin ediyorlardı.

Çünkü üstadımız! Said Nursi, bunları kendi düşüncesine göre yazmıyordu. ihtiyari (isteği) dışında yüce Allah tarafından kendisine ilham (vahiy) ediliyordu. Risâle-i Nur’da hata aramak, Allah korusun insanı nurculuktan çıkarmış olur. Risâle-i Nur’da hata aramak Mehdi’yi inkar etmektir. Çünkü elimde Risâle-i Nur’dan başka ne bir tefsir ne de Kur’an’ın Türkçe anlamı vardı. Bir gün kalabalık bir camide cumadan sonra Mehdi ve Süfyan’ı anlattım. Beşinci Şua’yi olduğu gibi ezbere okudum O Risalede bir takım rivayetler te’vil edilerek anlatılıyor.

Alay yakın olduğu için bir vatandaş konuşmayı yarıda bırakarak doğru alay komutanına koşuyor. “Sizin teğmen Mehdi’nin geldiğini ilan ediyor. Süfyan diye birinin çıkacağını söylüyor” diye şikayette bulunuyor. Albay acele iki inzibat subayı gönderiyor. Dışarıda beni tutuklayarak alaya götürdüler. Albay beni çağırmadı. Sabahleyin beni sivil mahkemeye sevkettiler. Mahkemeye gönderildiğim duyulunca, Van’da binlerce insan mahkemenin önünü doldurdu. Kalabalığı gören savcı ve hakim beni serbest bıraktığında, meydana “Yaşasın adalet!” sesleriyle çınladı. Böylece askerlik görevimi bitirerek Van’dan ayrıldım. Bakanlık beni Malatya il emrine tayin etti. Milli Eğitim Müdürü şahsımı tanıdığı için Arguvan ilçesine bir nevi sürgüne gönderildim. Yıl 1960 Mart ayı. Üstad Said Nursi’nin Isparta’dan Urfa’ya götürülüp İpek Palas oteline yerleştirildiğini duymuştum. Kulağım radyoda.

Mart'ın 23. günü bütün radyolar Said Nursi'nin Urfa'da öldüğünü haber veriyordu. inanmak istemiyordum. Malatya'daki kardeşlere telefon açtım. Haberi doğruluyorlardı. Ağlamaya başladım. Üç gün yemek yemedim. Çünkü Üstadım dünyayı terk ediyordu. Arguvan bana zindan olmuştu. Okulumuz tatil olunca yine kendi köyüm olan Polat köyüne geldim. 3 öğretim yılı Arguvan'da bekar olarak çalıştım. Çocuklarımı götüremedim. Hafta içinde evimde gençlere Risâle-i Nur okuyorum. Artık Türkiye'de tanınmış bir nurcuyum.

Sungur (Said Nursi'nin en önemli talebelerinden biri) ağabey her yıl ziyaretime geliyor. “Yine 1960 ihtilalinde kendi köyümde tatil yapıyorum. Komşum olan öğretmen Hasan Mumcu geçici olarak belediye reisi oldu. Hasan Bey'in hanımı bizim hanıma “Risâle’i Nurları evden kaldırın. Bize örfi idare (sıkıyönetim) kumandanından telefon geldi. Sizin eve baskın yapılacak” diyor. Ben çarşıdan dönünce baktım ki, hiçbir kitabım ortada yok. Hanım kızacağımı bildiği için hemen cevap verdi. “Belediye reisine ilçeden telefon gelmiş, bizim eve baskın düzenlenecekmiş. Onun için Risâle’i Nurları amcamın evine taşıdım” dedi. “Hanım sen ne diyorsun. Risâle’i Nur’un tokadını yeriz. Hemen koşup Risâle’i Nurları getirip kütüphaneye yerleştirdim. Zavallı hanım ikinci gün yine evde olmadığım bir vakitte babamın evine taşıtıyor. Eve geldiğimde bu defa “Seni görevden uzaklaştırırlarsa perişan oluruz. Hiç çare yok evimiz basılacak” dedi. Ben hiç vakit geçirmeden babamın evine gidip Risâle’i Nurları getirerek kitaplığa yerleştirdim. Gerçekten de üçüncü gün örfi idare komutanı olan yüzbaşı, bir başçavuş, üç jandarma ile bizim eve baskın yaptılar.

Hemen çalışma odama girdiler. Risâle’i Nurları görünce beni suçüstü yakalamış oldular. Hanıma “bunlara bir kahve yap” Kahvelerini içtikten sonra görevlerine başladılar. Kitaplığımda ne kadar kitap varsa hepsini daktilo ile liste yapıp bir çuvala doldurdular. İçlerinde Kur’an-ı Kerim’de vardı. Beni jipe alarak kitaplarımla birlikte ilçe karakolu’na götürdüler. Savcı gelip ifademi aldı.

Üç jandarma hazırlandı, beni Sivas'a gönderecekler. İhtilalde binlerce insanı Sivas'ta topladılar. Yüzbaşı eli arkada bir ileri bir geri gidip geliyor. Bir ara şöyle dedi: "Sizin gibi insanları Sivas'a toplayacağız. Mahkeme etmeden götürüp Akdeniz'de boğacağız" Bu söz üzerine şahadet parmağımı kaldırarak, "Yüzbaşım bana bak, değil beni Sivas'a göndermen ve denizde boğman, etlerimi paramparça etsen, her parçasını bir tarafa savursan "Lâ ilâhe illallah Muhammeden resulullâh" demekten vazgeçmeyeceğim. Eğer sende cesaret varsa yapacağını burada yapabilirsin" dedim. Gezerek bir tur daha attı. Savcıya hitaben "daktilodan o kağıdı çıkararak bana ver" dedi.

Kağıdı yırtarak çöp sepetine attı. jandarmalara hitaben jipi hazırlayın emrini verdi. Bana dönerek "Arkadaş şu kitaplarını al, doğru Polat'a. Ben bu kazada olduğum müddetçe Doğanşehir köylerini gez ve davanı anlat. Kaşının üstünde kara var diyeni bana bırak" dedi. Beni jiple köye gönderdi. Köylüler benim bir daha köye dönmeyeceğimi, görevden atılacağıma tam olarak inanmışlardı. Bizim köyün geniş bir meydanı vardı. Bütün arabalar orada durur. Bir de ne görsünler. Erol Hoca askeri jiple kitaplarıyla birlikte tekrar geldi. Buna bir mana veremediler. Sonradan beni tanıyanlar yüzbaşidan soruyorlar. "Erol Hoca'yı niçin Sivas'a göndermediniz? Yüzbaşı şöyle cevap veriyor. "Davasına öyle inanmış ki, ne yaparsan yap nereye gönderirsen gönder vazgeçmez. Böyle insanlara saygılı olmak gerekir. Bende bir dava adamıyım. Dava adamı, dava adamına eziyet etmez" 1960 Ekim ayında il emrine verildim. Sıtmapınar semtinde Cumhuriyet ilkokulunda göreve başladım. Böylelikle köy hayatım bitmiş oluyordu.

Şehirde iman hizmetini daha genç çapta yapacağıma inanıyordum. İldeki nurlular da benim il merkezine tayin edildiğime çok sevinmişlerdi. Hiç vakit geçirmeden şehir merkezinde bir ev kiralayarak Risâle'i Nur okumaya başladık. Elimde siyah çanta her an benimle birlikte gezerdi. İçinde ya Mektubat ya Lem'alar ya da Sözler bulunuyordu. Her önüme gelene Risâle'i Nur okumalarını söylüyordum. Nerede bir kalabalık görsem onlara Risâle'i Nurları anlatıyordum.

Öyle faal bir nurcuydum ki herkes bu hareketliliğime hayret ediyordu. Maaşımın çoğuna Risâle’i Nur alıp, bedava dağıtıyordum. Çocuklarımı sıkıntıya sokuyordum. Şehirde hizmet bakımından çeşitli gruplar var. Özellikle Nakşi ve Kadiri tarikatı çok yaygındı. O zaman biz nurcular tarikatçılarla iyi anlaşıyorduk. Onların itikatları ile bizim itikadımız arasında bir farkı yoktu. Yalnız üstadlarımız değişti. Biz Said Nursi’ye mehdi diye inanıyorduk. Bir yıl müddetle Risâle-i Nurları Kur’an’la karşılaştırdım.

Allah’ın kitabını okudukça Said Nursi ve Rasâle-i Nur gözümde küçülmeye başladı. Bu nasıl Mehdi ki, her kitabında Kur’an’a muhalefet ediyor, kendini Kur’an’ın üzerinde çıkarıyordu. Sanki kendisine yeniden bir vahiy geliyormuş gibi, indi te’villerle Kur’an’ı yorumlamaya çalışıyor. Kur’an’ı kendi maksatlarına alet ediyor, kendine Kur’an âyetleriyle te’yid etmeye çalışıyordu. Hz. Ali, Abdulkadir Geylani, İmam-ı Rabbani gibi kişilere isnat edilen sözlerle bu asırda kendinin ve eserlerinin zuhur edeceğini onlara söylemiş oluyordu. Artık Said Nursi nazarımda yalancı, sahtekar, bir yerlerin adamı olduğu meydana çıkmıştı. Yüce Allah’a çok şükür ki, bu tarihe kadar bana ömür verdi. Eğer “Kâdiri ve Nakşi (Süleymancı) tarikatlarında ecelim gelmiş olsaydı, Müslüman olarak değil, Kâdiri ve Süleymancı olarak ölmüş olacaktım.

Eğer 1960’dan önce ölmüş olsaydım tam bir Nurcu itikadında ölmüş olup, ebedi cehennemini boylamış olacaktım. Kâdiri, Nakşi, Nurcu olduğum zamanda dünyevi bir çıkar ve menfaatim yoktu. Samimi olarak ahiretimi kazanmak ve günahlarımın affedilmesi için gayret gösteriyordum.

Yüce Allah benim bu samimiyetimi bildiği için beni kendi kitabı ile karşı karşıya getirdi. Rabbime hamd olsun bana hidayet etti ve beni kendi kitabı ile selamete çıkardı. 1970 yılında bir bildiri yayınlayarak 1950 ile 1970 yılları arasında geçirdiğim günlere tevbe ettim. Yeni baştan Kur’an-ı Kerim’deki İslam’a yönelmiş oldum. Artık Kur’an’ı Kerim’in son kitap, Muhammed (aleyhisselam)ın son Nebi ve Resul olduğuna kesin iman ettim.

Kur'an'ı Kerim'in haber vermediği "müceddit, Mesih-üd-deccal, Sahib-üz-Zaman, Mehdi-i Muntazır, Gavs, Kutup gibi uydurulmuş isimlerin istismarından kurtulup hidayet kitabı Kur'an'da karar kıldım. Bu inanç ve anlayışa geldikten sonra bir görevim kalmıştı. Risâle'i Nur kitaplarına karıştırılmış bine yakın batıl inançları kimin yazdığını araştırmak. Said Nursi'ye hüsnü zan edenlere göre bu hurafeleri Said Nursi'den habersiz olarak talebeleri yazmıştı. İşte ben bu meseleyi öğrenmek için ileri gelen abilerle görüşmek istedim. İlk önce Ankara'da Hacı Bayram semtinde bulunan Nur Dershane'si'ne uğradım. Bekir Berk, Hüsnü ve Bayram abilere dedim ki: "Hak ve batılın karışımından meydana gelen bu eserler gerçekten Said Nursi'ye mi aittir?"

Bu sözüme şiddetli bir şekilde tepki gösterdiler. "Sen Risâle-i Nur'u anlamış olsaydın, bu soruyu bize sormazdım, çünkü bu Risâle-leri ne Said Nursi, ne de biz yazdık. Bu eserler baştan sona ilham-ı Rabbanî'dir. Üstadımız Said Nursi bile Risâle-i Nur talebesidir. Risâle-i Nurlarda hata aramak, kötü niyetli kişilerin işidir" dediler. Bunlardan net bir cevap alamadığım için Kastamonu'ya hareket ettim. Kastamonu'da Bediüzzaman'a sekiz sene hizmet eden Mehmet Feyzi Efendi'yi ziyaret ettim. O da "Kur'an'ı Hakim'in otuz üç âyeti Said Nursi'ye işaret etmekte ve imam-ı Ali (radiyallâhu anhu) Celcelutiye ve Ercüze kitaplarında Said Nursi'nin bin dört yüz (1400) sene sonra zuhur ederek, Risâle-i Nurları yazacağını bildirmiştir. Ayrıca Abdulkadir Geylani 9 asır önce Said Nursi ve eserlerinin ortaya çıkacağını müjdeleyerek beyan etmişlerdir" Mehmet Feyzi bu görüşünü, Bediüzzaman Said Nursi Tarihçe-i Hayatı, Yeni Asya Neşriyat, Temmuz 1994, s. 284 te beyan etmektedir.

Oradan doğruca Denizli'ye hareket ederek Ahmet Feyzi Efendi'yi ziyaret ettim. Bu meseleleri onunla da konuştum. Yemin ederek: "Risâle-i Nur'daki bütün yazılar, Üstadımız Said Nursi'ye aittir. Şakirtlerin (öğrencilerin) bütün yazıları Üstadımızın uygun görmesiyle Risâle-i Nur Külliyyâtına girmiştir. Ona gösterilmeden ve okumadan hiçbir talebenin yazısı, şiiri Risâle-i Nur'a alınmamıştır" dedi.

O da bana Said Nursi ve Risâle-i Nur hakkında yazmış olduğu Mâidetü'l- Kur'an (Kur'an sofrası) adlı eserini gösterdi. En az kırk elli hadis ile Mehdi'nin geleceğini ve asırlarca beklenen Mehdi'nin Said Nursi olduğunu ispat etmeye çalıştı. Bu esere Said Nursi tarafından tasdik edilerek tılsımlar mecmuasında neşr edilmiştir. (Risâle-i Nur Külliyyâtından Tılsımlar Mecmuası, Bediüzzaman Said Nursi, Tenvir Neşriyat 1988, İst, Tılsım mecmuasının Zeyli Mâidetü'l- Kur'an s. 168- 194)

Denizli'den Isparta'ya hareket ettim. Hüsrev Beyle görüştim. Üç günde ancak muvaffak olabildim. Ona dedim ki: “Bütün Risâle-i Nur'lar senin elinle yazıldı. Hiç kimse Risâle-i Nur'lara senin kadar vakıf değildir.” Bir takım hurafeleri anlattım. “Bunları sizler mi, yoksa Üstad mı yazdı?” dedim. O da yemin ederek “Üstadın yazdığını” söyledi. “Bunlar sizce doğru mudur?” dedim. “Evet” dedi. “

Mesela: Asa-yı Musa Risalesi'nde Isparta'daki umum Risâle-i Nur talebeleri ve on üç fıkra ile tadil edilmiş bir mektup var.

Üstad bunu tasdik etmiştir. Orada aynen şöyle yazılmaktadır: “Ve Risâle-i Nur'un şakirdlerini talebe-i ulum (ilim talebeleri) sınıfına dahil edip, Münker Nekir suallerine Risâle-i Nur'la cevap verdiklerini merhum kahraman şehit Hafız Ali'nin vefatıyla keşfeden ve hayatta bulunanlarımızın da yine Risâle-i Nur ile cevap vermenizi rahmet-i ilahiyeden dua ve niyaz eder.” “Hz. Kur'an-ı azimüşşanın kırk tabakadan her tabakaya göre bir nevi icazı maneviyesini göstermesiyle ve umum kâinata (bütün âleme) bakan kelamı ezeli olmasıyla ve tefsiri olan Risâle-i Nur'un Mu'cizatı Kur'aniye ve rumuzatı semaniye risaleleriyle ve Risâle-i Nur'un gül fabrikasının ser katibi (baş yazarı) gibi kahraman kardeşlerin ve şakirtlerin fevkalade gayretleriyle asr-ı saadetten beri böyle harika bir surette mucizeli olarak yazılmasına hiç kimse kadir olamadığı halde, Risâle-i Nur'un kahraman bir katibi olan Hüsrev'e “yaz” emri buyurmasıyla, Levh-i Mahfuzdaki Kur'an gibi yazılması.”

Hüsrev'e dedim ki: Levh-i mahfuzu hangi Nebi ve Resul görmüştür, bir örnek verebilir misiniz?” Bu soru karşısında sustu.

“Sen kim oluyorsun da Levh-i mahfuzdaki yazılan Kur’an gibi bir Kur’an yazıyorsun. Orayı görmeden orada yazış şeklini nasıl bilebiliyorsun? Bu sözden tevbe et” dedim. Etmedi. (Ahmet Hüsrev Risâle’i Nur Külliyyâtının hepsini eliyle Osmanlıca olarak yazan Said Nursi’nin en önemli talebelerindendir. Ahmet Hüsrev’in el yazması Kur’an’ı Türkiye’de çok tutulan mushaflar arasında yer almaktadır.) Bundan sonra İzmir’e döndüm. Karşıyaka’da tuz fabrikası olan bir Nurcunun evinde toplandık. Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabında mevcut olan birinci Şua, sekizinci Şua, yirmi sekizinci Lem’a, on sekizinci Lem’adaki Allah’a, Resulüne, kitabına, Hz. Ali’ye yapılan iftiraları anlattım.

“Bunlara inanmayan nurcu olamaz.” deyip bana karşı çıktılar. “Sen Risâle-i Nurları anlamamışsın. Sikke-i Tasdik-i Gaybi Risâle-i Nur’un hakkaniyetine bir delildir” dediler. Halil İbrahim adlı bir Nurcu, Risâle-i Nur Külliyyâtını şöyle tarif ediyor. “Risâle-i Nur, Nur’dan bir İbrişimdir. Kainat ve kainattaki varlıkların tesbihleri onda dizilmiştir. Risâle-i Nur, alıcı ve vericiyle cihazlanmış bir Kur’an ilaçlarıdır. Onun teli, lambaları, ampulleri ve bataryaları durumunda olan satırları, kelimeleri, harfleri öylesine düzenli ve öylesine mucizelidir ki, yarın her ilim, fen adamları, her meşrep ve meslek sahipleri, gerek gayb âleminden (görünmeyen âlemden), gerek görünen âlemden ve gerek ruhlar âleminden, kainatta cereyan eden olaylardan bilgi ve yetenekleri ölçüsünde haberdar olabilirler. Çünkü Risâle-i Nur, bir yayılmış biçimdir. Risâle’i Nur, insanlara bir hidayet hediyesi, bir saadet vesilesi, bir şefaât aracı ve bir Rahman’ın feyiz kaynağıdır. Risâle-i Nur, ilk baharın feyzini veren bir ölümsüzlük suyudur. Rahmet kaynağı, hakikat kalesidir. Ve bir gül bahçesinin gül bahçesidir. Risâle-i Nur, Allah’ın lütfu, imanın üstün derecesi, Kur’an’ın işareti ve ihsanın bereketidir.

Risâle-i Nur, kafire ziyan, inanmayanlara tufan, delalete düşmandır. Risâle-i Nur, bir gizli hazinedir. Bir cevahir sandığı ve bir nurlar kaynağıdır. Risâle’i Nur, Kur’an’ın gerçeği, imanın miracıdır. Risâle-i Nur, evliyanın baş tacı eserlerin sultanı, manaların özü, Allah’ın vergisi ve ihsan edilmiş bir hediyesidir.

Risâle-i Nur, hastalara şifahane, zezem suyu, sağlara hakikat besini, reyhan kokusu ve misk ile amberdir. Risâle-i Nur, Hz. Muhammed'in vâdettiği kitaptır. Hz. Ali'nin te'yid ettiği kitaptır. Abdülkadir Geylani'nin yardımını sağlayan kitaptır. İmam-ı Rab-bani ve İmam-ı Gazali'nin tavsiye ettiği kitaptır. Hz. Ömer'in haber verdiği kitaptır. Risâle-i Nur, Kur'an güneşinin yedi renginden saçılmış bulunduğundan, bu hakikatte tam tecelli ettiğiinden; hem bir şeriat kitabıdır, hem bir dua kitabıdır, hem bir emir çağrı kitabıdır, hem bir zikir kitabıdır, hem bir düşünce kitabıdır, hem bir gizli ilimler kitabıdır, hem bir tasavvuf kitabıdır, hem bir mantık kitabıdır, hem bir kelam (inanç-iman-din) kitabıdır, hem bir ilahiyat kitabıdır, hem bir sanat teşvikçisi kitabıdır, hem bir edebiyat ve sözler kitabıdır, hem bir vahdaniyet kitabıdır, hem de muarızları (muhalif düşmanları) susturma kitabıdır. Risâle-i Nur'un parçaları, dünyanın manevi semasının güneşleri, ayları ve yıldızlarıdır.

Güneşten, aydan, yıldızlardan bütün kainat nasıl aydınlanıyor ve bütün eşya onlarla nasıl hayat buluyorsa, çağımızdaki bütün insanlık dünyası da Risâle-i Nur'dan hayat bulur. Risâle-i Nur, Kur'an'ın tasarrufunda bulunduğundan ona uzanan ve ileşmek isteyen her el kırılır ve dil kurur" (Halil İbrahim) (Risâle-i Nur Külliyyâtından Sikke'i Tasdik-i Gaybi Müellifi, Bediüzzaman Said Nursi Tenvir Neş. 1990 İst. s. 293-294)

Said Nursi, Nur suresi 35. âyetini şu şekilde açıklıyor. "Nasıl ki elektriğin kıymetli meta-ı (fayda ve menfaati, kıymetli eşyası) ne doğudan, ne de batıdan celbedilmiş (getirilmiş) bir mal değildir. Belki katiyetle yukarıda, cevvi havada (gök boşluğunda) rahmet hazinesinden, semavat (gökler) tarafından iniyor. Her yerin malıdır. Başka yerde aramaya lüzum yoktur" der. Öyle de manevi bir elektrik olan Risâle-i Nur dahi ne doğunun bilgilerinden, ilimlerinden ve ne de batının felsefe fenlerinden gelmiş bir mal ve onlardan olduğu gibi alınmış bir nur değildir. Belki semavi olan Kur'an'ın doğu ve batının üstündeki yüksek arşın makam ve derecesinden alınmıştır" (Risâle-i Nur Külliyyâtından Sikke-i Tasdik-i Gaybi Müellifi Bediüzzaman Said Nursi, Tenvir Neş. 1990, İst. Birinci Şua, s. 78)

Risâle’i Nur talebelerinden Hasan Feyzi söz konusu âyeti şöyle açıklıyor.

“Ey Risâle’i Nur! Senin Kur’an-ı Kerim’in nurlarından mucizelerinden geldiğine, Hakk’ın ilhamı, Hakk’ın dili olup, O’nun emri ve O’nun izniyle yazıldığına artık şüphe yok. Fakat, acaba senin bir mislin daha yazılmış mıdır? Türkçe olarak telif ve tertip ve tanzim olunan müzeyyen ve mükemmel, fasih (açık) ve belîğ nüshalarının şimdiye kadar bir eşi ve benzeri görülmüş müdür? Mensur ve Türki ibareli olduğu halde yine mislin getirilemez. Senin gibi parlak bir eser, bir daha kimseye nasip olmaz. Kur’ani Arabî’den Türkçe sözlere akan ve bugün öz Türkçeden fışkıran bir feyiz ve Nurlar kalplerde senin bir numune-i kudret ve nişane rahmet olduğuna hiç bir rayb (şüphe) ve guman (zan-olumsuzluk) bırakmıyor. Sen ayine-i cila ve âlem-i kalbe ve ruh-u revana gıdasın.

Çünkü sendeki mukayese ve muhakemelerin vaka ve temsillerin bir naziri (benzeri) bir daha gösterilemez. Allah Allah!... Türk milleti seninle ne kadar iftihar etsek azdır. Gözleri nurlandırıp gönülleri sururlandıran bu hüccetler (deliller) ve tabiratın ve kelimat (kelimelerin) ve teşbihatın (benzetmelerin-örneklerin) arş-ı âzamdan (Allah’ın indinden) indiği muhakkaktır” (Risâle-i Nur Külliyyâtından Zülfikar Mecmuası Müellifi Said Nursi, Tenvir Neş. 1988. İst. s. 432-433)

Not:

a-) Tenvir Neşriyat, ihanet ederek aslını değiştirmiştir. “Çünkü sendeki mukayese ve muhakemelerin vaka ve temsillerin bir naziri (benzeri) bir daha gösterilemez” cümlesini eserden çıkarmıştır.

b-) “Arş-ı âzamdan indiği muhakkaktır” cümlesini şu şekilde değiştirilmiştir. “Arş-ı âzamdan inen Kur’an’ı Hakim’in delil, hüccet ve burhanları olduğu muhakkaktır”

c-) Aslı Arap harfleri ile yazılı Zülfikar Mecmuasında vardır.

d-) Risâle’i Nur hakkında Ankara Üniversitesinde verilen konferans, Ayyıldız Mat. Ank. 1957 s. 37-38-39.

Bu aşırı ve saçma sapan methiyeyi yapan Halil İbrahim adlı bir Nurcu ise de, “Medresetüz-Zehra namına biz de iştirak ediyoruz!” diyen Osman, Rüştü, Rafet, Hüsrev, Said, Hilmi, Mehmet, Nuri adlı önemli Nurcular bu deli saçması methiyeye katılıyorlar. Yalnız dikkat ederseniz, methiyenin saçmalığı yanında bir de ilginç anlamı vardır: Bu aşırı övmelerle, Risâle-i Nur’a kutsal kitaplar ölçüsünde, mesela Kur’an gibi bir kutsallık verilmek istenir. İşte temel amaç budur ve iyice eleştirilerek okunduğunda, bu anlam kendiliğinden ortaya çıkar. Neden dersiniz, bu methiyedeki niteliklerin çoğu, Allah elçilerinin, kutsal kitapların söz konusu edildiği yerlerde kullanılabilecek niteliklerdir.

Mesela: “Evliyanın baştacı, eserlerin sultanı, Kur’an’ın saçılmış biçimi” ne demektir. Bunların üzerinde durup düşünmek gerekir. Sonra Risâle-i Nur’un, Kur’an’a benzetilişi var övgüde: “Şeriat ilminden, edebiyat ilmine kadar her çeşit ilmin, Kur’an-ı Kerim’de bulunduğu nasıl söz konusu ediliyorsa, bu övgüde Risâle’i Nur’un da aynı özelliği taşıdığı anlatılmak isteniyor.

Yani demek istiyor ki: Risâle-i Nur’da, Kur’an gibi bütün ilimleri içine almıştır” Said Nursi’nin tahrif ettiği Nur suresi 35.âyetinin meali şöyledir. “Allah göklerin ve yerin nurudur. O’nun nurunun temsili, içinde lamba bulunan bir kandillik gibidir. O lamba kristal bir fanus içindedir; o fanus da sanki inciye benzer bir yıldız gibidir ki, doğuya da, batıya da nispet edilemeyen mübarek bir ağaçtan, yani zeytinden çıkan yağdan tutuşturulur. Onun yağı, neredeyse, kendisine ateş değmezse dahi ışık verir. Bu, nur üstüne nurdur. Allah dileyen kimseyi nuruna eriştirir. Allah insanlara işte böyle temsiller getirir. Allah her şeyi bilendir.”

Genel Bir Değerlendirme

Mübarek dinimizin aydınlık yolu, insanları gerçek îmana, tevhide götüren îslâm hidayeti Kur’anla ortaya konulmuştur. Buna rağmen bu aziz dinin, her asırda bazı aşırı cereyanlar ve bâtinî hareketlerin tesiri altında gerçek îmana ve esaslarına uymayan alana itildiği de görülmüştür.

İslâm tarihi Haricîlerin, Müşebbihenin, Batınîlerin, Hurufîlerin, imamet fikri ile ortaya çıkanların ve benzerlerinin din adına îslâma yaptıkları zararlar ile doludur. Bu aşırı ve yıkıcı ceryanların bir kısmı gerçekte siyasî guruplaşma hareketlerini daha tesirli kılabilmek için dinî bir görünüşle ortaya çıkmış, bir kısmı da dinin savunucuları olarak görünmüşler, fakat îslâmın tevhid akidesini başka yönlelere çevirmeye çalışmışlardır. Bu yönden, İslâm'a ve onun tevhit görüşüne zarar veren, yolunu kaybetmiş ceryanların ve tasavvufçu akımların, dinî esaslara uymayan durumlarıyla dine karşı olan görüşlerinin insanlara arzını ve bu meselelerde iman edenleri uyarmayı üzerimize düşen bir görev olarak görüyoruz.

Yazımızda son aşırda iman edenlerin zihinlerini fazlasiyle işgal eden “Nurculuk” adı altında oluşan inanç sistemi incelenerek gerçeklerin ışığında iman edenleri aydınlatmaya çalışacağız. Risâle-i Nur Külliyatı, Said Nursî'nin hayatta olduğu bir zaman diliminde ve onun gözetimi altında talebeleri tarafından ilâveleri ve tekrarları ile meydana getirilmiş takriben 130 küsur eserden oluşmaktadır. Risâle-i Nur Külliyatının içeriğini şu şekilde özetlemek mümkündür:

1-) Ebcet hesabıyla ve tevafuklarla manalar verildiği, Kur'an ve ilmin ışığında bunların dinen bir kıymeti olmadığı...”

2-) Risâle-i Nûr'un ve müellifinin manevî işaretle müjdelendiği ve buna binaen vazife sahasında bulunduğu, ona muhalefetin doğru olmadığı ona muhabbetin ise yüce Allah'ın rızasını kazandıracak bir yol olduğu iddiası...”

3-) Allah Resulunun mucizeleri...”

4-) Risâle-i Nur'un ilahi kitaplar arasına katılmak istendiği; yalnız Nurcular için dua yapılarak, iman edenler arasında özel bir fırka meydana getirildiği... “

5-) Nurculuk propagandasını yoğun olarak yaptığı...” “

6-) Said Nursî ve eserlerinin harikuladeliğinden ve kerametlerinden bahsolunduğu, keyfi yorumlar ve mübâlâğalı ifadeler kullanıldığı...”

7-) Kur'ân'ın harflerinden birtakım manalar çıkarmaya kalkışmak gibi akıl ve mantık ekseninde benimsenmeyen bir yol tutulduğu, Asa-yi Musa adlı eserinde bazı âyetleri keyfi yorumlayarak bunların Risale-i Nûr'u müjdelediği ve teyid ettiği iddiası..."

8-) Nur Risalelerini Kur'ân'ın manevî mucizesi olarak göstermesi iddiası..."

9-) Nur Risalelerinde Said Nursî'nin tasavvufla karışık şahsî görüşleri, abartılı fikirler, keyfi yorumlar, hurafe ve şirk kokan inançlar..."

Halk arasında tefrikaya sebep olma, kerametler, Kur'an'ın benimsemediği harflerden manalar çıkarma, Said Nursî'nin manevî işaretle müjdelendiği ve benzeri aşırı, sınırsız fikirler gerçekten üzerinde durulması gereken önemli bir iddiadır. Risâle-i Nur Külliyyatının baştan sona kadar ilâhî bir ilhama dayandığı intibâ kısmen Said Nursî, bilhassa talebelerince halka telkin edilmek istenmiştir. Meselâ (İşaratu'l-İcaz) kitabında (Arap harfleriyle teksir s. 281) nur talebelerinden Mehmed Kayalar diyor ki: "Risale-i Nur, Kur'an'ın bu asırda en yüksek ve en kudsî bir tefsiridir. Hakikatleri semavîdir, Kur'ânîdir. O halde Kur'an okundukça o da okunacaktır."

Halbuki "İşaratu'l-İcaz" kitabı Kur'an'ın hepsini içine alan bir tefsir olmadığı gibi bu kitabın içindekilere Kur'an derecesinde bir kudsiyet izafe olunması batıl bir davadır. Bu asırda en yüksek tefsir, denen Risâle-i Nur, Bakara sûresinin 31. âyetinin, tefsir ilmi usulüne uymayan keyfi bir görüşle yapılan bir açıklamasıdır. Diğer risalelerde de âyetlerden rastgele, her hangi bir va'z risalesi halinde ele alınmıştır. Bu durumda nur risaleleri iddia edildiği gibi Kur'an'ın tefsiri olamazlar.

Zaten tefsir diye bir şey yoktur, çünkü Kur'an'ı ancak yüce Allah tefsir edebilir. (Furkan-33) Meyve Risalesinde bulunan Felâk sûresinin tefsiri, batıl bir yorumdan ibarettir.

Meselâ, bu risalede (Felâk) sûresinin büyüçülüğe temas eden beşinci âyetinde: "Bu ayetin 1328 senesine tevafuk ettiği..." denilerek

radio ile yapılan siyasî telkine hamledilmesi aynı batıl yorumların bir örneğidir. Zülfikar risalesinin hatimesinde, (Arap harfleriyle teksir, S. 4) “Risale-i Nur’un mescid ve mabedlerde, minber ve kürsilerde okunacağı» yazılmak suretiyle hiç bir dinî esere on dört asırdır verilmemiş olan imtiyaz bu esere kazandırılmak istenir. Bu şekilde hareket yani Risale-i Nur Külliyyatının mescid ve mabedlerde cemaata okunmasının gerekliliği hakkındaki tavsiyeler, islâm dininin ibadet anlayışına uymaz. Çünkü bu gibi yerlerde, okunacak ve manası anlatılacak kitap Kur’an olup, onun nasıl okunacağı ve manasının ne şekilde açıklanacağı da kendi içinde bulunan sisteme bağlanmış bulunmaktadır. Dördüncü halife olan imam-ı Ali’nin, İmam-ı Rabbânî’nin, Abdülkadir Geylânî’nin risâlelere ad verdikleri iddiası ileri sürülmektedir.

Meselâ: Ali’ye Nisbet edilen Celcelutiye risalesinde “Asayî Musa” tabiri kullanılmış olmasından dolayı, bunu okuyan Said Nursî, bu tabiri bir kitabına isim olarak vermiş ve onun mukaddimesinde Ali’nin bu kitabı o sözle haber vermiş olduğunu yazmıştır ki, bu, ilmi ciddiyetle, akıl ve mantıkla açıklanamaz. Bunlar tasavvufî - batını müşriklerin inanç tarzıdır, ciddi ilim sahipleri tarafından doğru görülemez. Çünkü, gaybı, Allah’tan başka kimse bilemez.

“Sikkeyi tasdik-i gaybî” adlı kitabında (Arap harfleriyle teksir S. 91-92) de nur talebelerinden Ahmed Nazif, Ali’nin “Keramet-i gaybiye” sinde Risale-i Nur’a “Sıracü-n-nur” adının verildiğini iddia eder ki, aynı garabettir. Kur’n’da “Sırâcen münîrân” yâni: «Aydınlatıcı چراغ» deyimini, Allah Resulü(a.s) hakkında varid olmuş bir vasıftır. Bunun Risale-i Nur’a atfedilmesi büyük bir zulüm, batıl bir dava ve haddi aşmak olur. Bu eserde umumiyetle ifade edilen görüşler bâzı tasavvufî-batınî yorumlara dayanmaktadır. Bu gibi fikirler, akli başında olan âlimler tarafından hoş karşılanmamış ve âyetlerin böyle usûl dışında yorumlara uğratılması da hiç bir zaman doğru görülmemiştir. Onuncu hicrî asırda gelen ve cahiller tarafından o asrın müceddidi sayılan İmam-ı Rabbânî’nin “Mektubat” adlı kitabında “Bediüzzaman” deyimini bulunduğu ve bunu Said Nursî’nin benimsediği aynı lâkap dolayısıyla tefe’ül ettiğine istina-

den talebeleri bunu bir övünç vesilesi yapmışlardır ki, gülünç bir iddiadır. Risale-i Nûr'un yüceliği hakkında propaganda o dereceye vardırılmış ki, "Zülfikar" risalesinde: «Bu hüccetler ve talimatın, bu kelimat ve teşbihatın Arş-ı A'zam'dan indiği muhakkak...» denilerek, son derece batıl olan iddialarla ilahi kitaplar arasına sokulmak istenmiştir. Bu kitapta, kelimat ve tebligatın Arş-ı A'zam'dan indiği hakkındaki izah, ifadenin vahye dayandığını açığa vurmaya gayesini gütmektedir. Vahyin Kur'an'a özel bulunduğu ve Nebi (a.s) dan başkasına ait vahyin delil olmayacağı için böyle bir inanca sahip olmak şirkten başka bir şey değildir. Bu gibi uygunsuz ifadeler ötedenberi müşrik batıniler tarafından dile getirilmiştir.

Böyle aşırı yorumların bulunduğu "Sikke-i tasdik-i gaybî" eserinin baş tarafında, birinci sayfadan evvel, bizzat kendisi tarafından «Eski medreselerde 5-10 seneye mukabil, inşallah Nur medreseleri 5-10 haftada aynı neticeyi temin edecek ve 20 senedir ediyor.» denilmektedir. Halbuki böyle bir şeye imkân yoktur. Bu inanç, Kur'an'ın ilim ve hikmet anlayışına uymadığı gibi, göklerde ve yeryüzünde bulunan yaratılış yasına da bir suikasttir. Yine aynı eserde "Bu kitabın neşrine çalışılması, dehşetli günahlara kefarete ve gelecek müthiş belâlara ve anarşistliğe bir set olacağı..." denilmekte, 41. sayfada: "Kalp, istiyor ki şu defineleri, gizli olan lem'aları göstereyim. Fakat ne yapayım ki makam kaldırmıyor..." gibi megalomaniye kaçan sözlere rastlanmaktadır. Bu temsiller gerçekte ilgisi olmayan bir takım saçma sapan hezeyanlardır. (Ankara Üniversitesinde konferans) adlı risalenin 9. sayfasında: "Asrı saadet hariç, İslâm âlemi böyle bir âlim yetiştirmemiştir." denilerek, son vahyin tarihinde gelmiş bütün âlimler küçümsenmiştir. Nur talebelerinin, bir çok değerli âlimi hiçe sayması kadar abes bir şey tasavvur olunamaz. Görülüyor ki bu eserdeki beyanlarda Said Nursi'nin, Asr-ı Saadet'ten sonra yetişen âlimlerden üstün görülmesi, gerçeklere aykırı bir düşünce tarzı aynı zamanda bir gurur ve kibir vesilesine sebep olmuştur. İslâmî esaslara uygun düşmeyen sınırsız, aşırı üslup, hususiyetle Nur talebelerinin seçtikleri ifade tarzı hem Kur'an'a hem güzel ahlaka hemde edebe aykırıdır.

Bu yolla Said Nursî'yi en büyük müceddit tanıyan Nur talebeleri "Fihrist" mecmuasının sonundaki takrizde şöyle derler: "Ehl-i kalbin lâîf keşiflerinden birisi de: beklenen zât bir kitap yazacak, geçmişte hiç kimse ona benzer bir kitap yazmayacaktır. Elhak, Risale-i Nur, bunun güneş gibi delilidir. Evet onun şakirtleri kat'iyyen îman ediyorlar ki, şimdiye kadar böyle eser görülmemiştir ve kıyamete kadar yazılmayacaktır. Ehl-i keşif o nur'un tercümanı olan zatı nuranî "mescûnün-nisa" yâni müteehhil bulunmayacak, ihtiyar yaşta olacak..." diye bahsediyorlar. Bu tevafukun her halde başka şekilde izah ve tefsirine ihtiyaç yoktur.

Maziden, yâni buldukları zamandan istikbale nazar eden ve bu zamanın halini tarassud eden ehl-i keşfin, keşfe müstenit daha çok beyanları vardır. Kısa keserek sizi onlara bırakıyoruz, işte Risale-i Nûr'u yalnız ben medh etmiyorum, onu Hz. Kur'an medhediyor, Hz. Ali methediyor. Gavs-i a'zam methediyor, Hz. Murtaza Celcelutiyesinde Risale-i Nur'a "bedî" diyor. Şu halde elbette ki o "Bediuzzaman" dır, "Fahrü'd-devran"dır."

Görüldüğü gibi, "Nur şakirtleri kat'iyyen îman ediyorlar ki" sözü ile Said Nursî ve onun eserlerini Kur'-ân'ın, Ali'nin ve bazı tarikat şeyhlerinin methine mazhar kılarak yapılan tevcihler, daha da ileri gidilerek, Kur'an'da bulunan yüze yakın âyetin ebcet hesabıyla Said Nursî'ye, lâkabına, risalelerine tarih düşürülmesi suretiyle isbat edilmeye çalışılmaktadır. Tılsımlar kitabında 189-190, Sikke-i Tasdik-i Gaybî'de 41-95. Ahmed Fevzi'nin Maidetü'l-Kur'an'ında 173-191 inci sayfalar, böyle yersiz, sınırsız tevafuklarla doludur. Bunlar Kur'an'ın gerçeklerini Said Nursî'ye yönelten zorlamalardır. Gerçekle hiç bir ilgisi olmadığı gibi Kur'an'a ve onun ilmine bir tecavüzdür ve daha önce de belirtildiği gibi batınîlerin kendi amaçlarına ulaşmak için yürüdükleri batıl bir yoldur. Yukarıda gösterilen mecmuada "Bediuzzaman" kelimesinin çıkışına ve Said Nursî'nin şahsına dair yazılar, aşırı bir sevgi sonucunda müritlerin şeyhlerine, bazı talebelerin hocalarına gösterdikleri sınırsız ifratçı tazimleri ifade ediyorsa, da, Hurufîlik yoluyla âyetlerden mana çıkarılması da Kur'an'ı anlamadaki kaide ve kurallara taban tabana aykırıdır.

Bilinmiş olmalı ki, âyetler böyle keyfi tasarruf mevzuu olmak için nazil olmuş değildir. Tamamen hidayet ve rahmet olan Kur'an'ı böyle bir yolla açıklamaya çalışmak akıllı ve mantıklı insanların kabul edecekleri bir şey değildir.

Sonuç Olarak:

Risâle-i Nur Külliyyatı itikat ve îman meseleleri ile ilgili bazı âyetleri ele almış, yalnız bunlarda Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne uymayan keyfi yorumlarla iman edenlerin zihinlerinde çelişkiler ve şüpheler meydana getirmiştir. Risâle-i Nur Külliyyatı, İslâm Dini'nin tek kaynağı olan Kur'an'ın kaide ve kurallarına uymayan bir akide tarzı meydana getirmiştir. Nurculuk dinî meselelerde işi çığırından çıkaran bir istismara ilâveten millî ve sosyal konularda da birlik fikrini baltalayan bir zihniyeti temsil etmiştir.

Risalelerde bulunan dinî ifadeler ve keyfi yorumlar, yukarıda örnekleriyle gösterildiği gibi mill ve manevi bütünlüğümüzü bozan, gerçek bilinci ve özgürlüğü gölgeleyen bir din ortaya çıkarmıştır. Bu Risaleleri okuyanlar, kendilerini bütün müslümanlardan üstün görmüş, yalnız ve yalnız Nurcu olanları cennete ehil, Risâle-i Nur'u günahlara keffaret saymış ve netice olarak da Risale-i Nur Külliyyatını okumayı bir ibadet haline getirmişlerdir.

CEHENNEMİN MUTFAĞINDA GEÇEN BİR HAYAT

Kur'an'a baktığımızda yüce Allah'ın din eğitim ve öğretimini kendi üzerine aldığını görüyoruz. Dinden başka bütün bilim dalları ve eğitim sistemleri, Allah'ın verdiği akılla konunun uzmanları yapar. Fakat yüce Rabbimiz din eğitimini değil insanlara, Nebilere bile bırakmamıştır. Siz sakın tağutların ve şeytanların kaynaklarına bakmayın. Nebi (a.s) a vahiy iner, inen vahyi Resul olarak tebliğ eder. Yani ne Nebi'nin ne de Resul'ün dine bir kelime eklemeye yetkileri bulunmamaktadır. Çünkü din Allah'a özel kılınması gerekir. (Bey-yine-5; Zümer-2, 3, 11, 12, 13) Yani çocuklara verilen eğitimin ne kadar önemli olduğunu anlamamız gerekiyor.

Dolayısıyla ümmet olarak yüce Allah'ın Resul seçip vahiy göndermesinin sebebini araştırmamız gerekiyor. Kur'an'a uygun eğitim sistemini kavramamız şarttır. Çünkü din eğitimi o kadar önemlidir ki, din eğitimi o kadar objektif olması gerekir ki, bunu ancak yüce Allah'ın kitabına bırakırsak düzenli ve verimli olacaktır. Aksi takdirde mümkün değildir. Demek ki, din eğitimi yüce Allah'ın ele aldığı bir konu olması hasebiyle çok ciddi bir alanda konuşuyoruz. Nihayet insanın aklına, zihnine, gönlüne, hayatına, geleceğine hitap ediyoruz. Yani çocukların ve gençlerin hayatına yön veriyoruz. İnsanı bir şeye kul yapıyoruz.

Dolayısıyla yüce Allah tüm Nebi'lere gönderdiği vahiylerde: Benden başka ilâh yoktur, o halde sadece bana kulluk edeceksiniz. (Tâhâ-14) Sakın benden başkasına kul olmayın. buyuruyor. (Hud-2) Nebi'lere gönderilen vahiylerde ilk ilke ve ilk emir bu oluyor. Mese- lenin ne kadar önemli ve ciddi olduğunu anlamamız şarttır. Yani insanlara dini eğitimin ne kadar hayati bir konu olduğunu ancak yüce Allah'ın göndermiş olduğu vahiy'den anlayabiliriz. Yüce Allah'ın sanatının, eğitiminin, Rablık sıfatının içinde olduğunun farkına varacağız. Onun için din eğitimi rastgele, gelişigüzel yapamayız. O zaman ne olacak? Dini eğitimi Allah'tan onay alması gerekiyor.

Bizim yaptığımız din eğitimi, anlattığımız prensipleri, ilkeleri ve din ahlakını hangi prensiplere dayandırdığımızı dair Allah'ın onayı olması gerekir. Yüce Allah'ın onayı olması için de Kur'an'a gitmekten başka hiçbir yolumuz yoktur. Yüce Allah bizi Kur'an ile sorgulamaktadır ve Kur'an onaylıyorsa bizim eğitim sistemi- mizi Allah onaylıyor demektir. Şimdi ortada şu var. Şii ve Sünni din adamlarında büyük bir sorun var. Din eğitimlerinde Kur'an'ın anlaşılması üzerinde hiç durmuyorlar.

Mesela: İlahiyat eğitiminde, Kur'an kursları eğitiminde Kur'an'ın ilmi diye bir şey yoktur. Oralarda böyle bir şey bilinmez. Yani şu anda bizim insanlara ahlak diye sunduğumuz prensip- ler Kur'an'dan gelmiyor. Kur'an'sız bir din ve Kur'an'sız bir ahlak anlayışı var. Bütün Kur'an meallerine bakın, bir tane "güzel ahlak" ibaresini bulamazsınız. Halbuki dinin en büyük tarafı hukuktur, eğitimidir, ahlaktır. Yani Kur'an dediğimiz zaman ne anlayacağız? Şimdi konumuza gelelim.

Son vahyin tarihinde Şii ve Sünni din adamları, ümmileri Kur'an'dan engellemişlerdir. İnsanlar Kur'an'dan faydalanmadılar. Onun aydınlığına gitmediler. Halbuki yüce Allah ne buyuruyor. "Apaçık kitab'a andolsun ki, aklınızı kullanmanız için biz onu Arapça (anlaşılır) bir Kur'an kıldık." (Zuhruf; 2, 3) "Elif. Lam. Ra. Bunlar apaçık kitab'ın âyetleridir. Aklınızı kullanmanız için onu biz Arapça (anlaşılır) bir Kur'an olarak indirdik" (Yusuf-1, 2)

Ne buyuruyor? Biz Kur'an'ı Arapça bir kitap kıldı ki aklınızı kullanasınız diye. Şimdi burada gerçekten çok ciddi bir konu var. Yüce Allah, Kur'an'ı biz göndereceğiz, fakat aklınızı siz kullanacaksınız. "lealle" bir amacı bildiriyor. Yani aklınızı kullanasınız diye Kur'an'ı Arapça (anlaşılır) bir kitap olarak gönderdik. Şimdi Şia ve Ehl-i Sünnet din adamları ve eğitimcileri gençlerin akıllarına kelepçe vuruyorlar. Çocukların ve gençlerin akıl ve iradelerini kilitleyip tarihin karanlıklarına mahkum ediyorlar. Çocuklarımızı ve gençlerimizi cemaat ve tarikatların buz gibi duvarların arasında, yobaz kafaların esaretinde kaybediyoruz.

Âyetlere baktığımızda yüce Allah'ın her insanı özgür yarattığını ve aklını kendisinin kullanmasını emretmektedir. Herkes aklını kendisi kullanacaktır. Ben sana aklını kullanmak için gerekli kural ve kaideleri gönderdim ama aklını sen kullanacaksın. Şimdi dinde olay şudur. Resullerin en önemli görevi, insanların akıllarına vurulan zincirleri kırıp, üzerlerinde bulunan yükleri kaldırıp atmaktır. Demek ki eğitimin amacı akli özgür bırakmaktır. Eğitim demek, aklın önünde bulunan bütün engelleri kaldırmaktır. Bir çocuğu cemaat ve tarikatların zindanına mahkum edersen, o çocuğun aklına düşünme fırsatını, sorgulama nimetini vermez, belli dogmaların, statik düşüncelerin, dar kalıpların içerisinde sokar da ona esaret zincirlerini vurursan o çocuk intihar edecektir. Şimdi Enes Kara'nın intihar etmesinin en önemli sebeplerinden bir tanesi budur. Kaldığı yer yurt falan değil, gençlerin akıl ve iradelerinin kemirildiği karanlık hücrelerdir. Belli bir adamın eserlerini okuyorlar yani çocuklara bunu zorunlu kılıyorlar. Muhafazakar yobaz kafalar bu inancı çocuklara ve gençlere din diye dayatıyorlar. Genç üniversitede tıp dersi alıyor, aynı zamanda gelecek bu yurttan da Risale-i Nur okuyacak, bunlar kendilerine kul yaratıyorlar. Çocukların ve gençlerin beyinlerine egemen olarak kendi kullarını oluşturuyorlar. Burası yurt değil, insan kaynaklarımızın yok edildiği merdiven altı bir şirk merkezidir. Bunlar çocukların akıl ve gönüllerini mahkum etmeye çalışıyorlar. Bunlar yüce Allah'a kul değil, muhafazakarın gözetiminde kendilerine mürit devşiriyorlar.

Bunlar din eğitimi falan yapmıyorlar. Çocuklarımızı ve gençlerimizi sürü yapıyorlar Müslümanın iradesi var, zihni var, akli var, gönlü var, duyguları var yani onları beşeri kaynaklara esir edemezsiniz. Onları sürü yapamazsınız çünkü onlar hayvan değiller. Çocukları ve gençleri birer hayvan sürüsü gibi görmek, onları hayvan muamelesi yapmak affedilir bir suç değildir.

Olay şu: Biz Kur'an'ı bir kenara attık, mezhepleri öne çıkarttık onları birer din yaptık tarikatları ve cemaatleri öne çıkarttık, onları da birer din yaptık. Bu sefer yüce Allah'ın indirmiş olduğu hidayet ve rahmet kaynağı terkedilmiş bir vaziyette önemsiz kaldı. Adama soruyorsun, İmam-ı Azam böyle dedi, Şafi böyle dedi, Buhari, Müslim böyle rivayet etti. İtikatta mezhebin nedir? Maturidi diyor.

Halbuki itikadda tek yol, yüce Allah'ın indirdiği vahiy'dir. Müslümanın iman ve itikadını bir beşer nasıl belirleyebilir? "Dinlerini parçalayıp fırka fırka edip Şialara ayrılanlar varya, (Ey Nebi!) Senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi ancak Allaha kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını haber verecektir." (Enam-159)

Âyette geçen "leste minhum fi şey'in, inneme emruhum ilal-lâhi" cümlesi önemlidir. Yani, rivayet ve ictihadlarından, alim ulemalarından, efendi olarak gördükleri büyüklerinden, cemaat ve tarikatlarından, mezhep ve fırkalarından vazgeçemedikleri sürece, ey Nebi! Sen bile onların işini çözemezsin, onların işini halledemezsin. Onların dinlerini parçalamaları çözümsüz bir problemdir. Ey Nebi! Sen bunlara bir çözüm getiremezsin" gerçeğini ortaya koymaktadır.